

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

3439 *Llei Orgànica 1/2015, de 30 de març, per la qual es modifica la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei orgànica següent i jo la sancione:

PREÀMBUL

I

El Codi Penal, aprovat per mitjà de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, és objecte d'una revisió i actualització completes, conscients que el transcurs del temps i les noves demandes socials evidencien la necessitat de dur a terme determinades modificacions de la nostra norma penal. En general, es revisa el règim de penes i la seua aplicació, s'adopten millores tècniques per a oferir un sistema penal més àgil i coherent, i s'introdueixen noves figures delictives o s'adeqüen els tipus penals ja existents, a fi d'oferir una resposta més adequada a les noves formes de delinqüència; de la mateixa manera se suprimixen aquelles altres infraccions que, per la seua escassa gravetat, no mereixen reprotxe penal. Gran part de la reforma està també orientada a complir els compromisos internacionals adquirits per Espanya.

La necessitat d'enfortir la confiança en l'Administració de Justícia fa necessari posar a la seua disposició un sistema legal que garantisca resolucions judicials previsibles que, a més, siguen percebudes en la societat com a justes. Amb esta finalitat, seguint el model d'altres països del nostre entorn europeu, s'introdueix la presó permanent revisable per a aquells delictes d'extrema gravetat, per als quals els ciutadans demandaven una pena proporcional al fet comés. En este mateix sentit, es revisen els delictes d'homicidi, assassinat i detenció il·legal o segrest amb desaparició, i s'amplien els marcs penals dins dels quals els tribunals podran fixar la pena de manera més ajustada a les circumstàncies del cas concret.

Junt amb això, s'afronten dos reformes que estan orientades a incrementar l'eficàcia de la justícia penal: d'una banda, es modifica la regulació de la suspensió i de la substitució de les penes privatives de llibertat, i s'introdueix un nou sistema, caracteritzat per l'existència d'un únic règim de suspensió que ofereix diverses alternatives, que introdueix més flexibilitat i eficàcia.

D'una altra, se suprimixen les faltes que històricament es regulaven en el llibre III del Codi Penal, si bé algunes d'estes s'incorporen al llibre II del Codi regulades com a delictes lleus. La reducció del nombre de faltes –delictes lleus en la nova regulació que s'introdueix– està orientada pel principi d'intervenció mínima, i ha de facilitar una disminució rellevant del nombre d'assumptes menors que, en gran part, poden trobar resposta a través del sistema de sancions administratives i civils.

S'aborda una revisió tècnica de la regulació del decomís i d'alguns aspectes de la part especial del Codi Penal, en concret, dels delictes contra la propietat, del catàleg d'agreujants de l'estafa, administració deslleial, delictes contra la propietat intel·lectual i industrial, insolvències punibles, corrupció privada, malversació, corrupció d'agents públics estrangers, delictes d'atemptat i desobediència, alteracions de l'orde públic, incendis, detenció il·legal, i intrusisme. I es tipifiquen nous delictes de matrimoni forçat,

fustigació o assetjament, divulgació no autoritzada d'imatges o gravacions íntimes obtingudes amb l'anuència de la persona afectada, i manipulació del funcionament dels dispositius de control utilitzats per a vigilar el compliment de penes i mesures cautelars o de seguretat.

Es reforça la punició dels anomenats delictes de corrupció en l'àmbit de l'Administració pública. Amb caràcter general, s'eleva les penes d'inhabilitació previstes per a este tipus de delictes, i s'hi afegia la imposició de penes d'inhabilitació especial per a l'exercici del dret de sufragi passiu. A més, s'introdueixen noves figures delictives relacionades amb el finançament il·legal de partits polítics.

Finalment, bona part de les modificacions dutes a terme estan justificades per la necessitat d'atendre compromisos internacionals. Així, la reforma s'ocupa de la transposició de la Decisió marc 2008/913/JAI, relativa a la lluita contra determinades formes i manifestacions de racisme i xenofòbia per mitjà del dret penal; de la Directiva 2009/52/CE, per la qual s'establixen normes mínimes sobre les sancions i mesures aplicables als ocupadors de nacionals de tercers països en situació irregular; de la Directiva 2011/93/UE, relativa a la lluita contra els abusos sexuals i l'explotació sexual dels menors i la pornografia infantil; de la Directiva 2011/36/UE, relativa a la prevenció i lluita contra la tracta de sers humans i a la protecció de les víctimes; de la Directiva 2013/40/UE, relativa als atacs contra els sistemes d'informació i la intercepció de dades electròniques, quan no es tracta d'una comunicació personal; i de la Directiva 2014/42/UE, de 3 d'abril, sobre l'embargament i el decomís dels instruments i del producte del delictes en la Unió Europea. Així mateix, es modifica l'actual regulació del delictes d'immigració il·legal, separant clarament esta figura delictiva del delictes de tràfic de sers humans i ajustant tipus i penes a les exigències derivades de la Directiva 2002/90/CE i la Decisió marc 2002/946/JAI. També s'introdueix la possibilitat d'incloure perfils de condemnats en la base de dades d'ADN, per a complir les exigències del Conveni del Consell d'Europa, per a la protecció dels xiquets contra l'explotació i l'abús sexual, fet a Lanzarote el 25 d'octubre de 2007. I s'incorporen en la nostra normativa penal les conductes descrites en el Conveni del Consell d'Europa, de 28 d'abril de 2014, sobre falsificació de productes mèdics i altres delictes semblants que suposen una amenaça per a la salut pública.

II

La reforma introduïx una nova pena de presó permanent revisable, que podrà ser imposada únicament en supòsits d'excepcional gravetat –assassinats especialment greus, homicidi del cap de l'estat o del seu hereu, de caps d'estat estrangers i en els supòsits més greus de genocidi o de crims de lesa humanitat– en què està justificada una resposta extraordinària per mitjà de la imposició d'una pena de presó de duració indeterminada (presó permanent), si bé subjecta a un règim de revisió: després del compliment íntegre d'una part rellevant de la condemna, la duració de la qual depén de la quantitat de delictes comesos i de la seua naturalesa, acreditada la reinserció del penat, este pot obtindre una llibertat condicionada al compliment de certes exigències, en particular, la no-comissió de nous fets delictius.

La presó permanent revisable, la regulació de la qual s'anuncia, de cap manera renuncia a la reinserció del penat: una vegada complida una part mínima de la condemna, un tribunal col·legiat haurà de valorar novament les circumstàncies del penat i del delictes comés i podrà revisar la seua situació personal. La previsió d'esta revisió judicial periòdica de la situació personal del penat, idònia per a poder verificar en cada cas el necessari pronòstic favorable de reinserció social, allunya tot dubte d'inhumanitat d'esta pena, al garantir un horitzó de llibertat per al condemnat.

En la presó permanent revisable, complida eixa primera part mínima de la pena, si el tribunal considera que no concorren els requisits necessaris perquè el penat pugua recuperar la llibertat, es fixarà un termini per a dur a terme una nova revisió de la seua situació; i si, al contrari, el tribunal valora que complix els requisits necessaris per a quedar en llibertat, s'establirà un termini de llibertat condicional en el qual s'imposaran condicions i mesures de control orientades tant a garantir la seguretat de la societat com a assistir al penat en esta fase final de la seua reinserció social.

La pena de presó permanent revisable no constituïx, per això, una mena de «pena definitiva» en la qual l'Estat es desentén del penat. Al contrari, es tracta d'una institució que compatibilitza l'existència d'una resposta penal ajustada a la gravetat de la culpabilitat, amb la finalitat de reeducació a què ha de ser orientada l'execució de les penes de presó.

Es tracta, en realitat, d'un model estés en el dret comparat europeu que el Tribunal Europeu de Drets Humans ha considerat ajustat a la Convenció Europea de Drets Humans, perquè ha declarat que quan la llei nacional oferix la possibilitat de revisió de la condemna de duració indeterminada amb vista a la seua commutació, remissió, terminació o llibertat condicional del penat, açò és suficient per a donar satisfacció a l'article 3 del Conveni (cfr. SSTEDH 12-2-2008, cas Kafkaris vs. Xipre; 3-11-2009, cas Meixner vs. Alemanya; 13-11-2014, cas Bodein vs. França; 3-2-2015, cas Hutchinson vs. Regne Unit).

El Consell d'Estat ha tingut també oportunitat de pronunciar-se sobre la constitucionalitat de les penes de duració indeterminada –però revisables–, a l'informar en relació amb la ratificació per Espanya de l'Estatut de la Cort Penal Internacional, en la qual està prevista la possible imposició d'una pena de presó permanent.

III

La reforma du a terme una millora tècnica en la regulació de la responsabilitat penal de les persones jurídiques, introduïda en el nostre ordenament jurídic per la Llei Orgànica 5/2010, de 22 de juny, amb la finalitat de delimitar adequadament el contingut del «degut control», el trencament del qual permet fonamentar la seua responsabilitat penal.

Amb això es posa fi als dubtes interpretatius que havia plantejat l'anterior regulació, que des d'alguns sectors havia sigut interpretada com un règim de responsabilitat vicarial, i s'assumixen certes recomanacions que en eixe sentit havien sigut fetes per algunes organitzacions internacionals. En tot cas, l'abast de les obligacions que comporta eixe deure de control es condiona, de manera general, a les dimensions de la persona jurídica.

Així mateix, s'estén el règim de responsabilitat penal a les societats mercantils estatals que executen polítiques públiques o presten servicis d'interés econòmic general, a les quals es podran imposar les sancions actualment previstes en les lletres a) i g) de l'apartat 7 de l'article 33 del Codi Penal.

IV

La reforma incorpora també una revisió de la regulació de la suspensió de l'execució de la pena, que té com a finalitat essencial dotar-la de més flexibilitat i facilitar una tramitació més ràpida d'esta fase inicial de l'execució de les penes de presó.

L'experiència posava de manifest que l'existència d'antecedents penals no justificava en tots els casos la denegació de la suspensió, i que era per això preferible la introducció d'un règim que permetera als jutges i tribunals valorar si els antecedents penals del condemnat tenen, per la seua naturalesa i circumstàncies, rellevància per a valorar la seua possible perillositat i, en conseqüència, si pot concedir-se-li o no el benefici de la suspensió; i que el mateix criteri havia de ser aplicat en la regulació de la revocació de la suspensió. La conveniència d'introduir més flexibilitat i discrecionalitat judicial en el règim de la suspensió es reforçava pel fet que ara, transposada plenament la Decisió marc 2008/675/JAI, s'establisca una plena equivalència entre els antecedents corresponents a condemnes imposades pels tribunals espanyols, i les imposades per qualssevol altres tribunals d'estats membres de la Unió Europea.

Al mateix temps, es posa fi a la situació actual en què l'existència d'una triple regulació de la suspensió (suspensió ordinària, suspensió per al cas de delinqüents drogodependents i substitució de la pena) dóna lloc, moltes vegades, a tres decisions successives que són objecte de reiterats recursos. Es mantenen els diversos supòsits de suspensió i substitució de la pena, però com a alternatives o opcions possibles que oferix el règim únic de suspensió. D'esta manera s'assegura que jutges i tribunals resolguen sobre si la pena de presó ha de ser executada o no una sola vegada, la qual cosa ha de redundar en una major celeritat i eficàcia en l'execució de les penes.

Amb esta mateixa finalitat, es modifica el règim de valoració del compliment de la responsabilitat civil. El sistema actual de comprovació prèvia és ineficaç i poc àgil, i dificulta que les decisions sobre la suspensió de la pena puguen ser adoptades en el mateix moment en què es dicta sentència. Per això, s'introdueix un sistema invers a l'actual: el pagament de la responsabilitat civil (i també, que s'haja fet efectiu el decomís acordat pels jutges o tribunals) continua sent un pressupost de la suspensió de l'execució; però és l'ocultació de béns o el fet de no aportar informació sobre els disponibles o de no facilitar el decomís acordat el que determina la revocació de la suspensió ja acordada.

Com a alternatives possibles, dins del règim únic de suspensió de condemna que s'establix, es mantenen els supòsits de delinqüents que cometen el fet delictiu a causa de la seua greu addicció a drogues o substàncies tòxiques; i la substitució de la pena de presó per multa o treballs en benefici de la comunitat. Però s'introdueixen algunes modificacions que intenten fer més efectiu el sistema i que oferixen als jutges i tribunals una major flexibilitat per a la resolució justa de les diverses situacions que es puguen plantejar.

En el cas de la suspensió, es concedeix llibertat als jutges i tribunals per a resoldre sobre quines són les comprovacions que s'han de dur a terme per a acreditar el compliment dels requisits legals. En la suspensió de l'execució de les penes imposades als delinqüents drogodependents, condicionada al fet de no abandonar el tractament de deshabitació fins a la seua finalització, s'establix com a novetat que no es considerarà abandó les recaigudes durant el tractament, si estes no evidencien el seu abandó definitiu.

D'altra banda, el tradicional règim de substitució de la pena passa a ser regulat com una modalitat de suspensió en què el jutge o tribunal poden acordar la imposició (com a substitutiu) d'una pena de multa o de treballs en benefici de la comunitat. No obstant això, la conversió no es produeix de forma automàtica, sinó que s'ofereix a jutges o tribunals la possibilitat de moderar el seu import dins de certs límits. Així mateix, s'introdueix com a possible condició de la suspensió, el compliment del que s'ha acordat entre les parts després d'un procés de mediació, en els casos en què legalment siga possible. El sistema també és més àgil en el supòsit d'impagament de la multa substitutiva imposada i, igual que en el supòsit anterior, serà l'ocultació de béns o la falta d'aportació d'informació veraç pel penat el que determinarà la revocació de la suspensió.

També es modifica la regulació de la substitució de l'execució de la pena de presó per l'expulsió del territori nacional. De nou, la reforma combina la busca de l'eficàcia amb un escrupolós respecte dels drets individuals: s'ajusta el límit de pena a partir del qual es podrà acordar l'expulsió a la regulació continguda en la legislació d'estrangeria; els jutges i tribunals hauran d'establir, en tot cas, quina part de la pena imposada ha de ser complida efectivament a la presó, quan s'hagen imposat penes de més de tres anys; i la substitució es condiona, en tots els casos, a la proporcionalitat de la mesura. La substitució de les penes de presó per la mesura d'expulsió del territori nacional en el cas de delictes comesos per un ciutadà europeu, es preveu amb caràcter excepcional, reservant-se a aquells supòsits en què el seu autor representa una amenaça greu per a l'orde públic o la seguretat pública, tenint en compte criteris recollits en la Directiva 2004/38/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 29 d'abril de 2004, relativa al dret dels ciutadans de la Unió i dels membres de les seues famílies a circular i residir lliurement en el territori dels estats membres, així com en la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que hauran de ser tinguts en compte pels jutges i tribunals en la interpretació i aplicació del precepte corresponent.

Finalment, cal destacar algunes millores tècniques en la regulació. Així, es concreta quin és el moment d'inici dels terminis de suspensió. També s'imposa a jutges i tribunals el deure de resoldre en sentència sobre la possible suspensió de l'execució, sempre que això siga possible. Quan la decisió no es puga adoptar en sentència, s'articula un tràmit d'audiència per a les parts. Este mateix tràmit s'incorpora abans de resoldre sobre la modificació de les condicions o la seua revocació, si bé en este últim supòsit queda salvaguardada la possibilitat que el jutge revoque immediatament davant de casos de risc de fuga, perill per a la víctima o reiteració delictiva.

V

La nova regulació manté, sense modificacions, els supòsits de concessió de llibertat condicional de la legislació anterior. S'introdueixen, no obstant això, tres modificacions d'extraordinària rellevància.

En primer lloc, s'inclou un nou supòsit privilegiat d'accés a la llibertat condicional que serà aplicable als penats primaris, és a dir, a aquells que complixen la seua primera condemna a la presó, que hagen sigut condemnats a una pena curta de presó. En estos casos, s'avança la possibilitat d'obtindre la llibertat condicional al compliment de la mitat de la condemna. Esta modificació reflectix el sentit general de la reforma en el sistema de penes: s'introdueixen mecanismes i institucions que pretenen oferir una resposta contundent als delinqüents multireincidentes; i, d'una manera coherent, s'oferixen noves possibilitats d'obtindre la llibertat als penats primaris que presenten un pronòstic favorable de reinserció.

En segon lloc, la llibertat condicional passa a ser regulada com una modalitat de suspensió de l'execució de la resta de la pena. Al contrari del que succeïa fins ara, el temps en llibertat condicional no computarà com a temps de compliment de condemna, sinó que la concessió de la llibertat condicional determinarà la suspensió de l'execució de la resta de la pena durant un determinat període de temps: si, durant eixe temps, el penat no reincidix i complix les condicions imposades, es declararà extingida la pena pendent de compliment; al contrari, si durant eixe període de llibertat condicional (o de suspensió de l'execució de la resta de la pena) comet un nou delictes o incomplix greument les condicions imposades, la llibertat serà revocada i haurà de complir tota la pena que restava. Per esta raó, el règim de la llibertat condicional passa a estar regulat, en gran part, per remissió a la regulació de la suspensió de l'execució de la pena.

I, finalment, s'introdueix la regulació del règim de revisió de la presó permanent revisable com un supòsit de llibertat condicional o de suspensió de l'execució de la pena. Si el tribunal concedeix la llibertat, fixa un termini de «suspensió» de l'execució durant el qual el penat queda subjecte a condicions: l'incompliment d'estes o la comissió de nous delictes determina –durant este període de suspensió– la revocació d'esta i el reingrés del penat a la presó. Per a la revisió de la presó s'establix un doble règim. Complida una part de la condemna que oscil·la entre vint-i-cinc i trenta-cinc anys de condemna, el tribunal haurà de revisar d'ofici si la presó ha de ser mantinguda cada dos anys; i ho farà també sempre que el penat ho sol·licite, si bé després de la desestimació d'una petició podrà fixar un termini màxim d'un any dins del qual no es donarà curs a noves sol·licituds.

VI

La nova regulació equipara els antecedents penals espanyols als corresponents a condemnes imposades per tribunals d'altres estats membres de la Unió Europea, a l'efecte de resoldre sobre la concurrència de l'agregant de reincidència o la suspensió de l'execució de la pena, d'acord amb la Decisió marc 2008/675/JAI, o la seua possible revocació.

Al mateix temps, esta consideració dels antecedents penals d'altres estats membres en procediments nacionals, així com l'enviament a altres estats membres de les condemnes imposades a Espanya, basades en l'intercanvi d'antecedents penals entre els estats membres de la Unió Europea –impulsat per la Decisió marc 2008/315/JAI, relativa

a l'organització i al contingut de l'intercanvi d'informació dels registres d'antecedents penals entre els estats membres i la Decisió 2009/316/JAI, del Consell, de 6 d'abril de 2009, per la qual s'estableix el Sistema Europeu d'Informació d'Antecedents Penals (ECRIS)—, posen de manifest la necessitat de simplificar el procediment de cancel·lació dels antecedents penals, a fi d'evitar que, transcorreguts els terminis previstos en l'article 136 del Codi Penal, figuren vigents en el Registre Central de Penats condemnes que hagen de ser cancel·lades.

Amb la reforma, es modifica l'article 136 del Codi Penal per a facilitar el procediment de cancel·lació dels antecedents penals, suprimint l'exigència de l'informe del jutge o tribunal sentenciador i el requisit de la constància del pagament de la responsabilitat civil o la insolvència del penat. Al mateix temps, es revisen els terminis previstos per a la cancel·lació dels delictes de més gravetat, que s'eleven fins als deu anys.

Finalment, s'inclou una regulació de la cancel·lació per als antecedents de les persones jurídiques que puguen ser penalment responsables i de les conseqüències accessòries imposades.

VII

S'exclouen del còmput del termini de prescripció de les penes, el temps d'execució d'una altra pena de la mateixa naturalesa i el temps de suspensió de la condemna ja imposada.

Les penes de la mateixa naturalesa —en particular, les penes privatives de llibertat— es complixen de forma successiva per orde de gravetat (article 75 del Codi Penal), per la qual cosa és convenient excloure expressament, en la regulació del termini de prescripció de la pena pendent de compliment, el temps durant el qual el penat està complint una altra pena de la mateixa naturalesa que forçosament ha de ser complida en primer lloc.

De la mateixa manera, pareix convenient que la interpretació habitual segons la qual el període de temps de suspensió de la pena no es computa com a termini de prescripció d'esta tinga un reflex exprés en la llei.

S'introdueixen algunes correccions tècniques en l'article 130 del Codi Penal amb la finalitat de regular adequadament el règim d'extinció de la responsabilitat penal en els casos de suspensió de l'execució de la pena i de regular l'eficàcia del perdó en els casos dels delictes lleus perseguibles únicament a instància de l'agreguat.

VIII

La regulació del decomís és objecte d'una ambiciosa revisió que introduïx importants modificacions que tenen com a objecte facilitar instruments legals que siguen més eficaços en la recuperació d'actius procedents del delicte i en la gestió econòmica d'estos.

La reforma pren en consideració la Directiva Europea 2014/42/UE, de 3 d'abril, sobre l'embargament i el decomís dels instruments i del producte del delicte en la Unió Europea.

Les novetats afecten, especialment, tres qüestions: el decomís sense sentència; el decomís ampliat; i el decomís de béns de tercers.

Tradicionalment, el decomís del producte del delicte ha estat vinculat a l'existència d'una condemna prèvia (penal) pel delicte comés. Amb este punt de partida, s'havia afirmat que un decomís sense condemna és necessàriament contrari al dret a la presumpció d'innocència, perquè autoritza el decomís d'efectes procedents d'un delicte que no ha sigut provat i pel qual no s'ha imposat cap condemna. No obstant això, esta interpretació només està determinada per una anàlisi del decomís aferrat a la regulació tradicional d'este, i desconeix que, com ha afirmat el Tribunal Europeu de Drets Humans, el decomís sense condemna no té una naturalesa pròpiament penal, perquè no té com a fonament la imposició d'una sanció ajustada a la culpabilitat pel fet, sinó que «és més comparable a la restitució de l'enriquiment injust que a una multa imposada sota la llei penal», perquè «atés que el decomís es limita a l'enriquiment (il·lícit) real del beneficiat per la comissió d'un delicte, això no posa de manifest que es tracte d'un règim de sanció» (Decisió 696/2005, Dassa Foundation vs. Liechtenstein).

El decomís sense sentència ja estava regulat en l'apartat 4 del vigent article 127, si bé resultava oportú aprofitar la reforma per a introduir algunes millores tècniques en la seua regulació i introduir les normes processals necessàries per a fer-ne possible l'aplicació.

A diferència del decomís directe i el decomís per substitució, el decomís ampliat es caracteritza, precisament, perquè els béns o efectes decomissats provenen d'altres activitats il·lícites del subjecte condemnat, diferents dels fets pels quals se'l condemna i que no han sigut objecte d'una prova plena. Per eixa raó, el decomís ampliat no es fonamenta en l'acreditació plena de la connexió causal entre l'activitat delictiva i l'enriquiment, sinó en la constatació pel jutge, sobre la base d'indicis fundats i objectius, que han existit una altra o altres activitats delictives, diferents d'aquelles per les quals es condemna el subjecte, de les quals deriva el patrimoni que es pretén decomissar. Vegeu que l'exigència d'una prova plena determinaria no el decomís dels béns o efectes, sinó la condemna per aquelles altres activitats delictives de què raonablement provenen.

El decomís ampliat no és una sanció penal, sinó que es tracta d'una institució per mitjà de la qual es posa fi a la situació patrimonial il·lícita que ha donat lloc a l'activitat delictiva. El seu fonament té, per això, una naturalesa més aïna civil i patrimonial, pròxima a la de figures com l'enriquiment injust. El fet que la normativa de la Unió Europea es referisca expressament a la possibilitat que els tribunals puguen decidir el decomís ampliat sobre la base d'indicis, especialment la desproporció entre els ingressos lícits del subjecte i el patrimoni disponible, i, inclús, a través de procediments de naturalesa no penal, confirma l'anterior interpretació.

El decomís ampliat ja va ser introduït en el nostre dret per la Llei Orgànica 5/2010, per als delictes de terrorisme i les comeses per grups o organitzacions criminals, i ara s'estén a altres supòsits en què és freqüent que es produïska una activitat delictiva sostinguda en el temps del qual poden derivar importants beneficis econòmics (blanqueig i receptació, tràfic de sers humans, prostitució, explotació i abús de menors, falsificació de moneda, insolvències punibles, delictes contra la hisenda pública i la Seguretat Social, corrupció en el sector privat, delictes informàtics, suborn, malversació o delictes patrimonials en casos de continuïtat delictiva o multireincidència). El decomís ampliat permetrà als jutges i tribunals, en els supòsits de condemnes per delictes que normalment generen una font permanent d'ingressos, com ocorre amb el tràfic de drogues, terrorisme o blanqueig de capitals, ordenar el decomís de béns i efectes del condemnat procedents d'altres activitats delictives, sempre que hi haja indicis objectius fundats de la procedència il·lícita dels efectes decomissats. La regulació preveu així una figura que es troba ja recollida pel dret comparat i que serà aplicable generalitzada en l'àmbit de la Unió Europea com a conseqüència de la mencionada directiva.

Amb la finalitat de facilitar l'aplicació d'esta figura, s'opta per incloure un catàleg obert d'indicis que –entre altres possibles– hauran de ser valorats pels jutges i tribunals per a resoldre sobre el decomís: la ja mencionada desproporció entre el patrimoni del subjecte responsable d'algun dels delictes continguts en el catàleg, i els seus mitjans de vida lícits; l'ocultació intencionada del seu patrimoni per mitjà de la utilització de persones físiques o jurídiques o ens sense personalitat jurídica interposats, o per mitjà del recurs a paradisos fiscals; o la seua transferència per mitjà d'operacions que dificulten la seua localització o seguiment, i que no tinguen justificació econòmica.

La regulació, d'altra banda, és, com s'ha afirmat en la jurisprudència constitucional comparada, ajustada als principis de culpabilitat i presumpció d'innocència, perquè no persegueix retraure al condemnat la realització d'un fet il·lícit, la qual cosa seria propi d'una pena, sinó aconseguir fins que ordenen el patrimoni i la correcció d'una situació patrimonial il·lícita derivada d'un enriquiment injust d'origen delictiu; i el decomís ampliat no pressuposa ni comporta una declaració de culpabilitat per l'activitat delictiva duta a terme pel subjecte, perquè el decomís ni pressuposa la mencionada declaració de culpabilitat ni és una pena. La regulació preveu, per este motiu, que si posteriorment el condemnat ho fóra per fets delictius semblants comesos amb anterioritat, el jutge o tribunal haurà de valorar l'abast del decomís anterior acordat a l'hora de resoldre sobre el mencionat decomís en el nou procediment.

En no poques ocasions, els béns i efectes procedents d'activitats delictives són transferits pels seus autors a terceres persones. La regulació del decomís de béns en poder de tercers ja estava prevista en la nostra legislació, si bé la reforma introduïx algunes millores tècniques orientades a incrementar l'eficàcia i seguretat jurídica en l'aplicació d'esta regulació.

Amb la finalitat d'incrementar l'eficàcia de la nova regulació, s'arreplega expressament la possibilitat que, en tots aquells supòsits en què el decomís dels béns o efectes procedents del delictes no siga possible en tot o en part (perquè no és possible localitzar-los, es troben fora de l'abast dels tribunals, han sigut destruïts, s'ha disminuït el seu valor en relació amb el que tenien quan van ser incorporats al patrimoni del subjecte, o per qualsevol altra circumstància), el jutge o tribunal puguen, per mitjà de l'estimació i valoració de l'activitat exercida, determinar una quantitat fins a l'import de la qual quedarà autoritzat el decomís de béns. Així mateix, per a millorar la gestió dels actius intervinguts, es revisa la regulació continguda en la Llei d'Enjudiciament Criminal i es crea una Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius a la qual correspondrà realitzar les actuacions necessàries per a gestionar, de la manera econòmicament més eficaç, la conservació, realització o utilització dels béns intervinguts. La reforma posa fi al doble règim de decomís (segons es tracte de delictes contra la salut pública o d'altres de diferent naturalesa) que hi havia fins ara.

IX

Amb la finalitat d'incorporar les previsions del Conveni del Consell d'Europa per a la protecció dels xiquets contra l'explotació i l'abús sexual, fet a Lanzarote el 25 d'octubre de 2007, ratificat per Espanya el 22 de juliol de 2010 i la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans, cal incorporar la regulació de la inclusió de perfils de condemnats en la base de dades d'ADN.

La Llei Orgànica 10/2007, de 8 d'octubre, reguladora de la base de dades policials sobre identificadors obtinguts a partir de l'ADN, disposa que s'inscriuran en la base de dades policials les dades identificadores extretes a partir de l'ADN de mostres o fluids que, en el marc d'una investigació criminal, hagen sigut trobades o obtingudes a partir de l'anàlisi de les mostres biològiques del sospitós, detingut o imputat.

Per això, actualment només són inscrits a Espanya els perfils genètics dels sospitosos, detinguts o imputats per determinats delictes, i això no garantix que accedisquen a la base de dades els perfils dels qui resulten condemnats per delictes d'especial gravetat.

El que es proposa és preveure, en els supòsits de delictes greus contra la vida, la integritat física, la llibertat o la llibertat o indemnitat sexual, quan a més el tribunal confirma l'existència d'un risc rellevant de reiteració delictiva, l'anotació dels perfils genètics de condemnats en la base de dades policials. La regulació proposada inclou eixe doble requisit (comissió d'un delictes greu contra la vida, integritat física o llibertat sexual, i risc de reiteració delictiva), d'acord amb les exigències derivades de la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans en esta matèria.

Per tant, per mitjà de la incorporació dins del títol VI que regula les conseqüències accessòries d'un nou article 129 bis, es dóna compliment al que preveu el Conveni de Lanzarote, i s'aproxima la nostra legislació a la dels països del nostre entorn.

X

La reforma preveu la imposició d'una pena de presó permanent revisable per als assassinats especialment greus, que són ara definits en l'article 140 del Codi Penal: assassinat de menors de setze anys o de persones especialment vulnerables; assassinats subsegüents a un delictes contra la llibertat sexual; assassinats comesos en el si d'una organització criminal; i assassinats reiterats o comesos en sèrie.

Es revisa la definició d'assassinat (no agreujat), que passa a incloure els supòsits en què es causa la mort d'un altre per a facilitar la comissió d'un altre delictes o evitar el seu descobriment. I s'amplia el marc penal dins del qual els tribunals han de fixar la pena

justa, si bé es manté la imposició d'esta en la seua mitat superior en els casos de concurrència de diverses de les circumstàncies que qualifiquen l'assassinat.

Estes mateixes circumstàncies, per coherència, passen a ser també circumstàncies que qualifiquen el delictes d'homicidi. Al mateix temps, s'ha previst també l'agreujament de l'homicidi d'autoritats, funcionaris i agents de l'autoritat –quan són víctimes d'este delictes en l'exercici de les seues funcions o en ocasió d'estes– amb la finalitat, especialment, de reforçar la protecció dels agents de les forces i cossos de seguretat.

XI

Es revisa la pena amb què es castiga el delictes de detenció il·legal o segrest amb desaparició, amb la finalitat de garantir, en estos casos d'extraordinària gravetat, una resposta penal ajustada a la gravetat de la culpabilitat pel fet. I s'hi afigen, a més, dos supòsits agreujats aplicables en els casos en què la víctima siga menor d'edat o una persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció, o en els quals el delictes s'haja comés amb una finalitat sexual, o bé l'autor ha actuat posteriorment amb eixa finalitat.

XII

S'introduïxen modificacions en els delictes contra la llibertat sexual per a dur a terme la transposició de la Directiva 2011/93/UE, relativa a la lluita contra els abusos sexuals i l'explotació sexual dels menors i la pornografia infantil, i per la qual se substituïx la Decisió marc 2004/68/JAI, del Consell. La citada directiva obliga als estats membres a endurir les sancions penals en matèria de lluita contra els abusos sexuals, l'explotació sexual de menors i la pornografia infantil, que, sens dubte, constituïxen greus violacions dels drets fonamentals i, en particular, dels drets del xiquet a la protecció i a les atencions necessàries per al seu benestar, tal com estableixen la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets del Xiquet de 1989 i la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea.

Com a novetat més important, s'eleva l'edat del consentiment sexual als setze anys. La Directiva definix l'«edat de consentiment sexual» com la «edat per davall de la qual, de conformitat amb el dret nacional, està prohibit dur a terme actes de caràcter sexual amb un menor.» En l'actualitat, l'edat prevista en el Codi Penal era de tretze anys, i era molt inferior a la dels restants països europeus –on l'edat mínima se situa al voltant dels quinze o setze anys– i una de les més baixes del món. Per això, el Comité de l'Organització de les Nacions Unides sobre Drets del Xiquet va suggerir una reforma del Codi Penal espanyol per a elevar l'edat del consentiment sexual, que s'adecua a les disposicions de la Convenció sobre els Drets de la Infància, i així millorar la protecció que Espanya oferix als menors, sobretot en la lluita contra la prostitució infantil.

D'esta manera, la realització d'actes de caràcter sexual amb menors de setze anys serà considerada, en tot cas, com un fet delictiu, llevat que es tracte de relacions consentides amb una persona pròxima al menor per edat i grau de desenrotllament o maduresa. I s'estableixen agreujaments si, a més, concorre violència o intimidació, o si els abusos consistixen en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dos primeres vies. En el cas dels menors d'edat –de menys de díhuit anys–, però majors de setze anys, constituirà abús sexual la realització d'actes sexuals havent-hi engany o abusant d'una posició reconeguda de confiança, autoritat o influència sobre la víctima.

D'altra banda, es tipifica expressament la conducta de fer presenciar a un menor de setze anys actes o abusos sexuals sobre altres persones i es preveu la imposició, en estos casos, de penes de fins a tres anys de presó.

En els delictes contra la prostitució, s'establix una separació més nítida entre els comportaments la víctima dels quals és una persona adulta, d'aquells altres que afecten menors d'edat o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció. En este segon cas, s'elevan les penes previstes a fi d'harmonitzar les legislacions europees, i s'introduïxen nous agreujants per a combatre els supòsits més lesius de prostitució infantil.

Es modifica l'article 187 amb l'objectiu de perseguir amb major eficàcia a qui es lucre de l'explotació de la prostitució aliena. Amb este fi, se sanciona separadament el lucre de la prostitució quan concórreguen determinades conductes que evidencien una situació d'explotació, atés que la jurisprudència del Tribunal Suprem havia exigut uns requisits per a l'apreciació de l'exigència d'esta situació semblants als que s'apliquen en l'àmbit d'activitats laborals reglamentades, la qual cosa impossibilitava en la pràctica la seua persecució penal.

Es presta especial atenció al castic de la pornografia infantil. En primer lloc, s'oferix una definició legal de pornografia infantil presa de la Directiva 2011/93/UE, que comprén no només el material que representa un menor o persona amb discapacitat participant en una conducta sexual, sinó també les imatges realistes de menors participant en conductes sexualment explícites, encara que no reflectisquen una realitat succeïda.

En relació amb la pornografia infantil, es castiguen els actes de producció i difusió, i inclús l'assistència a espectacles exhibicionistes o pornogràfics en els quals participen menors d'edat o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció. També es castiga el mer ús o l'adquisició de pornografia infantil, i s'inclou un nou apartat per a sancionar a qui accedisca amb ple coneixement a este tipus de pornografia per mitjà de les tecnologies de la informació i la comunicació, en la consciència que les noves tecnologies constitueixen una via principal d'accés als suports de la pornografia. Per esta mateixa raó, es faculden expressament els jutges i tribunals perquè puguen ordenar l'adopció de mesures necessàries per a la retirada de les pàgines web d'Internet que continguen o difonguen pornografia infantil o, si és el cas, per a bloquejar l'accés a les esmentades pàgines.

La protecció dels menors davant dels abusos comesos a través d'Internet o altres mitjans de telecomunicació, a causa de la facilitat d'accés i l'anonimat que proporcionen, es completa amb un nou apartat en l'article 183 ter del Codi Penal destinat a sancionar a qui a través de mitjans tecnològics contacte amb un menor de quinze anys i realitze actes dirigits a entabanar-lo perquè li facilite material pornogràfic o li mostre imatges pornogràfiques.

XIII

Es modifiquen els delictes relatius a la intromissió en la intimitat dels ciutadans, a fi de solucionar els problemes de falta de tipicitat d'algunes conductes. El vigent article 197 preveu com a delicte, d'una banda, l'apoderament de cartes, papers, missatges de correu electrònic o qualssevol altres documents de naturalesa personal de la víctima i, d'altra, la interceptació de qualsevol tipus de comunicació de la víctima, siga quina siga la naturalesa i la via de la comunicació interceptada. Les dos conductes exigixen la falta de consentiment de la víctima.

Els supòsits a què ara s'oferix resposta són aquells altres en què les imatges o gravacions d'una altra persona s'obtenen amb el seu consentiment, però són després divulgades contra la seua voluntat, quan la imatge o gravació s'haja produït en un àmbit personal i la seua difusió, sense el consentiment de la persona afectada, lesione greument la seua intimitat.

La reforma transposa la Directiva 2013/40/UE, de 12 d'agost, relativa als atacs contra els sistemes d'informació i la interceptació de dades electròniques quan no es tracta d'una comunicació personal.

Les modificacions proposades pretenen superar les limitacions de la regulació vigent per a oferir resposta a la delinqüència informàtica en el sentit de la normativa europea.

D'acord amb el plantejament recollit en la directiva, s'introdueix una separació nítida entre els supòsits de revelació de dades que afecten directament la intimitat personal, i l'accés a altres dades o informacions que poden afectar la privacitat, però que no estan referides directament a la intimitat personal: no és el mateix l'accés al llistat personal de contactes, que demanar dades relatives a la versió de programari empleat o a la situació dels ports d'entrada a un sistema. Per això, s'opta per una tipificació separada i diferenciada del simple accés als sistemes informàtics.

Amb el mateix plantejament, i d'acord amb les exigències de la directiva, s'hi inclou la tipificació de la intercepció de transmissions entre sistemes, quan no es tracta de transmissions personals: la intercepció de comunicacions personals ja estava tipificada en el Codi Penal; ara es tracta de tipificar les transmissions automàtiques –no personals– entre equips.

Es tipifica la facilitació o la producció de programes informàtics o equips específicament dissenyats o adaptats per a la comissió d'estos delictes.

Es regulen separadament, d'una manera que permet oferir diferents nivells de resposta a la diferent gravetat dels fets, els supòsits de danys informàtics i les interferències en els sistemes d'informació.

Finalment, en estos delictes es preveu la responsabilitat de les persones jurídiques.

XIV

La revisió de la regulació dels delictes contra la propietat i el patrimoni té com a objectiu essencial oferir resposta als problemes que planteja la multireincidència i la criminalitat greu.

Amb esta finalitat se suprimeix la falta de furt, i s'introdueix un supòsit agreujat aplicable a la delinqüència habitual. Els supòsits de menor gravetat, que anteriorment se sancionaven com a falta, es regulen ara com a delictes lleus; però s'exclou la consideració com a lleus de tots aquells delictes en què concórrega alguna circumstància d'agreujament –en particular, la comissió reiterada de delictes contra la propietat i el patrimoni–. D'esta manera, se solucionen els problemes que plantejava la multireincidència: els delinqüents habituals anteriorment eren condemnats per meres faltes, però amb esta modificació podran ser condemnats com a autors d'un tipus agreujat castigat amb penes d'un a tres anys de presó.

En tot cas, per raons de seguretat jurídica i de la major precisió possible en la descripció penal, es manté el límit quantitatiu per a una clara delimitació entre el nou delicte lleu de furt i el tipus bàsic.

Es modifica el catàleg d'agreujants específics del furt, també aplicables als delictes de robatori amb força en les coses, i s'inclouen els supòsits d'aprofitament de la situació de desemparament de la víctima, multireincidència delictiva, utilització de menors de setze anys i comissió del delicte per un membre d'una organització o grup criminal, dedicats a la comissió de delictes de la mateixa naturalesa. També s'oferix resposta al greu problema que plantegen actualment els delictes comesos en explotacions agràries o ramaderes amb causació de perjudicis rellevants als seus titulars; es tracta d'infraccions comeses en explotacions en què difícilment és possible adoptar mesures eficaces de protecció, circumstància que és aprofitada per a la comissió d'estos delictes, i que comporten la causació als seus propietaris d'un perjudic extraordinàriament elevat, molt superior al que correspon a la mera valoració dels productes sostrets, i són causa d'una greu sensació de desprotecció i inseguretat per als qui els patixen.

Així mateix, a causa del greu problema generat per la sostracció de cable de coure de les xarxes de servici públic i interés general, també s'ha considerat convenient incorporar una agreujament quan els delictes de furt o robatori afecten conduccions de subministrament elèctric o de telecomunicacions. Este mateix agreujament es preveu per a les conduccions o infraestructures d'hidrocarburs.

I, de la mateixa manera, s'ha inclòs un tipus agreujat en el delicte de receptació, quan es tracte de béns o efectes d'especial protecció o la sostracció dels quals dona lloc a un delicte contra el patrimoni de major gravetat. Amb això es pretén desincentivar tant la sostracció dels esmentats béns com la seua venda o tràfic il·lícit.

Es modifica la definició de robatori amb força, que passa a incloure els supòsits en què la força s'utilitza per a abandonar el lloc amb el botí (el problema habitual es plantejava en els supòsits de desactivació dels sistemes d'alarma des de l'interior del lloc). I s'inclou un nou supòsit agreujat de robatori amb força determinat per la manera de cometre'l (butrons, allunatge) o la gravetat dels danys causats.

Es regula com a supòsit agreujat, el robatori amb violència comés en establiment obert al públic, que anteriorment no existia.

El catàleg de supòsits agreujats d'estafa regulat en l'article 250 del Codi Penal és revisat per a incorporar-hi, igual que el furt, una referència als supòsits de multireincidència. S'afeg, així mateix, una referència als supòsits en què el delicte es comet d'una manera que arriba a afectar un elevat nombre de persones.

XV

La rúbrica de la secció 2a del capítol VI del títol XIII del llibre II passa a denominar-se «De l'administració deslleial», i es crea una secció 2a bis en el mateix capítol per a integrar els delictes d'apropiació indeguda sota la rúbrica «De l'apropiació indeguda».

El Codi Penal de 1995 havia optat per tipificar l'administració deslleial com un delicte societari, a pesar que es tracta en realitat d'un delicte patrimonial que pot tindre per subjecte passiu qualsevol persona.

La reforma introduïx una regulació moderna de l'administració deslleial, que no és només societària, entre els delictes patrimonials, pròxima a l'existent en les diferents legislacions europees. El seu desplaçament des dels delictes societaris fins als delictes patrimonials, que és on ha d'estar ubicada l'administració deslleial de patrimoni alié, l'exigix la naturalesa d'aquell delicte, un delicte contra el patrimoni, en el qual, per tant, pot ser víctima qualsevol, no només una societat. Raons de sistemàtica, doncs, exigien esta decisió. A través d'este delicte s'intenta protegir el patrimoni en general, el patrimoni de tot aquell, siga una persona individual o una societat, que conferix a un altre l'administració del seu patrimoni, o d'aquell el patrimoni del qual ha sigut posat sota l'administració d'un altre, per decisió legal o de l'autoritat, sancionant les extralimitacions en l'exercici de les facultats de disposició sobre eixe patrimoni alié, salvaguardant així que l'administrador exercisca el seu càrrec amb la diligència d'un ordenat empresari i amb la lleialtat d'un fidel representant, en interès del seu administrat.

La reforma s'aprofita, així mateix, per a delimitar amb més claredat els tipus penals d'administració deslleial i apropiació indeguda. Qui incorpora al seu patrimoni, o siga com siga exercix facultats dominicals sobre una cosa moble que ha rebut amb obligació de restituir-la, comet un delicte d'apropiació indeguda. Però qui rep com a administrador facultats de disposició sobre diners, valors o altres coses genèriques fungibles, no està obligat a tornar les mateixes coses rebudes, sinó un altre tant de la mateixa qualitat i espècie; per això, qui rep d'uns altres diners o valors amb facultats per a administrar-los, i realitza actuacions per a les quals no havia sigut autoritzat, perjudicant d'esta manera el patrimoni administrat, comet un delicte d'administració deslleial.

Esta nova regulació de l'administració deslleial motiva, al seu torn, la revisió de la regulació de l'apropiació indeguda i dels delictes de malversació.

Els delictes d'apropiació indeguda segueixen regulats en una secció diferent; queda ja fora del seu àmbit l'administració deslleial per distracció de diners, que passa a formar part del tipus penal autònom de l'administració deslleial, la qual cosa fa necessària una revisió de la seua regulació, que s'aprofita per a simplificar la normativa anterior: es diferencia ara amb claredat segons es tracte d'un supòsit d'apropiació amb trencament de la relació de confiança amb el propietari de la cosa, supòsit que continua estant castigat amb la pena equivalent a la de l'administració deslleial i l'estafa; o de supòsits d'apropiació de coses mobles alienes sense trencament del deure de custòdia, com és el cas de l'apropiació de cosa perduda no susceptible d'ocupació, on es manté l'actual agreujament de la pena aplicable en els casos d'apropiació de coses de valor artístic, històric, cultural o científic, i el cas de l'apropiació de coses rebudes per error.

La malversació constituïx en realitat una modalitat d'administració deslleial que, no obstant això, es mantenia històricament referida en el nostre dret bàsicament a supòsits de sostracció dels fons públics i, en molta menor mesura, a la possible desviació de la destinació d'estos.

La reforma introduïx una nova tipificació de la malversació com un supòsit d'administració deslleial de fons públics. D'esta manera s'inclouen dins de l'àmbit de la

norma, junt amb les conductes de desviació i sostracció dels fons públics, altres supòsits de gestió deslleial amb perjudici per al patrimoni públic. Igual que en el cas dels particulars, l'apropiació indeguda de béns per part del funcionari és sancionada amb una pena equivalent a la de la gestió deslleial.

S'inclou un supòsit agreujat que és aplicable en tots els casos de causació d'un perjudici al patrimoni públic superior a 50.000 euros, i es preveu una agreujament major de la pena (que permet aconseguir penes de fins a dotze anys de presó), en els casos d'especial gravetat.

Per als casos de menor gravetat, en els quals l'entitat del perjudici patrimonial no excedisca els 4.000 euros, es manté un tipus atenuat per al qual està previst un marc penal ampli que permeta als tribunals ajustar la pena a les circumstàncies del cas i, en tot cas, la imposició de penes superiors a les actualment previstes.

XVI

Es du a terme una revisió tècnica dels delictes d'insolvència punible que partix de la necessitat d'establir una clara separació entre les conductes d'obstaculització o frustració de l'execució, a les quals tradicionalment s'ha considerat que fa referència el delictes d'alçament de béns, i els delictes d'insolvència o fallida. Estos grups de delictes passen a estar regulats en capítols diferenciats.

Dins dels delictes de frustració de l'execució s'inclouen, junt amb l'alçament de béns, dos noves figures delictives que estan destinades a completar la tutela penal dels procediments d'execució i, amb això, del crèdit, i que són habituals en el dret comparat: d'una banda, es tipifica l'ocultació de béns en un procediment judicial o administratiu d'execució; i d'una altra, la utilització no autoritzada pel depositari de béns embargats per l'autoritat.

La nova regulació dels delictes de concurs punible o insolvència conjuga una doble necessitat: la de facilitar una resposta penal adequada als supòsits de realització d'actuacions contràries al deure de diligència en la gestió d'assumptes econòmics que es produïxen en el context d'una situació de crisi econòmica del subjecte o empresa i que posen en perill els interessos dels creditors i l'orde socioeconòmic, o són directament causals de la situació de concurs; i la d'oferir prou certesa i seguretat en la determinació de les conductes punibles, és a dir, aquelles contràries al deure de diligència en la gestió dels assumptes econòmics que constitueixen un risc no permés.

El nou delictes de concurs punible o fallida es configura com un delictes de perill, si bé vinculat a la situació de crisi (a la insolvència actual o imminent del deutor) i perseguible únicament quan es declara efectivament el concurs o es produïx un sobreseïment de pagaments; i es manté la tipificació expressa de la causació de la insolvència pel deutor.

La norma delimita, amb la finalitat de garantir un grau de seguretat i certesa ajustat a les exigències derivades del principi de legalitat, les conductes prohibides per mitjà de les quals pot ser comés el delictes. Per a això, tipifica un conjunt d'accions contràries al deure de diligència en la gestió d'assumptes econòmics per mitjà de les quals es reduïx indegudament el patrimoni que és garantia del compliment de les obligacions, o es dificulta o impossibilita el coneixement pel creditor de la verdadera situació econòmica del deutor.

La nova regulació es completa amb la previsió d'un tipus agreujat aplicable en els supòsits en què es causen perjudicis econòmics d'especial gravetat o en els que la major part del crèdit defraudat correspon a deutes davant de la hisenda pública i la Seguretat Social. De la mateixa manera, s'amplia la protecció dels creditors per mitjà de la tipificació d'accions no justificades d'afavoriment a creditors determinats dutes a terme, abans de la declaració del concurs, però quan el deutor es trobava ja en una situació d'insolvència actual o imminent.

XVII

Els delictes contra la propietat intel·lectual, que van ser modificats en ocasió de la reforma feta per la Llei Orgànica 15/2003, de 25 de novembre, per la qual es va modificar la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, que van introduir llavors una important millora tècnica de la seua tipificació, d'acord amb la realitat social, la configuració dels tipus delictius i la seua repercussió en la vida econòmica i social, són objecte també de revisió en esta reforma, a fi d'oferir una adequada protecció juridicopenal, encara que sense oblidar que la Llei de Propietat Intel·lectual és l'instrument de protecció natural en esta matèria i que és absolutament necessari aconseguir un cert equilibri entre eixa protecció de la propietat intel·lectual i la que també deriva del legítim ús de les noves tecnologies de la informació i comunicació.

En primer lloc, cal ajustar la resposta penal a la valoració de la gravetat de la infracció comesa i, amb eixa finalitat, es fixa un marc penal ampli que oferix al jutge un marge adequat per a ajustar la pena a la gravetat de la conducta. En tot cas, es preveu la imposició d'una penalitat menor en els supòsits de distribució ambulant o merament ocasional; i s'exclou la imposició de penes de presó en els supòsits d'escassa gravetat, en atenció a les característiques del culpable i la reduïda quantia del benefici. Els supòsits d'emmagatzematge, importació i exportació es castiguen, en els seus respectius casos, amb les mateixes penes.

En segon lloc, a la conducta típica actual consistent a reproduir, plagiar, distribuir o comunicar públicament, s'afeg, per a reforçar així la protecció que es vol brindar, la d'explotar econòmicament de qualsevol altra forma una obra o prestació protegida sense l'autorització dels titulars dels drets de la propietat intel·lectual, i se substitueix, a més, l'element subjectiu «ànim de lucre» pel d'«ànim d'obtindre un benefici econòmic directe o indirecte», amb el qual es pretén comprendre conductes en què no s'arriba a produir un lucre directe, però sí un benefici indirecte. Es tipifiquen expressament conductes per mitjà de les quals es duen a terme infraccions dels drets de propietat intel·lectual de què deriven greus perjudicis: facilitar la realització de les conductes anteriors per mitjà de la supressió o neutralització de les mesures tecnològiques utilitzades per a evitar-ho; eludir o facilitar l'elusió de les mesures tecnològiques de protecció de la propietat intel·lectual duta a terme amb la finalitat de facilitar a tercers l'accés no autoritzat a estes, quan esta conducta s'executa amb intenció d'obtindre un benefici econòmic directe o indirecte; i, finalment, facilitar l'accés o localització d'obres o prestacions protegides oferides en Internet en forma no autoritzada. En estos casos, l'orde de retirada de les obres o prestacions objecte de la infracció disposada per l'autoritat judicial estarà referida tant als arxius que continguen les obres o prestacions protegides com als enllaços o altres mitjans de localitzar-les.

Això no afecta els qui exercisquen activitats de mera intermediació tècnica, com pot ser, entre altres, una activitat neutral de motor de busca de continguts o que simplement enllacen ocasionalment amb estos continguts de tercers.

La revisió de la regulació vigent conté també la millora tècnica de la tipificació de la fabricació i posada en circulació dels mitjans destinats a facilitar la neutralització de les mesures de protecció de la propietat intel·lectual, o la seua possessió amb finalitat comercial, ajustant la terminologia empleada a la més àmplia que figura en la Directiva 2001/29/CE, així com de la regulació dels supòsits agreujats.

Este mateix esquema de regulació, que preveu un règim escalonat de responsabilitat penal en funció de la gravetat de la conducta, és també traslladat als delictes contra la propietat industrial.

XVIII

Es crea, dins del capítol XI del títol XIII del llibre II del Codi Penal, una nova secció referida als «Delictes de corrupció en els negocis», en la qual s'inclouen els delictes de pagament de suborns per a obtindre avantatges competitius (es tracte de corrupció en el sector privat o de la corrupció d'un agent públic estranger).

Esta modificació s'aprofita també per a introduir algunes millores tècniques en la regulació d'estos delictes que tenen per objecte garantir l'aplicació d'estos preceptes en tots els casos en què, per mitjà del pagament de suborns, en benefici propi o de tercer, s'obtenen posicions d'avantatge en les relacions econòmiques. En el cas de la regulació del suborn transnacional, se'n modifica el marc penal, i se solucionen les dificultats que puguen plantejar la concurrència d'esta norma amb les que regulen el suborn en el Codi Penal. Amb esta finalitat, cal que la norma només deixe de ser aplicada quan els fets puguen ser castigats amb una pena més greu en un altre precepte del Codi, si bé es disposa que, en tot cas, s'imposarà la pena de prohibició de contractar amb el sector públic i de rebre subvencions o ajudes públiques, beneficis o incentius fiscals, o d'intervindre en transaccions comercials de transcendència pública.

La regulació es completa amb la inclusió d'un tipus agreujat aplicable en els casos d'especial transcendència i, en el cas del suborn, la remissió a la nova definició funcional de funcionari públic introduïda en el nou article 427.

XIX

S'introduïxen determinades modificacions per a reforçar la punició dels anomenats delictes contra la corrupció en l'àmbit de l'Administració pública.

D'una banda, s'establix una previsió especial en matèria de llibertat condicional: es podrà denegar quan el penat haja eludit el compliment de les responsabilitats pecuniàries o la reparació del dany econòmic causat a l'Administració a què haja sigut condemnat. Amb això es pretén que els condemnats a penes privatives de llibertat per delictes contra l'Administració pública, quan s'haja acreditat una sostracció de fons públics o un dany econòmic a l'Administració, no puguen accedir al benefici de la llibertat condicional si no han procedit a la corresponent reparació econòmica.

D'altra banda, es revisen les penes previstes per a tots els delictes relacionats amb la corrupció en l'àmbit de l'Administració pública, a fi d'eleva les condemnes previstes en l'actualitat. En primer lloc, la reforma du a terme l'augment generalitzat de les penes d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic. Així succeïx en els delictes de prevaricació administrativa, infidelitat en la custòdia de documents i revelació de secrets, suborn, tràfic d'influències, en l'apropiació indeguda i administració deslleial comesa per funcionari públic, frauds i exaccions il·legals, entre d'altres. I en segon lloc, en els delictes més greus en els quals ja es preveu la possible imposició d'una pena d'inhabilitació especial per a càrrec o ocupació pública, s'afeg la imposició addicional (no alternativa) d'una altra pena d'inhabilitació especial per a l'exercici del dret de sufragi passiu. La inhabilitació especial per a càrrec públic únicament s'aplica a qui el tinga al cometre el delicte. D'esta manera, s'impedix que el condemnat pel delicte de corrupció pugua optar durant el temps de la condemna a un càrrec electiu. Així, s'ha establert, entre altres, en els delictes de suborn, prevaricació de funcionari públic o tràfic d'influències.

A més, s'amplien els terminis de prescripció en els supòsits més greus en els quals es preveu que la inhabilitació tinga una duració màxima de com a mínim deu anys. A estos efectes, es modifica el règim de l'article 131, i s'eleva el termini de prescripció en els delictes següents: prevaricació administrativa, frauds i exaccions il·legals, negociacions i activitats prohibides als funcionaris i abusos en l'exercici de la seua funció, i prevaricació judicial.

Finalment, la reforma introduïx un nou títol XIII bis amb la rúbrica «Dels delictes de finançament il·legal dels partits polítics», integrat pels dos nous articles 304 bis i 304 ter, que dona resposta penal a la necessitat de definir un tipus penal específic per a estos actes delictius, ja que en la vigent legislació espanyola no hi ha un delicte concret que estiga tipificat com a delicte de finançament il·legal de partits polítics. Amb esta modificació es castigaran aquelles persones que accepten i reben donacions il·legals o que participen en estructures o organitzacions el principal objecte de les quals siga el de finançar il·legalment un partit polític.

XX

Els incendis forestals continuen sent un dels problemes més importants que afecten les nostres muntanyes. Segons les dades del Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, els incendis forestals de més gravetat tenen una causa intencionada, i en molts casos ocasionen importants danys al patrimoni natural i a béns públics o privats, o generen situacions de perill per a la integritat física de les persones que poden ocasionar la pèrdua de vides, convertint-se en delictes de la màxima gravetat. Precisament per això, al setembre de 2009, el Parlament Europeu va elaborar una resolució en què demana als estats membres que endurisquen i apliquen sancions penals als actes delictius que danyen el medi ambient i les imposen, en particular, als qui provoquen incendis forestals.

Per estes raons, dins dels delictes contra la seguretat col·lectiva, es modifiquen els relatius a incendis forestals per a oferir una resposta penal més adequada als incendis de més gravetat. Es manté el tipus bàsic, però en els supòsits agreujats de l'article 353 es preveu una sanció autònoma i desvinculada del concepte de pena en la seua mitat superior, que l'eleva fins als sis anys de presó. I es recullen nous agreujants en els casos especialment lesius per al medi ambient o generadors d'un perill elevat. A més, quan els incendis afecten espais naturals protegits, es castigaran de la mateixa manera que els delictes contra el medi ambient, la qual cosa significa que els seus autors podran ser castigats amb la pena superior en grau. Finalment, es preveu una remissió als articles 338 a 340 del Codi Penal per a solucionar els problemes de reparació del dany causat per l'incendi, i permetre la imposició de mesures encaminades a restaurar l'ecosistema forestal danyat i la protecció dels espais naturals.

D'altra banda, en atenció a la complexitat inherent a este tipus de delictes, i la necessitat de dur a terme una investigació el més àgil possible, s'ha considerat convenient que la instrucció i l'enjudiciament dels incendis forestals s'encomane a tribunals professionals, deixant sense efecte la competència del tribunal del jurat que estableix la Llei Orgànica 5/1995, de 22 de maig, del tribunal del jurat.

XXI

L'article 637 del Codi Penal vigent fins ara recollia conductes que han de ser tipificades com a delicte, i no com una simple falta, perquè no hi ha dubte que és necessari protegir la confiança que determinats símbols, uniformes o insígnies generen, i el seu ús indegut ha de ser sancionat penalment. Per això, se suprimeix la falta i es tipifica eixa conducta com a delicte dins dels tipus penals d'usurpació de funcions públiques i d'intrusisme.

Al mateix temps, es modifica la regulació de l'intrusisme professional: s'incrementen les penes de multa previstes en el tipus bàsic; i es millora la redacció actual d'estos delictes incloent dins del supòsit agreujat aquells en què el culpable exercix actes propis d'una determinada professió, no només quan s'atribuix públicament la condició de professional, sinó també quan du a terme els esmentats actes en un local o establiment obert al públic en què s'anuncia la prestació de servicis propis d'aquella professió. Amb això es pretén fer front a casos d'intrusisme que no estan expressament previstos en la legislació actual, però que són freqüents en la pràctica i suposen un frau evident que s'ha de sancionar.

XXII

En matèria de violència de gènere i domèstica, es duen a terme algunes modificacions per a reforçar la protecció especial que actualment dispensa el Codi Penal per a les víctimes d'este tipus de delicte.

En primer lloc, s'incorpora el gènere com a motiu de discriminació en l'agreujant 4t de l'article 22. La raó per a això és que el gènere, entès de conformitat amb el Conveni núm. 210 del Consell d'Europa, sobre prevenció i lluita contra la violència contra les dones i la violència domèstica, aprovat a Istanbul pel Comitè de Ministres del Consell d'Europa, el 7 d'abril de 2011, com «els papers, comportaments o activitats i atribucions socialment

construïts que una societat concreta considera que són propis de dones o d'hòmens», pot constituir un fonament d'accions discriminatòries diferent del que comprén la referència al sexe.

A més, s'amplia l'àmbit de la mesura de llibertat vigilada. Esta mesura, que va ser introduïda en el Codi Penal per mitjà de la reforma feta per la Llei Orgànica 5/2010, de 22 de juny, també es podrà imposar en tots els delictes contra la vida, i en els delictes de maltractaments i lesions quan es tracte de víctimes de violència de gènere i domèstica.

D'altra banda, la desaparició de les faltes, i l'adequació dels tipus penals que això comporta, no impediex mantindre la diferenciació en el tractament dels delictes relacionats amb la violència de gènere i domèstica, a fi de mantindre un nivell de protecció més elevat. D'esta manera, encara que la nova categoria de delictes lleus requerisca, amb caràcter general, de la denúncia prèvia del perjudicat, este requisit de persecució no s'exigirà en les infraccions relacionades amb la violència de gènere i domèstica. Tampoc s'exigirà denúncia en estos casos per a la persecució del nou delicte d'assetjament.

Una altra previsió destacable en esta matèria és la correcció que s'introdueix en matèria d'imposició de penes de multa, a fi que no genere conseqüències negatives en l'àmbit familiar. Amb caràcter general, només serà possible la imposició de penes de multa en este tipus de delictes quan conste acreditat que entre agressor i víctima no hi ha relacions econòmiques derivades d'una relació conjugal, de convivència o filiació, o existència d'una descendència comuna.

Finalment, en relació amb els dispositius telemàtics per a controlar les mesures cautelars i les penes d'allunyament en matèria de violència de gènere, s'estan plantejant problemes sobre la qualificació penal de certes conductes de l'imputat o penat tendents a fer-los ineficaços, a les quals s'al·ludix en la Circular 6/2011, de la Fiscalia General de l'Estat, sobre criteris per a la unitat d'actuació especialitzada del Ministeri Fiscal en relació a la violència sobre la dona. Per això, es considera adequat tipificar expressament estes conductes dins dels delictes de trencament, a fi d'evitar que queden impunes els actes tendents a alterar o impedir el funcionament correcte dels dispositius esmentats.

XXIII

S'introdueix una nova definició de l'atemptat que inclou tots els supòsits d'escometiment, agressió, utilització de violència o amenaces greus de violència sobre l'agent, però que no s'equipara la utilització de violència sobre l'agent amb l'acció de resistència merament passiva, que continua sancionant-se amb la pena corresponent als supòsits de desobediència greu. Els supòsits de desobediència lleu deixen d'estar sancionats penalment i seran corregits administrativament.

En relació amb les faltes de consideració i respecte a l'autoritat, en l'exercici de les seues funcions, passen a ubicar-se en el segon paràgraf de l'article 556 del Codi Penal, com a delicte lleu.

Com a novetat, es reflectix de manera explícita que en tot cas es consideraran actes d'atemptat els que es cometen contra funcionaris de sanitat i educació en l'exercici de les seues funcions o en ocasió d'estes, donant visibilitat al que, d'altra banda, ja arrellegava la jurisprudència majoritària.

Els delictes d'atemptat poden ser comesos per mitjà de conductes molt diferents la gravetat dels quals pot ser molt desigual. Per esta raó, s'opta per modificar les penes amb què es castiguen estos delictes reduint el límit inferior de la pena que pot ser imposada. I, d'altra banda, s'oferix una resposta contundent a tots aquells supòsits d'atemptat en els quals concorren circumstàncies de les quals deriva la seua especial retracció: utilització d'armes o objectes perillosos; llançament d'objectes contundents, líquids inflamables o corrosius; escometiment amb un vehicle de motor, o quan els fets es duguen a terme en ocasió d'un motí, insubordinació o incident col·lectiu en l'interior d'un centre penitenciari.

S'inclouen com a subjectes protegits, junt amb els ciutadans que acudixen en auxili dels agents de l'autoritat, els membres dels equips d'assistència i rescat que acudixen a prestar auxili a un altre en un accident o en una calamitat pública. En estos casos està prevista ara la imposició de la mateixa pena que quan els fets es cometen sobre una

autoritat, agent o funcionari. Este agreujament del marc penal té una doble justificació: la disminució de la pena mínima amb què es castiguen estos delictes, i la consideració que qui acudix en auxili d'una autoritat, agent o funcionari, o assumix en determinades condicions l'exercici de funcions públiques o de gran rellevància social, ha de rebre una protecció equivalent a la d'aquells que intervenen amb caràcter oficial.

XXIV

L'anterior regulació de la pertorbació de l'orde públic –d'origen huitcentista– no definia el delicte, sinó que juxtaposava una sèrie de conductes punibles, la qual cosa generava problemes de tipicitat, en alguns casos, i concursals, en altres. Estos problemes se solucionen per mitjà de la definició de «pertorbació de l'orde públic» a partir de la referència al subjecte plural i a la realització d'actes de violència sobre coses i persones. També se sanciona expressament la conducta d'aquells que no participen directament en els actes de violència, però inciten els altres, o reforcen la seua disposició a portar-los a terme. S'inclou una regla concursal que preveu la imposició conjunta de les penes corresponents a l'alteració, i de les que corresponguen als actes de violència o de causació de danys concrets que s'hagen executat.

Es tipifiquen, com a supòsits agreujats, portar armes, exhibir d'armes de foc simulades, realitzar d'accions violentes especialment perilloses per a la vida o la integritat de les persones, o cometre d'actes de pillatge. I es regula com a supòsit atenuat, l'entrada en locals i establiments d'una manera que altere la seua normal activitat, quan no s'hagen arribat a produir actes de violència o amenaces, conducta que la regulació anterior equiparava als desordres violents.

També s'introdueix un nou tipus penal, és a dir, la difusió de missatges que inciten a cometre algun dels delictes agreujats de pertorbació de l'orde públic. D'esta manera, s'evita la sanció general de la mera realització de comentaris que puguen incitar d'una manera més o menys indirecta als desordres públics, i només se sancionen els actes d'incitació a desordres especialment greus la delimitació dels quals no planteja dificultats.

A més, es revisa la redacció de l'actual article 561 (avis fals de bomba), per a incloure els supòsits d'activar per mitjà de notícies falses els servicis sanitaris o d'emergència.

XXV

La reforma operada en el Codi Penal per la Llei Orgànica 5/2010, de 22 de juny, va introduir el delicte de tràfic de sers humans en l'actual article 177 bis. Este delicte es va tipificar amb anterioritat a la Directiva 2011/36/UE, de 5 abril de 2011, relativa a la prevenció i lluita contra el tràfic de sers humans i la protecció de les víctimes, i per la qual se substituïx la Decisió marc 2002/629/JAI, del Consell. Encara que la reforma de l'any 2010 va tindre en compte el projecte que finalment es va materialitzar en la mencionada directiva, hi ha diverses qüestions que no van ser introduïdes en la redacció actual i que cal incloure per a una completa transposició de la normativa europea.

En concret, dins de les formes de comissió del delicte s'inclou l'entrega o recepció de pagaments per a obtindre el consentiment de la persona que controla les víctimes, o el tràfic amb la finalitat de concertar matrimonis forçats. També es tipifica l'explotació amb la finalitat que les víctimes cometen actes delictius per als explotadors. Es delimita el concepte de vulnerabilitat, conforme al text de la directiva europea. I s'agreuja la pena per als supòsits de creació de perill de causar lesions greus.

D'altra banda, també cal revisar la regulació dels delictes d'immigració il·legal tipificats en l'article 318 bis. Estos delictes es van introduir amb anterioritat abans que fora tipificat separatament el tràfic de sers humans per a la seua explotació, de manera que oferien resposta penal a les conductes més greus que actualment sanciona l'article 177 bis. No obstant això, després de la tipificació separada del delicte de tràfic de sers humans, es va mantindre la mateixa penalitat extraordinàriament agreujada i, en molts casos, desproporcionada, per a tots els supòsits de delictes d'immigració il·legal. Per això, es feia necessari revisar la regulació de l'article 318 bis amb una doble finalitat: d'una banda,

per a definir amb claredat les conductes constitutives d'immigració il·legal, d'acord amb els criteris de la normativa de la Unió Europea, és a dir, d'una manera diferenciada al tràfic de sers humans, com estableix la Directiva 2002/90/CE; i d'una altra, per a ajustar les penes d'acord amb el que disposa la Decisió marc 2002/946/JAI, que únicament preveu per als supòsits bàsics la imposició de penes màximes d'una duració mínima d'un any de presó, reservant les penes més greus per als supòsits de criminalitat organitzada i de posada en perill de la vida o la integritat de l'immigrant. D'esta manera, es delimita amb precisió l'àmbit de les conductes punibles, i la imposició obligatòria de penes de presó queda reservada per als supòsits especialment greus. En tot cas, se n'exclou la sanció penal en els casos d'actuacions orientades per motivacions humanitàries.

La reforma culmina també la transposició efectiva de la Directiva 2009/52/CE, per la qual s'establixen les normes mínimes sobre les sancions i mesures aplicables als ocupadors de nacionals de tercers països en situació irregular.

XXVI

Es modifica la regulació de les conductes d'incitació a l'odi i a la violència per un doble motiu: d'una banda, la sentència del Tribunal Constitucional 235/2007, de 7 de novembre, imposa una interpretació del delictes de negació del genocidi que limite la seua aplicació als supòsits en què esta conducta constituïska una incitació a l'odi o hostilitat contra minories; i d'una altra, es tracta de conductes que han de ser objecte d'una nova regulació ajustada a la Decisió marc 2008/913/JAI, que ha de ser transposada al nostre ordenament jurídic.

Es regulen conjuntament, i d'una manera ajustada a l'exigència de la Decisió marc 2008/913/JAI, més àmplia que l'actual, els antics articles 510 i 607 del Codi Penal. El canvi d'ubicació de l'article 607 està justificat pel mateix text de la Decisió marc i pel fet que el Tribunal Constitucional haja imposat que la negació del genocidi només pot ser delictiva com a forma d'incitació a l'odi o a l'hostilitat. De la mateixa manera, la Decisió marc imposa la tipificació de la negació del genocidi en la mesura que es tracte d'una forma d'incitació a l'odi contra minories.

La nova regulació tipifica dos grups de conductes: d'una banda, i amb una penalitat major, les accions d'incitació a l'odi o la violència contra grups o individus per motius racistes, antisemites o d'altres relatius a la seua ideologia, religió, ètnia o pertinença a altres grups minoritaris, així com els actes de negació o enaltiment dels delictes de genocidi, lesa humanitat o contra les persones o béns protegits en cas de conflicte armat que hagen sigut comesos contra eixos grups, quan això promoga o afavorisca un clima de violència, hostilitat o odi contra estos; i d'una altra, els actes d'humiliació o menyspreu contra ells i l'enaltiment o justificació dels delictes comesos contra estos o els seus integrants amb una motivació discriminatòria, sense perjuí del seu castic més greu quan es tracte d'accions d'incitació a l'odi o a l'hostilitat contra estos, o de conductes idònies per a afavorir un clima de violència.

Així mateix, es preveu una agreujament de la pena per als supòsits de comissió d'estos delictes a través d'Internet o altres mitjans de comunicació social, així com per als supòsits en què es tracte de conductes que, per les seues circumstàncies, o pel context en què es produïsqen, siguen idònies per a alterar la pau pública o menyscabar greument el sentiment de seguretat dels integrants dels grups afectats.

S'inclouen mesures per a la destrucció dels documents, arxius o materials per mitjà dels quals s'haja comés el delictes, o per a impedir-hi l'accés.

Finalment, es preveu l'agreujament de les penes en el cas d'existència d'organitzacions delictives, i s'inclou la regulació de la responsabilitat penal de les persones jurídiques.

XXVII

Les persones amb discapacitat han de ser objecte d'una protecció penal reforçada en atenció a la seua especial vulnerabilitat. Les normes del Codi Penal que servixen a este fi han de ser adequades a la Convenció Internacional sobre els Drets de les Persones amb

Discapacitat, feta a Nova York el 13 de desembre de 2006, que pretén previndre les conductes discriminatòries que puguen impedir-los el gaudi dels seus drets en igualtat de condicions. És necessari dur a terme una adequació de la mencionada convenció al nostre codi penal, i això exigix una actualització dels termes empleats per a referir-nos a les persones amb discapacitat. El text original del Codi Penal es referix impròpiament a «minusvalidesa» o a «incapaços», una terminologia ja superada en el nostre ordenament jurídic amb anterioritat a la Convenció, des de l'aprovació de la Llei 51/2003, de 2 de desembre, d'igualtat d'oportunitats, no-discriminació i accessibilitat universal de les persones amb discapacitat, i que s'ha de substituir pels termes més adequats de «discapacitat» i de «persona amb discapacitat necessitada d'una especial protecció».

Amb este fi, es modifica l'article 25 per a actualitzar estos termes i oferir una definició més precisa de les persones que constitueixen objecte d'una protecció penal especial. Esta modificació té plena consonància amb el que estableix la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, que estableix en la seua disposició addicional octava que les referències que en els textos normatius s'efectuen a «minusvàlids» i a «persones amb minusvalidesa», es consideraran realitzades a «persones amb discapacitat». I per a més claredat i reforç d'esta previsió, amb la reforma es decidix incorporar un apartat perquè totes les referències fetes en el Codi Penal al terme «minusvalidesa» se substituïsquen pel terme «discapacitat», i que el terme «incapaç» se substituïska pel de «persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció».

De la mateixa manera, es dóna un millor tractament a l'esterilització acordada per òrgan judicial, que se circumscriu a supòsits excepcionals en què es produïska greu conflicte de béns jurídics protegits. El nou article 156 es remet a les lleis processals civils, que regularan els supòsits d'esterilització de la manera més adequada i garantista per als drets de les persones afectades. En tant es dicte esta nova normativa, es mantindrà la vigència de l'actual regulació que preveu el Codi.

XXVIII

Es tipifica el matrimoni forçat per a complir amb els compromisos internacionals subscrits per Espanya quant a la persecució dels delictes que atempten contra els drets humans.

Així, la mateixa Directiva 2011/36/UE, del Parlament Europeu i del Consell, de 5 d'abril de 2011, relativa a la prevenció i lluita contra el tràfic de sers humans i la protecció de les víctimes, inclou el matrimoni forçat entre les conductes que poden donar lloc a una explotació de persones. Igualment, la convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra la dona de Nacions Unides, ratificada per Espanya, estableix en l'article 16 que «els estats part adoptaran totes les mesures adequades per a eliminar la discriminació contra la dona en tots els assumptes relacionats amb el matrimoni i les relacions familiars i, en particular, asseguraran en condicions d'igualtat entre hòmens i dones: a) El mateix dret per a contraure matrimoni; b) El mateix dret per a triar lliurement cònjuge i contraure matrimoni només pel seu lliure albir i el seu ple consentiment».

Era oportuna, per tot això, la tipificació específica d'este delicte, que ja està regulat en altres països del nostre entorn com ara França, Dinamarca, Regne Unit, Alemanya o Noruega. Tractant-se d'un comportament coactiu, s'ha considerat oportú tipificar-lo com un supòsit de coaccions quan es compel·lira una altra persona a contraure matrimoni. I també es castiga a qui utilitze mitjans coactius per a forçar un altre a abandonar el territori espanyol o a no tornar-hi, amb eixa mateixa finalitat d'obligar-lo a contraure matrimoni.

XXIX

També dins dels delictes contra la llibertat, s'introdueix un nou tipus penal d'assetjament que està destinat a oferir resposta a conductes d'indubtable gravetat que, moltes vegades, no podien ser qualificades com a coaccions o amenaces. Es tracta de tots aquells supòsits en què, sense arribar a produir-se necessàriament l'anunci explícit o no de la intenció de

causar algun mal (amenaces) o la utilització directa de violència per a coartar la llibertat de la víctima (coaccions), es produïxen conductes reiterades per mitjà de les quals es menyscaba greument la llibertat i el sentiment de seguretat de la víctima, a qui se sotmet a persecucions o vigilàncies constants, telefonades reiterades, o altres actes continus de fustigació.

XXX

S'aprofita la reforma per a introduir determinades correccions al text vigent.

S'inclouen les armes nuclears i radiològiques dins de la tipificació penal dels delictes de tinença i depòsit d'armes, municions o explosius continguda en el capítol V del títol XXII.

S'elimina la referència en pessetes que encara es mantenia en la redacció del vigent article 265, que és actualitzada a la quantitat de 1.000 euros.

Es corregix l'omissió, en l'article 306, de la imposició –com està previst en la resta dels delictes contra la hisenda pública–, de la pena de pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social.

I, finalment, es corregixen les referències als subjectes passius dels delictes relatius a la Corona.

XXXI

En l'actualitat ha de prevaldre la racionalització de l'ús del servici públic de justícia, per a reduir l'elevada litigiositat que recau sobre jutjats i tribunals, amb mesures dirigides a afavorir una resposta judicial eficaç i àgil als conflictes que es puguen plantejar. Al temps, el dret penal ha de ser reservat per a la solució dels conflictes d'especial gravetat.

Una bona part dels operadors jurídics reclama la supressió de les infraccions penals constitutives de falta: per la notòria desproporció que hi ha entre els béns jurídics que protegeixen i la inversió en temps i mitjans que requerix el seu enjudiciament; però també per la dubtosa necessitat que conductes amb falta en molts casos de gravetat suficient, hagen de ser objecte d'un reprotxe penal. En este sentit, es pronuncia la Fiscalia General de l'Estat, que advoca perquè les actuals infraccions considerades com a faltes penals queden al marge del Codi Penal per la seua escassa gravetat. I també el Consell General del Poder Judicial, que de forma recent ha proposat despenalitzar certs comportaments tipificats com a faltes penals com a mesura adequada per a reduir els elevats nivells de litigiositat, que són especialment alts en l'orde jurisdiccional penal.

En el nostre dret no hi ha una diferència qualitativa entre delictes i faltes. Les diferències són purament formals, pel caràcter que la llei atorga a una o una altra infracció, o quantitatives en atenció al tipus de pena que se'ls imposa. La tipificació de determinades conductes com a faltes penals obeïx a simples raons de política criminal, que en el moment actual no tenen prou justificació. I s'aprecia una certa distorsió en la comparativa amb el dret administratiu sancionador, que en molts casos oferix una resposta sancionadora més contundent que la prevista en el Codi Penal per a conductes teòricament més greus. Per això la reforma du a terme una supressió definitiva del catàleg de faltes regulat en el llibre III del Codi Penal, tipificant com a delicte lleu aquelles infraccions que es considera necessari mantindre.

La supressió de les infraccions constitutives de falta introduïx coherència en el sistema sancionador en el seu conjunt, perquè una bona part d'estes descriuen conductes sancionades de forma més greu en l'àmbit administratiu; altres vegades, es tracta d'infraccions que són corregides de forma més adequada en altres àmbits, com les faltes contra les relacions familiars que tenen una resposta més apropiada en el dret de família; i, en alguns casos, regulen conductes que, en realitat, són constitutives de delicte o haurien de ser regulades de forma expressa com a delicte.

Esta modificació no suposa necessàriament una agreujament de les conductes ni de les penes actualment aplicables a les faltes. Alguns comportaments tipificats fins ara com

a falta desapareixen del Codi Penal i es reconduïxen cap a la via administrativa o la via civil, i deixen de sancionar-se en l'àmbit penal. Només es mantenen aquelles infraccions mereixedores de suficient reprotxe punitiu com per a poder incloure-les en el catàleg de delictes, configurant-se majoritàriament com a delictes lleus castigats amb penes de multa. La pretensió és clara: reservar a l'àmbit penal el tractament de les conductes més greus de la societat, que per això han de merèixer un tractament d'acord amb la seua consideració.

La nova categoria de delictes lleus permet subsumir aquelles conductes constitutives de falta que es considera necessari mantindre. Però també s'aconsegueix un tractament diferenciat d'estes infraccions per a evitar que se'n deriven conseqüències negatives no desitjades. A diferència del que s'establix per a delictes greus i menys greus, la condició de delicte lleu s'atribuïx quan la pena prevista, per la seua extensió, es puga considerar com a lleu i com a menys greu. Amb això s'evita que l'ampli marge establert per a la pena en algun supòsit puga donar lloc a la seua consideració com a delicte menys greu. A més, el termini de prescripció d'estes infraccions s'establix en un any i s'equipara a les injúries i calúmnies com a delictes tradicionalment considerats de menor entitat a estos efectes. I s'establix expressament que l'existència d'antecedents penals per la comissió de delictes lleus no permetrà apreciar l'agreujant de reincidència.

En general es recorre a la imposició de penes de multa, que es consideren més adequades per a sancionar infraccions d'escassa entitat, i a més, amb un ampli marge d'apreciació perquè el jutge o tribunal puga valorar la gravetat de la conducta. No obstant això, es recorre a la imposició de penes de treballs en benefici de la comunitat i de la localització permanent quan es tracta de delictes de violència de gènere i domèstica, a fi d'evitar els efectes negatius que per a la mateixa víctima pot comportar la imposició d'una pena de multa.

La reforma suposa la derogació completa del llibre III del Codi Penal, de manera que desapareix la infracció penal constitutiva de falta. Això exigix adequar un gran nombre d'articles que fan referència a la dualitat delicte o falta, simplement per a eliminar eixa menció de les faltes penals. Per això l'extensió de la reforma que es mamprén, que en molts casos consistix en una mera adequació de la regulació a la supressió del sistema dualista, com succeïx amb bona part dels articles de la part general del Codi Penal, o amb altres preceptes de la part especial com els relatius a les associacions il·lícites, la prevaricació judicial o la imputació de delictes, o també el castic de la receptació en faltes, que amb queda derogat la reforma.

Quant a la supressió de les faltes contra les persones que recull el títol I del llibre III del Codi Penal, majoritàriament es tracta de conductes tipificades ja com a delictes, que poden incloure's en cada un d'estos, ja com a subtipus atenuat aplicable als supòsits en què les circumstàncies del fet evidencien una menor gravetat.

Així, desapareixen les faltes de lesions, que s'incorporen en el catàleg de delictes lleus. Les lesions de menor gravetat, que no requerixen tractament mèdic o quirúrgic, se sancionaran en el tipus atenuat de l'apartat 2 de l'article 147. Es tipifica també com a delicte lleu «qui colpege o maltracte d'obra un altre sense causar-li lesió», és a dir, la falta de l'actual apartat 2 de l'article 617, que s'agreuja en el cas de víctimes vulnerables per l'article 153, igual que les lesions lleus de l'apartat 2 de l'article 147.

En atenció a l'escassa gravetat de les lesions i dels maltractaments d'obra, només seran perseguibles per mitjà de denúncia de la persona agreujada o del seu representant legal. Amb això s'evita la situació actual, en la qual un simple comunicat mèdic de lesions d'escassa entitat obliga el jutge d'instrucció a iniciar tot un procés judicial i a citar el lesionat perquè acudisca obligatòriament al jutjat a fi de fer-li l'oferiment d'accions com a perjudicat, amb els inconvenients que això li ocasiona. Pareix més adequat que només s'actue quan el perjudicat interpose denúncia. Ara bé, en els casos de violència de gènere no s'exigirà denúncia prèvia per a perseguir les lesions de menor gravetat i el maltractament d'obra.

Quant a l'homicidi i lesions imprudents, es considera oportú reconduir les actuals faltes d'homicidi i lesions per imprudència lleu cap a la via jurisdiccional civil, de manera

que només seran constitutius de delictes l'homicidi i les lesions greus per imprudència greu (apartat 1 de l'article 142 i apartat 1 de l'article 152), així com el delictes d'homicidi i lesions greus per imprudència menys greu, que entraran a formar part del catàleg de delictes lleus (apartat 2 de l'article 142 i apartat 2 de l'article 152 del Codi Penal). Es recull així una modulació de la imprudència delictiva entre greu i menys greu, la qual cosa donarà lloc a una millor graduació de la responsabilitat penal en funció de la conducta mereixedora de reprovete, però al mateix temps permetrà reconèixer supòsits d'imprudència lleu que han de quedar fora del Codi Penal. No tota actuació culpable de la qual es deriva un resultat danyós ha de donar lloc a responsabilitat penal, sinó que el principi d'intervenció mínima i la consideració del sistema punitiu com a última ràtio, determinen que en l'esfera penal s'hi hagen d'incardinar exclusivament els supòsits greus d'imprudència, reconduint un altre tipus de conductes culpables a la via civil, en la seua modalitat de responsabilitat extracontractual o aquiliana dels articles 1902 i següents del Codi Civil, a la qual haurà d'acudir qui pretenga exigir responsabilitat per culpa de la mencionada entitat.

Se suprimixen les faltes d'abandó previstes en l'apartat 1 de l'article 618 i en l'article 619 del Codi Penal. Els supòsits greus d'abandó a un menor desemparat o a una persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció es poden subsumir en el delictes d'omissió del deure de socors. I el mateix succeïx amb la conducta de l'article 619 –denegació d'assistència a persones desvalgudes d'edat avançada–, que constituïx bé un supòsit d'omissió del deure de socors o bé un delictes de resultat, quan es comet per qui, com a garant, està obligat a garantir l'assistència a l'ancià.

També es deroguen l'apartat 2 de l'article 618 i l'article 622 del Codi Penal, sense incloure noves sancions delictives, perquè les conductes més greus d'incompliment de deures familiars estan ja tipificades com a delictes en els articles 226 i següents. I els incompliments greus de convenis o sentències poden donar lloc a responsabilitat per desobediència. Els casos de mera obstaculització, compliment defectuós o incompliments sense la gravetat suficient tenen un règim sancionador en l'article 776 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Les amenaces i coaccions de caràcter lleu se sancionen com a subtipus atenuat en cada un dels respectius delictes, mantenint-se l'exigència de la seua persecució només a instància de part. En canvi, les injúries lleus i les vexacions injustes, excepte quan es cometen sobre alguna de les persones a què es referix l'apartat 2 de l'article 173, queden al marge de l'àmbit penal, per tractar-se d'ofenses de caràcter privat la reparació de les quals es pot exigir en la via jurisdiccional civil o per mitjà dels actes de conciliació. La intenció, per tant, és que només es deriven a la via penal aquelles conductes que tinguen verdadera entitat i rellevància, quan a més no hi haja mitjans alternatius per a la solució del conflicte.

En el cas de les infraccions contra el patrimoni, la derogació de les faltes suposa la incorporació de nous tipus atenuats en els delictes de referència corresponents, mantenint el criteri quantitatiu per a sancionar les infraccions de menor gravetat.

Desapareixen les faltes consistents en el deslluïment de béns mobles i immobles de l'article 626, així com la causació de danys d'escassa entitat en béns de valor cultural, que es poden reconduir al delictes de danys o altres figures delictives quan revisten una certa entitat, o acudir a un rescabament civil; en el cas de béns de domini públic, també es pot recórrer a la sanció administrativa.

Quant a les faltes contra els interessos generals, es reconduïxen a figures atenuades de delictes els supòsits d'ús de moneda falsa (article 386) o la distribució o utilització de segells de correus o efectes timbrats falsos (article 389). I se suprimixen les faltes actualment tipificades en l'article 630, apartat 1 de l'article 631, i apartat 1 de l'article 632, perquè es tracta de conductes que ja són objecte de correcció suficient –i més adequada– pel dret administratiu sancionador i que poden ser en tot cas objecte de sanció penal en els casos més greus en els quals arriben a causar-se danys.

No s'aprecien raons suficients per a justificar el manteniment de les infraccions penals previstes en l'article 630 i l'apartat 1 de l'article 631; es pot recórrer a la sanció administrativa, o a altres delictes, si finalment es causen danys. En canvi, sí que pareix

convenient mantindre com a infracció penal l'abandó d'animals domèstics que castiga l'apartat 2 de l'article 631, que passa a constituir un tipus atenuat del maltractament d'animals de l'article 337 bis del Codi Penal. La reforma aprofita, en este punt, per a reforçar la protecció dels animals per mitjà d'una definició de quins són objecte del delictes, que incrementa la seguretat en l'aplicació de la norma, i una revisió de les conductes punibles, incloent-hi l'explotació sexual d'animals, i de les sancions aplicables a estes. Com a novetat important, a més de les corresponents penes de presó o multa en funció de la gravetat, es preveu la possibilitat d'imposar les penes d'inhabilitació especial per a l'exercici de professió, ofici o comerç que tinga relació amb els animals i per a la tinença d'animals.

Pel que fa a les faltes contra l'orde públic, els supòsits d'alteracions rellevants estan ja castigats com a delictes, igual que els supòsits d'atemptat, resistència i desobediència. Es deriva a la via administrativa la realització d'activitats sense assegurança obligatòria. No obstant això, es manté el castic penal per a qui es trobe en un domicili social o local fora de les hores d'obertura, com a subtipus atenuat de l'article 203; o l'ús d'uniforme o l'atribució pública de la condició de professional, que es tipifica en un nou article 402 bis dins de la millora dels tipus penals d'usurpació de funcions públiques i d'intrusisme.

La reforma es completa amb una revisió de la regulació del juí de faltes que conté la Llei d'Enjudiciament Criminal, que continuarà sent aplicable als delictes lleus. En el cas de les infraccions de menor gravetat (els delictes lleus), existixen habitualment conductes que són típiques però que no tenen una gravetat que justifique l'obertura d'un procés i la imposició d'una sanció de naturalesa penal, i en la sanció penal de la qual tampoc hi ha un verdader interès públic. Per a estos casos s'introdueix, amb una orientació que és habitual en el dret comparat, un criteri d'oportunitat que permetrà als jutges, a petició del Ministeri Fiscal, valorada l'escassa entitat del fet i la falta d'interès públic, sobreseure estos procediments.

Amb esta modificació s'introdueix un instrument que permet als jutges i tribunals prescindir de la sanció penal de les conductes d'escassíssima gravetat, amb la qual cosa s'aconsegueix una realització efectiva del principi d'intervenció mínima, que orienta la reforma del Codi Penal en este punt; i, al mateix temps, s'aconsegueix descarregar als tribunals de la tramitació d'assumptes menors amb falta de verdadera rellevància que congestionen la seua activitat i reduïxen els recursos disponibles per a l'esclariment, persecució i sanció de les conductes realment greus.

Finalment, a fi d'evitar els problemes de transitorietat derivats de l'aplicació immediata dels nous delictes lleus, s'han inclòs normes per a adaptar la vigent Llei d'Enjudiciament Criminal. D'esta manera, els delictes lleus se substanciaran conformement amb el procediment previst en el llibre VI de la vigent Llei d'Enjudiciament Criminal, que s'adequa a la nova categoria delictiva, mantenint els jutjats d'instrucció i els jutjats de violència de gènere la competència per al coneixement i fallada d'estos delictes. També es regula la situació transitòria dels juís de faltes iniciats amb anterioritat a l'entrada en vigor de la present llei.

Article únic. *Modificació de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.*

U. Es modifica l'apartat 1 de l'article 1, que queda redactat com segueix:

«1. No serà castigada cap acció ni omissió que no estiga prevista com a delictes per llei anterior a la seua perpetració.»

Dos. Es modifica l'apartat 1 de l'article 2, que queda redactat de la manera següent:

«1. No serà castigat cap delictes amb pena que no es trobe prevista per llei anterior a la seua perpetració. Mancaran, igualment, d'efecte retroactiu les lleis que establisquen mesures de seguretat.»

Tres. Es modifica l'article 7, que passa a tindre la redacció següent:

«Als efectes de determinar la llei penal aplicable en el temps, els delictes es consideren comesos en el moment en què el subjecte executa l'acció o omet l'acte que estava obligat a realitzar.»

Quatre. Es modifica l'article 9, que queda redactat com seguix:

«Les disposicions d'este títol s'aplicaran als delictes que es troben penats per lleis especials. La resta de disposicions d'este codi s'aplicaran com a supletòries en els casos no prevists expressament per aquelles lleis especials.»

Cinc. Es modifica la rúbrica del llibre I, que passa a denominar-se:

«Disposicions generals sobre els delictes, les persones responsables, les penes, mesures de seguretat i la resta de conseqüències de la infracció penal.»

Sis. Es modifica la rúbrica del capítol I del títol I del llibre I, que passa a denominar-se:

«Dels delictes»

Set. Es modifica l'article 10, que queda redactat com seguix:

«Són delictes, les accions i omissions doloses o imprudents penades per la llei.»

Huit. Es modifica l'article 11, que queda redactat com seguix:

«Els delictes que consistisquen en la producció d'un resultat només es consideraran comesos per omissió quan la no-evitació d'este, a l'infringir un especial deure jurídic de l'autor, equivalga, segons el sentit del text de la llei, a la seua causació. A este efecte, s'equipararà l'omissió a l'acció:

- a) Quan hi haja una específica obligació legal o contractual d'actuar.
- b) Quan el comitent haja creat una situació de risc per al bé jurídicament protegit per mitjà d'una acció o omissió precedent.»

Nou. Es modifiquen els apartats 3 i 4 de l'article 13, que tindran la redacció següent:

- «3. Són delictes lleus les infraccions que la llei castiga amb pena lleu.
4. Quan la pena, per la seua extensió, pugua incloure's al mateix temps entre les mencionades en els dos primers números d'este article, el delicte es considerarà, en tot cas, greu. Quan la pena, per la seua extensió, es pugua considerar com a lleu i com a menys greu, el delicte es considerarà, en tot cas, lleu.»

Deu. Es modifica l'article 15, que queda redactat com seguix:

«Són punibles el delicte consumat i la temptativa de delicte.»

Onze. Es modifiquen els apartats 2 i 3 de l'article 16, amb la redacció següent:

«2. Quedarà exempt de responsabilitat penal pel delicte intentat qui evite voluntàriament la consumació del delicte, bé desistint de l'execució ja iniciada, bé impedit la producció del resultat, sense perjudi de la responsabilitat en què pugua haver incorregut pels actes executats, si estos són ja constitutius d'un altre delicte.

3. Quan en un fet intervinguen diversos subjectes, quedaran exempts de responsabilitat penal aquell o aquells que desistisquen de l'execució ja iniciada, i impedisquen o intenten impedir, seriosament, fermament i decididament, la consumació, sense perjudi de la responsabilitat en què puguen haver incorregut pels actes executats, si estos són ja constitutius d'un altre delicte.»

Dotze. Es modifica l'article 17, que queda redactat com seguix:

- «1. La conspiració existix quan dos o més persones es concerten per a l'execució d'un delictes i resolen executar-lo.
2. La proposició existix quan qui pensa cometre un delictes invita una altra o altres persones a participar-hi.
3. La conspiració i la proposició per a delinquir només es castigaran en els casos especialment previstos en la llei.»

Tretze. Es modifica el punt primer del numeral 4t de l'article 20, que queda redactat com seguix:

«Primer. Agressió il·legítima. En cas de defensa dels béns, es reputarà agressió il·legítima l'atac a estos béns que constituísca delictes i els pose en greu perill de deteriorament o pèrdua imminents. En cas de defensa del domicili o les seues dependències, es reputarà agressió il·legítima l'entrada indeguda en aquell o en estes.»

Catorze. Es modifiquen les circumstàncies 4a i 8a de l'article 22, que queden redactades de la manera següent:

«4a. Cometre el delictes per motius racistes, antisemites o una altra classe de discriminació referent a la ideologia, religió o creences de la víctima, l'ètnia, raça o nació a què pertanga, el seu sexe, orientació o identitat sexual, raons de gènere, la malaltia que patisca o la seua discapacitat.»

«8a. Ser reincident.

Hi ha reincidència quan, al delinquir, el culpable haja sigut condemnat executòriament per un delictes comprés en el mateix títol d'este codi, sempre que siga de la mateixa naturalesa.

Als efectes d'este número no es computaran els antecedents penals cancel·lats o que hagen de ser-ho, ni els que corresponguen a delictes lleus.

Les condemnes fermes de jutges o tribunals imposades en altres estats de la Unió Europea produiran els efectes de reincidència, llevat que l'antecedent penal haja sigut cancel·lat o pugua ser-ho d'acord amb el dret espanyol.»

Quinze. Es modifica l'article 25, que queda redactat de la manera següent:

Als efectes d'este codi, s'entén per discapacitat aquella situació en què es troba una persona amb deficiències físiques, mentals, intel·lectuals o sensorials de caràcter permanent que a l'interactuar amb diverses barreres puguen limitar o impedir la seua participació plena i efectiva en la societat, en igualtat de condicions amb la resta.

Així mateix, als efectes d'este codi, s'entendrà per persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció, aquella persona amb discapacitat que, tinga judicialment modificada la seua capacitat d'obrar o no, requerisca d'assistència o suport per a l'exercici de la seua capacitat jurídica i per a la presa de decisions respecte de la seua persona, dels seus drets o interessos a causa de les seues deficiències intel·lectuals o mentals de caràcter permanent.»

Setze. Es modifica la rúbrica del títol II del llibre I, que passa a denominar-se:

«De les persones criminalment responsables dels delictes»

Dèsset. Es modifica l'article 27, que queda redactat com seguix:

«Són responsables criminalment dels delictes, els autors i els còmplices.»

Díhuit. Es modifica l'apartat 1 de l'article 30, que queda redactat de la manera següent:

«1. En els delictes que es cometen utilitzant mitjans o suports de difusió mecànics no respondran criminalment ni els còmplices ni els qui els hagen afavorit personalment o realment.»

Dènou. Es modifica l'article 31, que queda redactat com següent:

«El que actue com a administrador de fet o de dret d'una persona jurídica, o en nom o representació legal o voluntària d'una altra, respondrà personalment, encara que no concórreguen en ell les condicions, qualitats o relacions que la figura de delicte corresponent requerisca per a poder ser subjecte actiu d'este, si estes circumstàncies es donen en l'entitat o persona en el nom o representació de la qual obre.»

Vint. Es modifica l'article 31 bis, que queda redactat com següent:

«1. En els supòsits previstos en este codi, les persones jurídiques seran penalment responsables:

a) Dels delictes comesos en nom o per compte d'estes, i en benefici seu directe o indirecte, pels seus representants legals o per aquells que actuant individualment o com a integrants d'un òrgan de la persona jurídica, estan autoritzats per a prendre decisions en nom de la persona jurídica o hi tinguen facultats d'organització i control.

b) Dels delictes comesos, en l'exercici d'activitats socials i per compte i en benefici directe o indirecte d'estes, pels qui, estant sotmesos a l'autoritat de les persones físiques mencionades en el paràgraf anterior, han pogut realitzar els fets per haver-se incomplert greument per aquells els deures de supervisió, vigilància i control de la seua activitat, ateses les circumstàncies concretes del cas.

2. Si el delicte fóra comés per les persones indicades en la lletra a) de l'apartat anterior, la persona jurídica quedarà exempta de responsabilitat si es complixen les condicions següents:

1a. l'òrgan d'administració ha adoptat i executat amb eficàcia, abans de la comissió del delicte, models d'organització i gestió que inclouen les mesures de vigilància i control idònies per a previndre delictes de la mateixa naturalesa o per a reduir de forma significativa el risc que es cometen;

2a. la supervisió del funcionament i del compliment del model de prevenció implantat ha sigut confiada a un òrgan de la persona jurídica amb poders autònoms d'iniciativa i de control o que tinga encomanada legalment la funció de supervisar l'eficàcia dels controls interns de la persona jurídica;

3a. els autors individuals han comés el delicte eludint fraudulentament els models d'organització i de prevenció i

4a. l'òrgan a què es referix la condició 2a no ha produït una omissió o un exercici insuficient de les seues funcions de supervisió, vigilància i control.

En els casos en què les anteriors circumstàncies només puguen ser objecte d'acreditació parcial, esta circumstància serà valorada als efectes d'atenuació de la pena.

3. En les persones jurídiques de xicotetes dimensions, les funcions de supervisió a què es referix la condició 2a de l'apartat 2 podran ser assumides directament per l'òrgan d'administració. A estos efectes, són persones jurídiques de xicotetes dimensions aquelles que, segons la legislació aplicable, estiguen autoritzades a presentar compte de pèrdues i guanys abreuiats.

4. Si el delicte és comés per les persones indicades en la lletra b) de l'apartat 1, la persona jurídica quedarà exempta de responsabilitat si, abans de la comissió del delicte, ha adoptat i executat eficaçment un model d'organització i gestió que siga adequat per a previndre delictes de la naturalesa del que va ser comés o per a reduir de forma significativa el risc que es cometen.

En este cas hi serà aplicable igualment l'atenuació prevista en el paràgraf segon de l'apartat 2 d'este article.

5. Els models d'organització i gestió a què es referixen la condició 1a de l'apartat 2 i l'apartat anterior hauran de complir els requisits següents:

1r. Identificaran les activitats en l'àmbit de les quals puguen ser comesos els delictes que han de ser previnguts.

2n. Establiran els protocols o procediments que concreten el procés de formació de la voluntat de la persona jurídica, d'adopció de decisions i d'execució d'estes en relació amb aquells.

3r. Disposaran de models de gestió dels recursos financers adequats per a impedir la comissió dels delictes que han de ser previnguts.

4t. Imposaran l'obligació d'informar de possibles riscos i incompliments a l'organisme encarregat de vigilar el funcionament i l'observança del model de prevenció.

5t. Establiran un sistema disciplinari que sancione adequadament l'incompliment de les mesures que establisca el model.

6t. Realitzaran una verificació periòdica del model i de la seua eventual modificació quan es posen de manifest infraccions rellevants de les seues disposicions, o quan es produïsquen canvis en l'organització, en l'estructura de control o en l'activitat exercida que els facen necessaris.»

Vint-i-u. S'introdueix un nou article 31 ter, amb el contingut següent:

«1. La responsabilitat penal de les persones jurídiques serà exigible, sempre que es constate la comissió d'un delicte que s'haja hagut de cometre per qui exercisca els càrrecs o funcions al·ludides en l'article anterior, encara que la persona física concreta responsable no haja sigut individualitzada o no haja sigut possible dirigir el procediment contra ella. Quan, com a conseqüència dels mateixos fets, s'impose a les dos la pena de multa, els jutges o tribunals modularan les quanties respectives, de manera que la suma resultant no siga desproporcionada en relació amb la gravetat d'aquells fets.

2. La concurrència, en les persones que materialment hagen realitzat els fets o en les que els hagen fet possibles per no haver exercit el degut control, de circumstàncies que afecten la culpabilitat de l'acusat o n'agreugen la responsabilitat, o el fet que les esmentades persones hagen mort o s'hagen sostret a l'acció de la justícia, no exclourà ni modificarà la responsabilitat penal de les persones jurídiques, sense perjuí del que disposa l'article següent.»

Vint-i-dos. S'introdueix un nou article 31 quater, amb el contingut següent:

«Només es podran considerar circumstàncies atenuants de la responsabilitat penal de les persones jurídiques el fet d'haver realitzat, després de la comissió del delicte i a través dels seus representants legals, les activitats següents:

a) Haver confessat la infracció a les autoritats abans de conèixer que el procediment judicial es dirigix contra esta.

b) Haver col·laborat en la investigació del fet aportant proves, en qualsevol moment del procés, que siguen noves i decisives per a aclarir les responsabilitats penals que dimanen dels fets.

c) Haver reparat o disminuït el dany causat pel delicte en qualsevol moment del procediment i amb anterioritat al juí oral.

d) Haver establert, abans del començament del juí oral, mesures eficaces per a previndre i descobrir els delictes que en el futur es puguen cometre amb els mitjans o davall la cobertura de la persona jurídica.»

Vint-i-tres. S'introdueix un nou article 31 quinquies, amb el contingut següent:

«1. Les disposicions relatives a la responsabilitat penal de les persones jurídiques no seran aplicables a l'Estat, a les administracions públiques territorials i institucionals, als organismes reguladors, les agències i entitats públiques empresarials, a les organitzacions internacionals de dret públic, ni a aquelles altres que exercisquen potestats públiques de sobirania o administratives.

2. En el cas de les societats mercantils públiques que executen polítiques públiques o presten servicis d'interés econòmic general, només els podran ser imposades les penes previstes en les lletres a) i g) de l'apartat 7 de l'article 33. Esta limitació no serà aplicable quan el jutge o tribunal aprecie que es tracta d'una forma jurídica creada pels seus promotors, fundadors, administradors o representants amb el propòsit d'eludir una eventual responsabilitat penal.»

Vint-i-quatre. Es modifiquen els apartats 2, 3 i 4 de l'article 33, que queden redactats com segueix:

«2. Són penes greus:

- a) La presó permanent revisable.
- b) La presó superior a cinc anys.
- c) La inhabilitació absoluta.
- d) Les inhabilitacions especials per un temps superior a cinc anys.
- e) La suspensió d'ocupació o càrrec públic per un temps superior a cinc anys.
- f) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors per un temps superior a huit anys.
- g) La privació del dret a la tinença i portament d'armes per un temps superior a huit anys.
- h) La privació del dret a residir en determinats llocs o acudir-hi, per un temps superior a cinc anys.
- i) La prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o tribunal, per un temps superior a cinc anys.
- j) La prohibició de comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o tribunal, per un temps superior a cinc anys.
- k) La privació de la pàtria potestat.

3. Són penes menys greus:

- a) La presó de tres mesos fins a cinc anys.
- b) Les inhabilitacions especials fins a cinc anys.
- c) La suspensió d'ocupació o càrrec públic fins a cinc anys.
- d) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors, d'un any i un dia a huit anys.
- e) La privació del dret a la tinença i portament d'armes, d'un any i un dia a huit anys.
- f) Inhabilitació especial per a l'exercici de professió, ofici o comerç que tinga relació amb els animals i per a la tinença d'animals d'un any i un dia a cinc anys.
- g) La privació del dret a residir en determinats llocs o acudir-hi, per un període de temps de sis mesos a cinc anys.
- h) La prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o tribunal, per un període de temps de sis mesos a cinc anys.

i) La prohibició de comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o tribunal, per un període de temps de sis mesos a cinc anys.

j) La multa de més de tres mesos.

k) La multa proporcional, siga quina siga la seua quantia, excepte el que disposa l'apartat 7 d'este article.

l) Els treballs en benefici de la comunitat, de trenta-un dies a un any.

4. Són penes lleus:

a) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors, de tres mesos a un any.

b) La privació del dret a la tinença i portament d'armes, de tres mesos a un any.

c) Inhabilitació especial per a l'exercici de professió, ofici o comerç que tinga relació amb els animals i per a la tinença d'animals, de tres mesos a un any.

d) La privació del dret a residir en determinats llocs o acudir-hi, per un període de temps inferior a sis mesos.

e) La prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o tribunal, per un període de temps d'un mes a menys de sis mesos.

f) La prohibició de comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o tribunal, per un període de temps d'un mes a menys de sis mesos.

g) La multa de fins a tres mesos.

h) La localització permanent d'un dia a tres mesos.

i) Els treballs en benefici de la comunitat d'un a trenta dies.»

Vint-i-cinc. Es modifica l'article 35, que queda redactat com següix:

«Són penes privatives de llibertat: la presó permanent revisable, la presó, la localització permanent i la responsabilitat personal subsidiària per impagament de multa. El seu compliment, així com els beneficis penitenciaris que suposen acurtament de la condemna, s'ajustaran al que disposen les lleis i este codi.»

Vint-i-sis. Es modifiquen els apartats 1 i 2 i s'introdueix un nou apartat 3 en l'article 36, que queda redactat com següix:

«1. La pena de presó permanent serà revisada d'acord amb el que disposa l'article 92.

La classificació del condemnat en el tercer grau haurà de ser autoritzada pel tribunal amb el pronòstic individualitzat i favorable de reinserció social previ, oïts el Ministeri Fiscal i Institucions Penitenciàries, i no podrà efectuar-se:

a) Fins al compliment de vint anys de presó efectiva, en cas que el penat ho haja sigut per un delictes del capítol VII del títol XXII del llibre II d'este codi.

b) Fins al compliment de quinze anys de presó efectiva, en la resta dels casos.

En estos supòsits, el penat no podrà disfrutar de permisos d'eixida fins que haja complit un mínim de dotze anys de presó, en el cas previst en la lletra a), i huit anys de presó, en el previst en la lletra b).

2. La pena de presó tindrà una duració mínima de tres mesos i una de màxima de vint anys, excepte el que excepcionalment disposen altres preceptes del present codi.

Quan la duració de la pena de presó imposada siga superior a cinc anys, el jutge o tribunal podrà ordenar que la classificació del condemnat en el tercer grau

de tractament penitenciari no s'efectue fins al compliment de la mitat de la pena imposada.

En tot cas, quan la duració de la pena de presó imposada siga superior a cinc anys i es tracte dels delictes enumerats a continuació, la classificació del condemnat en el tercer grau de tractament penitenciari no podrà efectuar-se fins al compliment de la mitat d'esta:

- a) Delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II d'este codi.
- b) Delictes comesos en el si d'una organització o grup criminal.
- c) Delictes de l'article 183.
- d) Delictes del capítol V del títol VIII del llibre II d'este codi, quan la víctima siga menor de tretze anys.

El jutge de vigilància, amb el pronòstic previ individualitzat i favorable de reinserció social i valorant, si és el cas, les circumstàncies personals del reu i l'evolució del tractament reeducador, podrà acordar raonadament, oïts el Ministeri Fiscal, Institucions Penitenciàries i les altres parts, l'aplicació del règim general de compliment, excepte en els supòsits que figuren en el paràgraf anterior.

3. En tot cas, el tribunal o el jutge de vigilància penitenciària, segons corresponga, podrà acordar, amb un informe previ del Ministeri Fiscal, Institucions Penitenciàries i les altres parts, la progressió a tercer grau per motius humanitaris i de dignitat personal de penats malalts molt greus amb patiments incurables i dels septuagenaris valorant, especialment, la seua escassa perillositat.»

Vint-i-set. Es modifica l'article 39, que passa a tindre la redacció següent:

«Són penes privatives de drets:

- a) La inhabilitació absoluta.
- b) Les d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió, ofici, indústria o comerç, o altres activitats determinades en este codi, o dels drets de pàtria potestat, tutela, guarda o curatela, tinença d'animals, dret de sufragi passiu o de qualsevol altre dret.
- c) La suspensió d'ocupació o càrrec públic.
- d) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.
- e) La privació del dret a posseir i portar d'armes.
- f) La privació del dret a residir en determinats llocs o acudir-hi.
- g) La prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o el tribunal.
- h) La prohibició de comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o tribunal.
- i) Els treballs en benefici de la comunitat.
- j) La privació de la pàtria potestat.»

Vint-i-huit. Es modifica l'apartat 1 de l'article 48, que queda redactat de la manera següent:

«1. La privació del dret a residir en determinats llocs o acudir-hi impedeix al penat residir o acudir al lloc en què haja comés el delicte, o a aquell en què residisca la víctima o la seua família, si foren diferents. En els casos en què hi haja declarada una discapacitat intel·lectual o una discapacitat que tinga el seu origen en un trastorn mental, s'estudiarà el cas concret a fi de resoldre tenint presents els béns jurídics a protegir i l'interés superior de la persona amb discapacitat que, si és el cas, haurà de comptar amb els mitjans d'acompanyament i suport necessaris per al compliment de la mesura.»

Vint-i-nou. Es modifica l'apartat 1 de l'article 53, que queda redactat com següix:

«1. Si el condemnat no satisfà, voluntàriament o per via de constrenyiment, la multa imposada, quedarà subjecte a una responsabilitat personal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dos quotes diàries no satisfetes, que, tractant-se de delictes lleus, es podrà complir per mitjà de la localització permanent. En este cas, no regirà la limitació que en la seua duració estableix l'apartat 1 de l'article 37.

També podrà el jutge o tribunal, prèvia conformitat del penat, acordar que la responsabilitat subsidiària es complisca per mitjà de treballs en benefici de la comunitat. En este cas, cada dia de privació de llibertat equivaldrà a una jornada de treball.»

Trenta. Es modifica l'article 57, que passa a tindre la redacció següent:

«1. Els jutges o tribunals, en els delictes d'homicidi, avortament, lesions, contra la llibertat, de tortures i contra la integritat moral, tràfic de sers humans, contra la llibertat i indemnitat sexuals, la intimitat, el dret a la pròpia imatge i la inviolabilitat del domicili, l'honor, el patrimoni i l'orde socioeconòmic, atenent la gravetat dels fets o el perill que el delinqüent represente, podran acordar en les seues sentències la imposició d'una o diverses de les prohibicions previstes en l'article 48, per un temps que no excedirà els deu anys si el delicte és greu, o els cinc si és menys greu.

No obstant això, si el condemnat ho fóra a pena de presó i el jutge o tribunal acorda la imposició d'una o diverses de les esmentades prohibicions, ho farà per un temps superior entre un i deu anys al de la duració de la pena de presó imposada en la sentència, si el delicte és greu, i entre un i cinc anys, si és menys greu. En este supòsit, la pena de presó i les prohibicions abans esmentades seran complides necessàriament pel condemnat de forma simultània.

2. En els supòsits dels delictes mencionats en el primer paràgraf de l'apartat 1 d'este article, comesos contra qui siga o haja sigut el cònjuge, o sobre persona que estiga o haja estat lligada al condemnat per una relació anàloga d'afectivitat inclús sense convivència, o sobre els descendents, ascendents o germans per naturalesa, adopció o afinitat, propis o del cònjuge o convivent, o sobre els menors o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció que convisquen amb ell o que es troben subjectes a la potestat, tutela, curatela, acolliment o guarda de fet del cònjuge o convivent, o sobre persona emparada en qualsevol altra relació per la qual es trobe integrada en el nucli de la seua convivència familiar, així com sobre les persones que per la seua especial vulnerabilitat es troben sotmeses a la seua custòdia o guarda en centres públics o privats s'acordarà, en tot cas, l'aplicació de la pena prevista en l'apartat 2 de l'article 48 per un temps que no excedirà els deu anys si el delicte és greu, o de cinc si és menys greu, sense perjuí del que disposa el paràgraf segon de l'apartat anterior.

3. També es podran imposar les prohibicions establides en l'article 48, per un període de temps que no excedirà els sis mesos, per la comissió dels delictes mencionats en el primer paràgraf de l'apartat 1 d'este article que tinguen la consideració de delictes lleus.»

Trenta-u. Es modifica l'apartat 2 de l'article 66, que queda redactat com següix:

«2. En els delictes lleus i en els delictes imprudents, els jutges o tribunals aplicaran les penes segons el seu prudent arbitri, sense sotmetre's a les regles prescrites en l'apartat anterior.»

Trenta-dos. Es modifica la regla 2a de l'article 66 bis, que queda redactada com següix:

«2a. Quan les penes previstes en les lletres c) a g) de l'apartat 7 de l'article 33 s'imposen amb una duració limitada, esta no podrà excedir la duració màxima de la pena privativa de llibertat prevista per al cas que el delicte siga comés per persona física.

Per a la imposició de les sancions previstes en les lletres c) a g) per un termini superior a dos anys caldrà que es done alguna de les dos circumstàncies següents:

- a) Que la persona jurídica siga reincident.
- b) Que la persona jurídica s'utilitze instrumentalment per a la comissió d'il·lícits penals. S'entendrà que s'està davant d'este últim supòsit, sempre que l'activitat legal de la persona jurídica siga menys rellevant que la seua activitat il·legal.

Quan la responsabilitat de la persona jurídica, en els casos previstos en la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 31 bis, derive d'un incompliment dels deures de supervisió, vigilància i control que no tinga caràcter greu, estes penes tindran en tot cas una duració màxima de dos anys.

Per a la imposició amb caràcter permanent de les sancions previstes en les lletres b) i e), i per a la imposició per un termini superior a cinc anys de les previstes en les lletres e) i f) de l'apartat 7 de l'article 33, caldrà que es done alguna de les dos circumstàncies següents:

- a) Que s'estiga davant del supòsit de fet previst en la regla 5a de l'apartat 1 de l'article 66.
- b) Que la persona jurídica siga utilitzada instrumentalment per a la comissió d'il·lícits penals. S'entendrà que s'està davant d'este últim supòsit, sempre que l'activitat legal de la persona jurídica siga menys rellevant que la seua activitat il·legal.»

Trenta-tres. S'afeg un apartat 4 a l'article 70 amb la redacció següent:

«4. La pena inferior en grau a la de presó permanent és la pena de presó de vint a trenta anys.»

Trenta-quatre. Es modifica l'article 71, que queda redactat com següix:

«1. En la determinació de la pena inferior en grau, els jutges o tribunals no quedaran limitats per les quanties mínimes indicades en la llei a cada classe de pena, sinó que podran reduir-les en la forma que resulte aplicable de la regla corresponent.

2. No obstant això, quan per aplicació de les regles anteriors corresponga imposar una pena de presó inferior a tres mesos, esta serà en tot cas substituïda per multa, treballs en benefici de la comunitat, o localització permanent, encara que la llei no preveja estes penes per al delicte de què es tracte; se substituirà per dos quotes de multa o per una jornada de treball o per un dia de localització permanent.»

Trenta-cinc. S'introduïx una nova lletra e) en l'apartat 1 i es modifica l'apartat 2 de l'article 76, amb la redacció següent:

«e) Quan el subjecte haja sigut condemnat per dos o més delictes i, almenys, un d'estos estiga castigat per la llei amb pena de presó permanent revisable, caldrà ajustar-se al que disposen els articles 92 i 78 bis.»

«2. La limitació s'aplicarà encara que les penes s'hagen imposat en diferents processos quan ho hagen sigut per actes comesos abans de la data en què van ser enjudiciats els que, sent objecte d'acumulació, ho hagen sigut en primer lloc.»

Trenta-sis. Es modifica l'article 77, que queda redactat com seguix:

«1. El que disposen els dos articles anteriors no és aplicable en cas que un sol fet constituïska dos o més delictes, o quan un d'estos siga mitjà necessari per a cometre l'altre.

2. En el primer cas, s'aplicarà en la seua mitat superior la pena prevista per a la infracció més greu, sense que puga excedir la que represente la suma que correspondria aplicar si es penaren separatament les infraccions. Quan la pena així computada excedisca este límit, se sancionaran les infraccions per separat.

3. En el segon, s'imposarà una pena superior a la que hauria correspost, en el cas concret, per la infracció més greu, i que no podrà excedir la suma de les penes concretes que hagen sigut imposades separatament per cada un dels delictes. Dins d'estos límits, el jutge o tribunal individualitzarà la pena d'acord amb els criteris expressats en l'article 66. En tot cas, la pena imposada no podrà excedir el límit de duració previst en l'article anterior.»

Trenta-set. Se suprimitx l'apartat 3 de l'article 78, i se'n modifica l'apartat 2, que queda redactat de la manera següent:

«2. En estos casos, el jutge de vigilància, amb el pronòstic previ individualitzat i favorable de reinserció social i valorant, si és el cas, les circumstàncies personals del reu i l'evolució del tractament reeducador, podrà acordar raonadament, oïts el Ministeri Fiscal, Institucions Penitenciàries i les altres parts, l'aplicació del règim general de compliment.

Si es tracta de delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II d'este codi, o comesos en el si d'organitzacions criminals, i atenent la suma total de les penes imposades, l'anterior possibilitat només serà aplicable:

a) Al tercer grau penitenciari, quan quede per complir una quinta part del límit màxim de compliment de la condemna.

b) A la llibertat condicional, quan quede per complir una octava part del límit màxim de compliment de la condemna.»

Trenta-huit. S'introduïx un nou article 78 bis, amb la redacció següent:

«1. Quan el subjecte haja sigut condemnat per dos o més delictes i almenys un d'estos estiga castigat per la llei amb pena de presó permanent revisable, la progressió a tercer grau requerirà del compliment:

a) D'un mínim de díhuit anys de presó, quan el penat ho haja sigut per diversos delictes, un d'estos estiga castigat amb pena de presó permanent revisable i la resta de les penes imposades sumen un total que excedisca els cinc anys;

b) d'un mínim de vint anys de presó, quan el penat ho haja sigut per diversos delictes, un d'estos estiga castigat amb una pena de presó permanent revisable i la resta de les penes imposades sumen un total que excedisca els quinze anys;

c) d'un mínim de vint-i-dos anys de presó, quan el penat ho haja sigut per diversos delictes i dos o més dels delictes estiguen castigats amb una pena de presó permanent revisable, o bé un d'estos estiga castigat amb una pena de presó permanent revisable i la resta de penes imposades sumen un total de vint-i-cinc anys o més.

2. En estos casos, la suspensió de l'execució de la resta de la pena requerirà que el penat haja extingit:

a) Un mínim de vint-i-cinc anys de presó, en els supòsits a què es referixen les lletres a) i b) de l'apartat anterior.

b) Un mínim de trenta anys de presó en el de la lletra c) de l'apartat anterior.

3. Si es tracta de delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II d'este codi, o comesos en el si d'organitzacions criminals, els límits mínims de compliment per a l'accés al tercer grau de classificació seran de vint-i-quatre anys de presó, en els supòsits a què es referixen les lletres a) i b) de l'apartat primer, i de trenta-dos anys de presó en el de la lletra c) de l'apartat primer.

En estos casos, la suspensió de l'execució de la resta de la pena requerirà que el penat haja extingit un mínim de vint-i-huit anys de presó, en els supòsits a què es referixen les lletres a) i b) de l'apartat primer, i de trenta-cinc anys de presó en el de la lletra b) de l'apartat primer.»

Trenta-nou. Es modifica l'article 80, amb la redacció següent:

«1. Els jutges o tribunals, mitjançant una resolució motivada, podran deixar en suspens l'execució de les penes privatives de llibertat no superiors a dos anys quan siga raonable esperar que l'execució de la pena no siga necessària per a evitar la comissió futura pel penat de nous delictes.

Per a adoptar esta resolució, el jutge o tribunal valorarà les circumstàncies del delicte comés, les circumstàncies personals del penat, els seus antecedents, la seua conducta posterior al fet, en particular, el seu esforç per a reparar el dany causat, les seues circumstàncies familiars i socials, i els efectes que calga esperar de la mateixa suspensió de l'execució i del compliment de les mesures que siguen imposades.

2. Seran condicions necessàries per a deixar en suspens l'execució de la pena, les següents:

1a. Que el condemnat haja delinquit per primera vegada. A este efecte no es tindran en compte les anteriors condemnes per delictes imprudents o per delictes lleus, ni els antecedents penals que hagen sigut cancel·lats, o hagen de ser-ho d'acord amb el que disposa l'article 136. Tampoc es tindran en compte els antecedents penals corresponents a delictes que, per la seua naturalesa o circumstàncies, no tinguen rellevància per a valorar la probabilitat de comissió de delictes futurs.

2a. Que la pena o la suma de les imposades no siga superior a dos anys, sense incloure en el dit còmput la derivada de l'impagament de la multa.

3a. Que s'hagen satisfet les responsabilitats civils originades i que s'haja fet efectiu el decomís acordat en sentència d'acord amb l'article 127.

Este requisit s'entendrà complit quan el penat assumisca el compromís de satisfer les responsabilitats civils d'acord amb la seua capacitat econòmica i de facilitar el decomís acordat, i siga raonable esperar que este serà complit en el termini prudencial que el jutge o tribunal determine. El jutge o tribunal, en atenció a l'abast de la responsabilitat civil i a l'impacte social del delicte, podrà sol·licitar les garanties que considere convenients per a assegurar el seu compliment.

3. Excepcionalment, encara que no concórreguen les condicions 1a i 2a de l'apartat anterior, i sempre que no es tracte de reus habituals, es podrà acordar la suspensió de les penes de presó que individualment no excedisquen els dos anys quan les circumstàncies personals del reu, la naturalesa del fet, la seua conducta i, en particular, l'esforç per a reparar el dany causat, així ho aconsellen.

En estos casos, la suspensió es condicionarà sempre a la reparació efectiva del dany o la indemnització del perjudic causat d'acord amb les seues possibilitats físiques i econòmiques, o al compliment de l'acord a què es referix la mesura 1a de l'article 84. Així mateix, s'imposarà sempre una de les mesures a què es referixen els numerals 2a o 3a del mateix precepte, amb una extensió que no podrà ser inferior a la que resulte d'aplicar els criteris de conversió fixats en este sobre una cinquena part de la pena imposada.

4. Els jutges i tribunals podran atorgar la suspensió de qualsevol pena imposada sense subjecció a cap requisit en cas que el penat estiga afligit d'una malaltia molt greu amb patiments incurables, llevat que en el moment de la comissió del delictes tinga ja una altra pena suspesa pel mateix motiu.

5. Encara que no concórreguen les condicions 1a i 2a previstes en l'apartat 2 d'este article, el jutge o tribunal podrà acordar la suspensió de l'execució de les penes privatives de llibertat no superiors a cinc anys dels penats que hagen comés el fet delictiu a causa de la seua dependència sobre les substàncies indicades en el numeral 2n de l'article 20, sempre que el centre o servici públic o privat degudament acreditat o homologat certifique suficientment que el condemnat es troba deshabituat o sotmés a tractament per a este fi en el moment de decidir sobre la suspensió.

El jutge o tribunal podrà ordenar que es duguen a terme les comprovacions necessàries per a verificar el compliment dels requisits anteriors.

En cas que el condemnat es trobe sotmés a tractament de deshabituació, també es condicionarà la suspensió de l'execució de la pena perquè no abandone el tractament fins que el finalitze. No es consideraran abandonó: les recaigudes en el tractament si estes no evidencien un abandonament definitiu del tractament de deshabituació.

6. En els delictes que només poden ser perseguits amb la denúncia o querella prèvia de l'ofés, els jutges i tribunals l'oiran i, si és el cas, a qui el represente, abans de concedir els beneficis de la suspensió de l'execució de la pena.»

Quaranta. Es modifica l'article 81, que queda redactat com següix:

«El termini de suspensió serà de dos a cinc anys per a les penes privatives de llibertat no superiors a dos anys, i de tres mesos a un any per a les penes lleus, les quals seran fixades pel jutge o tribunal, tenint en compte els criteris expressats en el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 80.

En cas que la suspensió haja sigut acordada de conformitat amb el que disposa l'apartat 5 de l'article anterior, el termini de suspensió serà de tres a cinc anys.»

Quaranta-u. Es modifica l'article 82, que queda redactat com següix:

«1. El jutge o tribunal resoldrà en sentència sobre la suspensió de l'execució de la pena, sempre que això siga possible. En els altres casos, una vegada declarada la fermesa de la sentència, es pronunciarà amb la major urgència, amb audiència prèvia de les parts, sobre la concessió o no de la suspensió de l'execució de la pena.

2. El termini de suspensió es computarà des de la data de la resolució que l'acorda. Si la suspensió ha sigut acordada en sentència, el termini de la suspensió es computarà des de la data en què aquella haja esdevingut ferma.

No es computarà com a termini de suspensió aquell en què el penat s'haja mantingut en situació de rebel·lia.»

Quaranta-dos. Es modifica l'article 83, que queda redactat de la manera següent:

«1. El jutge o tribunal podrà condicionar la suspensió al compliment de les següents prohibicions i deures quan siga necessari per a evitar el perill de comissió de nous delictes, sense que es puguen imposar deures i obligacions que resulten excessius i desproporcionats:

1a. Prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que el jutge o tribunal determine, als seus domicilis, als seus llocs de treball o a altres llocs habitualment freqüentats per ells, o de comunicar-se amb estos per qualsevol mitjà. La imposició d'esta prohibició serà sempre comunicada a les persones en relació amb les quals siga acordada.

2a. Prohibició d'establir contacte amb persones determinades o amb membres d'un grup determinat, quan hi haja indicis que permeten suposar de manera fundada que estos individus poden facilitar-li l'ocasió per a cometre nous delictes o incitar-lo a fer-los.

3a. Mantindre el seu lloc de residència en un lloc determinat amb prohibició d'abandonar-lo o absentar-se'n temporalment sense autorització del jutge o tribunal.

4a. Prohibició de residir en un lloc determinat o d'acudir-hi, quan en estos puga trobar l'ocasió o motiu per a cometre nous delictes.

5a. Comparéixer personalment amb la periodicitat que es determine davant del jutge o tribunal, dependències policials o servici de l'administració que es determine, per a informar de les seues activitats i justificar-les.

6a. Participar en programes formatius, laborals, culturals, d'educació viària, sexual, de defensa del medi ambient, de protecció dels animals, d'igualtat de tracte i no-discriminació, i d'altres de similars.

7a. Participar en programes de deshabituació al consum d'alcohol, drogues tòxiques o substàncies estupefaents, o de tractament d'altres comportaments addictius.

8a. Prohibició de conduir vehicles de motor que no disposen de dispositius tecnològics que en condicionen l'encesa o funcionament a la comprovació prèvia de les condicions físiques del conductor, quan el subjecte haja sigut condemnat per un delicte contra la seguretat viària i la mesura siga necessària per a previndre la possible comissió de nous delictes.

9a. Complir els altres deures que el jutge o tribunal considere convenients per a la rehabilitació social del penat, amb la conformitat prèvia d'este, sempre que no atempten contra la seua dignitat com a persona.

2. Quan es tracte de delictes comesos sobre la dona per qui siga o haja sigut el seu cònjuge, o per qui estiga o haja estat lligat a ella per una relació semblant d'afectivitat, inclús sense convivència, s'imposaran sempre les prohibicions i deures indicats en les regles 1a, 4a i 6a de l'apartat anterior.

3. La imposició de qualsevol de les prohibicions o deures de les regles 1a, 2a, 3a, o 4a de l'apartat 1 d'este article serà comunicada a les forces i cossos de seguretat de l'Estat, que vetllaran pel seu compliment. Qualsevol possible trencament o circumstància rellevant per a valorar la perillositat del penat i la possibilitat que cometa nous delictes en un futur, serà immediatament comunicada al Ministeri Fiscal i al jutge o tribunal d'execució.

4. El control del compliment dels deures a què es referixen les regles 6a, 7a i 8a de l'apartat 1 d'este article correspondrà als servicis de gestió de penes i mesures alternatives de l'administració penitenciària. Estos servicis informaran el jutge o tribunal d'execució sobre el compliment amb una periodicitat almenys trimestral, en el cas de les regles 6a i 8a, i semestral, en el cas de la 7a i, en tot cas, a la seua conclusió.

Així mateix, informaran immediatament de qualsevol circumstància rellevant per a valorar la perillositat del penat i la possibilitat que cometa nous delictes en un futur, així com dels incompliments de l'obligació imposada o del seu compliment efectiu.»

Quaranta-tres. Es modifica l'article 84, que queda redactat com seguix:

«1. El jutge o tribunal també podrà condicionar la suspensió de l'execució de la pena al compliment d'alguna o algunes de les prestacions o mesures següents:

1a. El compliment de l'acord aconseguit per les parts en virtut de mediació.

2a. El pagament d'una multa, l'extensió de la qual determinaran el jutge o tribunal en atenció a les circumstàncies del cas, que no podrà ser superior a la que

resulte d'aplicar dos quotes de multa per cada dia de presó sobre un límit màxim de dos terços de la seua duració.

3a. La realització de treballs en benefici de la comunitat, especialment quan siga adequat com a forma de reparació simbòlica a la vista de les circumstàncies del fet i de l'autor. La duració d'esta prestació de treballs serà determinada pel jutge o tribunal en atenció a les circumstàncies del cas, sense que puga excedir la que resulte de computar un dia de treball per cada dia de presó sobre un límit màxim de dos terços de la seua duració.

2. Si s'ha tractat d'un delictes comés sobre la dona per qui siga o haja sigut el seu cònjuge, o per qui estiga o haja estat lligat a ella per una relació semblant d'afectivitat, inclús sense convivència, o sobre els descendents, ascendents o germans per naturalesa, adopció o afinitat propis o del cònjuge o convivent, o sobre els menors o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció que amb ell convisquen o que es troben subjectes a la potestat, tutela, curatela, acolliment o guarda de fet del cònjuge o convivent, el pagament de la multa a què es referix la mesura 2a de l'apartat anterior només es podrà imposar quan conste acreditat que entre ells no hi ha relacions econòmiques derivades d'una relació conjugal, de convivència o filiació, o de l'existència d'una descendència comuna.»

Quaranta-quatre. Es modifica l'article 85, que queda redactat com següent:

«Durant el temps de suspensió de la pena, i a la vista de la possible modificació de les circumstàncies valorades, el jutge o tribunal podrà modificar la decisió que anteriorment haja adoptat d'acord amb els articles 83 i 84, i acordar l'alçament de totes o alguna de les prohibicions, deures o prestacions que hagen sigut acordades, i modificar-les o substituir-les per altres que siguen menys oneroses.»

Quaranta-cinc. Es modifica l'article 86, que queda amb el contingut següent:

«1. El jutge o tribunal revocarà la suspensió i ordenarà l'execució de la pena quan el penat:

a) Siga condemnat per un delictes comés durant el període de suspensió i això pose de manifest que l'expectativa en què es fundava la decisió de suspensió adoptada ja no pot ser mantinguda.

b) Incomplisca de forma greu o reiterada les prohibicions i deures que li hagen sigut imposats d'acord amb l'article 83, o se sostraga al control dels servicis de gestió de penes i mesures alternatives de l'administració penitenciària.

c) Incomplisca de forma greu o reiterada les condicions que, per a la suspensió, hagen sigut imposades d'acord amb l'article 84.

d) Facilite informació inexacta o insuficient sobre el parador de béns o objectes el decomís dels quals haja sigut acordat; no complisca el compromís de pagament de les responsabilitats civils a què haja sigut condemnat, llevat que no tinga capacitat econòmica per a això; o facilite informació inexacta o insuficient sobre el seu patrimoni, incomplint l'obligació imposada en l'article 589 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

2. Si l'incompliment de les prohibicions, deures o condicions no ha tingut caràcter greu o reiterat, el jutge o tribunal podrà:

a) Imposar al penat noves prohibicions, deures o condicions, o modificar les ja imposades.

b) Prorrogar el termini de suspensió, sense que en cap cas puga excedir la mitat de la duració del termini que haja sigut inicialment fixat.

3. En el cas de revocació de la suspensió, els gastos que haja realitzat el penat per a reparar el dany causat pel delictes d'acord amb l'apartat 1 de l'article 84 no seran restituïts. No obstant això, el jutge o tribunal abonarà a la pena els pagaments i la prestació de treballs que hagen sigut realitzats o complits d'acord amb les mesures 2a i 3a.

4. En tots els casos anteriors, el jutge o tribunal resoldrà després d'haver oït el fiscal i les altres parts. No obstant això, podrà revocar la suspensió de l'execució de la pena i ordenar l'ingrés immediat del penat a la presó quan siga imprescindible per a evitar el risc de reiteració delictiva, el risc de fugida del penat o assegurar la protecció de la víctima.

El jutge o tribunal podrà acordar la realització de les diligències de comprovació que siguen necessàries i acordar la celebració d'una vista oral quan ho considere necessari per a resoldre.»

Quaranta-sis. Es modifica l'article 87, que queda redactat com següent:

«1. Transcorregut el termini de suspensió fixat sense haver comés l'individu un delictes que pose de manifest que l'expectativa en què es fundava la decisió de suspensió adoptada ja no pot ser mantinguda, i complides de forma suficient les regles de conducta fixades pel jutge o tribunal, este acordarà la remissió de la pena.

2. No obstant això, per a acordar la remissió de la pena que haja sigut suspesa d'acord amb l'apartat 5 de l'article 80, caldrà acreditar la deshabitació de l'individu o la continuïtat del tractament. En cas contrari, el jutge o tribunal ordenarà el seu compliment, llevat que, oïts els informes corresponents, considere necessària la continuació del tractament; en este cas podrà concedir raonadament una pròrroga del termini de suspensió per un temps no superior a dos anys.»

Quaranta-set. Se suprimeix l'article 88.

Quaranta-huit. Es modifica l'article 89, que queda redactat de la manera següent:

«1. Les penes de presó de més d'un any imposades a un ciutadà estranger seran substituïdes per l'expulsió del territori espanyol. Excepcionalment, quan siga necessari per a assegurar la defensa de l'orde jurídic i restablir la confiança en la vigència de la norma infringida pel delictes, el jutge o tribunal podrà acordar l'execució d'una part de la pena que no podrà ser superior a dos terços de la seua extensió, i la substitució de la resta per l'expulsió del penat del territori espanyol. En tot cas, se substituirà la resta de la pena per l'expulsió del penat del territori espanyol quan aquell accedisca al tercer grau o li siga concedida la llibertat condicional.

2. Quan haja sigut imposada una pena de més de cinc anys de presó, o diverses penes que excedisquen eixa duració, el jutge o tribunal acordarà l'execució de tot o part de la pena, en la mesura que siga necessari per a assegurar la defensa de l'orde jurídic i restablir la confiança en la vigència de la norma infringida pel delictes. En estos casos, se substituirà l'execució de la resta de la pena per l'expulsió del penat del territori espanyol, quan el penat complisca la part de la pena que s'haja determinat, accedisca al tercer grau o se li concedisca la llibertat condicional.

3. El jutge o tribunal resoldrà en sentència sobre la substitució de l'execució de la pena, sempre que siga possible. En els altres casos, una vegada declarada la fermesa de la sentència, es pronunciarà amb la major urgència, amb audiència prèvia al fiscal i a les altres parts, sobre la concessió o no de la substitució de l'execució de la pena.

4. No serà procedent la substitució quan, a la vista de les circumstàncies del fet i les personals de l'autor, en particular el seu arrelament a Espanya, l'expulsió siga desproporcionada.

L'expulsió d'un ciutadà de la Unió Europea només serà procedent quan represente una amenaça greu per a l'orde públic o la seguretat pública en atenció a

la naturalesa, circumstàncies i gravetat del delicte comés, els seus antecedents i circumstàncies personals.

Si ha residit a Espanya durant els deu anys anteriors, serà procedent l'expulsió quan a més:

a) Haja sigut condemnat per un o més delictes contra la vida, llibertat, integritat física i llibertat i indemnitat sexuals, castigats amb pena màxima de presó de més de cinc anys i s'aprecie de manera fundada un risc greu que pugua cometre delictes de la mateixa naturalesa.

b) Haja sigut condemnat per un o més delictes de terrorisme o altres delictes comesos en el si d'un grup o organització criminal.

En estos supòsits hi serà aplicable en tot cas el que disposa l'apartat 2 d'este article.

5. L'estranger no podrà tornar a Espanya en un termini de cinc a deu anys, a comptar de la data de la seua expulsió, ateses la duració de la pena substituïda i les circumstàncies personals del penat.

6. L'expulsió portarà amb si l'arxiu de qualsevol procediment administratiu que tinga per objecte l'autorització per a residir o treballar a Espanya.

7. Si l'estranger expulsat torna a Espanya abans de transcórrer el període de temps establert judicialment, complirà les penes que van ser substituïdes, llevat que, excepcionalment, el jutge o tribunal, en reduïska la duració quan el seu compliment siga innecessari per a assegurar la defensa de l'orde jurídic i restablir la confiança en la norma jurídica infringida pel delicte, respecte al temps transcorregut des de l'expulsió i les circumstàncies en què s'haja produït el seu incompliment.

No obstant això, si és sorprés en la frontera, serà expulsat directament per l'autoritat governativa i el termini de prohibició d'entrada en la seua integritat començarà a computar-se novament.

8. Quan, a l'acordar-se l'expulsió en qualsevol dels supòsits previstos en este article, l'estranger no es trobe o no quede efectivament privat de llibertat en execució de la pena imposada, el jutge o tribunal podrà acordar, a fi d'assegurar-ne l'expulsió, el seu ingrés en un centre d'internament d'estrangers, en els termes i amb els límits i garanties previstos en la llei per a l'expulsió governativa.

En tot cas, si acordada la substitució de la pena privativa de llibertat per l'expulsió, esta no es pot dur a efecte, s'executarà la pena originàriament imposada o el període de condemna pendent, o s'aplicarà, si és el cas, la suspensió de l'execució d'esta.

9. No seran substituïdes les penes que hagen sigut imposades per la comissió dels delictes a què es referixen els articles 177 bis, 312, 313 i 318 bis.»

Quaranta-nou. Es modifica l'article 90, que queda redactat com seguix:

«1. El jutge de vigilància penitenciària acordarà la suspensió de l'execució de la resta de la pena de presó i concedirà la llibertat condicional al penat que complisca els requisits següents:

- a) Que es trobe classificat en tercer grau.
- b) Que haja extingit les tres quartes parts de la pena imposada.
- c) Que haja observat bona conducta.

Per a resoldre sobre la suspensió de l'execució de la resta de la pena i concessió de la llibertat condicional, el jutge de vigilància penitenciària valorarà la personalitat del penat, els seus antecedents, les circumstàncies del delicte comés, la rellevància dels béns jurídics que es podrien veure afectats per una reiteració en el delicte, la seua conducta durant el compliment de la pena, les seues circumstàncies familiars i socials i els efectes que càpia esperar de la mateixa suspensió de l'execució i del compliment de les mesures que siguen imposades.

No es concedirà la suspensió si el penat no ha satisfet la responsabilitat civil derivada del delictes en els supòsits i d'acord amb els criteris establits pels apartats 5 i 6 de l'article 72 de la Llei Orgànica 1/1979, de 26 de setembre, General Penitenciària.

2. També podrà acordar la suspensió de l'execució de la resta de la pena i concedir la llibertat condicional als penats que complisquen els requisits següents:

- a) Que hagen extingit dos tercers part de la seua condemna.
- b) Que durant el compliment de la seua pena hagen exercit activitats laborals, culturals o ocupacionals, bé de forma continuada, bé amb un aprofitament del qual s'haja derivat una modificació rellevant i favorable d'aquelles de les seues circumstàncies personals relacionades amb la seua activitat delictiva prèvia.
- c) Que acredite el compliment dels requisits a què es referix l'apartat anterior, excepte el d'haver extingit tres quartes parts de la seua condemna.

A proposta d'Institucions Penitenciàries i amb un informe previ del Ministeri Fiscal i de les altres parts, complides les circumstàncies de les lletres a) i c) de l'apartat anterior, el jutge de vigilància penitenciària podrà avançar, una vegada extingida la mitat de la condemna, la concessió de la llibertat condicional en relació amb el termini previst en l'apartat anterior, fins a un màxim de noranta dies per cada any transcorregut de compliment efectiu de condemna. Esta mesura requerirà que el penat haja desenrotllat continuadament les activitats indicades en la lletra b) d'este apartat i que acredite, a més, la participació efectiva i favorable en programes de reparació a les víctimes o programes de tractament o desintoxicació, si és el cas.

3. Excepcionalment, el jutge de vigilància penitenciària podrà acordar la suspensió de l'execució de la resta de la pena i concedir la llibertat condicional als penats en els quals concórreguen els requisits següents:

- a) Que es troben complint la seua primera condemna de presó i que esta no supere els tres anys de duració.
- b) Que hagen extingit la mitat de la seua condemna.
- c) Que acredite el compliment dels requisits a què es referix a l'apartat 1, excepte el d'haver extingit tres quartes parts de la seua condemna, així com el regulat en la lletra b) de l'apartat anterior.

Este règim no serà aplicable als penats que ho hagen sigut per la comissió d'un delictes contra la llibertat i indemnitat sexuals.

4. El jutge de vigilància penitenciària podrà denegar la suspensió de l'execució de la resta de la pena quan el penat haja donat informació inexacta o insuficient sobre el parador de béns o objectes el decomís dels quals haja sigut acordat; no complisca d'acord amb la seua capacitat el compromís de pagament de les responsabilitats civils a què haja sigut condemnat; o facilite informació inexacta o insuficient sobre el seu patrimoni, incomplint l'obligació imposada en l'article 589 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

També podrà denegar la suspensió de l'execució de la resta de la pena imposada per a algun dels delictes previstos en el títol XIX del llibre II d'este codi, quan el penat haja eludit el compliment de les responsabilitats pecuniàries o la reparació del dany econòmic causat a l'Administració a què haja sigut condemnat.

5. En els casos de suspensió de l'execució de la resta de la pena i concessió de la llibertat condicional, hi seran aplicables les normes que contenen els articles 83, 86 i 87.

El jutge de vigilància penitenciària, a la vista de la possible modificació de les circumstàncies valorades, podrà modificar la decisió que anteriorment haja adoptat d'acord amb l'article 83, i acordar la imposició de noves prohibicions, deures o prestacions, la modificació de les que ja hagen sigut acordades o l'alçament d'estes.

Així mateix, el jutge de vigilància penitenciària revocarà la suspensió de l'execució de la resta de la pena i la llibertat condicional concedida quan es pose de manifest un canvi de les circumstàncies que hagen donat lloc a la suspensió que no permeta mantindre ja el pronòstic de falta de perillositat en què es fundava la decisió adoptada.

El termini de suspensió de l'execució de la resta de la pena serà de dos a cinc anys. En tot cas, el termini de suspensió de l'execució i de llibertat condicional no podrà ser inferior a la duració de la part de pena pendent de compliment. El termini de suspensió i llibertat condicional es computarà des de la data de posada en llibertat del penat.

6. La revocació de la suspensió de l'execució de la resta de la pena i llibertat condicional donarà lloc a l'execució de la part de la pena pendent de compliment. El temps transcorregut en llibertat condicional no serà computat com a temps de compliment de la condemna.

7. El jutge de vigilància penitenciària resoldrà d'ofici sobre la suspensió de l'execució de la resta de la pena i concessió de la llibertat condicional a petició del penat. En cas que la petició no siga estimada, el jutge o tribunal podrà fixar un termini de sis mesos, que motivadament podrà ser prolongat a un any, fins que la pretensió pugua ser novament plantejada.

8. En el cas de persones condemnades per delictes comesos en el si d'organitzacions criminals o per algun dels delictes regulats en el capítol VII del títol XXII del llibre II d'este codi, la suspensió de l'execució de la resta de la pena imposada i concessió de la llibertat condicional requereix que el penat mostre signes inequívocs d'haver abandonat els fins i els mitjans de l'activitat terrorista i haja col·laborat activament amb les autoritats, bé per a impedir la producció d'altres delictes per part de l'organització o grup terrorista, bé per a atenuar els efectes del seu delicte, bé per a la identificació, captura i processament de responsables de delictes terroristes, per a obtindre proves o per a impedir l'actuació o el desenrotllament de les organitzacions o associacions a què haja pertangut o amb les quals haja col·laborat, la qual cosa es podrà acreditar per mitjà d'una declaració expressa de repudi de les seues activitats delictives i d'abandó de la violència, i una petició expressa de perdó a les víctimes del seu delicte, així com pels informes tècnics que acrediten que el pres està realment desvinculat de l'organització terrorista i de l'entorn i activitats d'associacions i col·lectius il·legals que la rodegen, i la seua col·laboració amb les autoritats.

Els apartats 2 i 3 no seran aplicables a les persones condemnades per la comissió d'algun dels delictes regulats en el capítol VII del títol XXII del llibre II d'este codi o per delictes comesos en el si d'organitzacions criminals.»

Cinquanta. Es modifica l'article 91, que passa a tindre el contingut següent:

«1. No obstant el que disposa l'article anterior, els penats que hagen complit l'edat de setanta anys, o la complisquen durant l'extinció de la condemna, i reunisquen els requisits exigits en l'article anterior, excepte el d'haver extingit les tres quartes parts d'aquella, les dos terceres parts o, si és el cas, la mitat de la condemna, podran obtindre la suspensió de l'execució de la resta de la pena i la concessió de la llibertat condicional.

El mateix criteri s'aplicarà quan es tracte de malalts molt greus amb patiments incurables, i així quede acreditat després de la pràctica dels informes mèdics que, a criteri del jutge de vigilància penitenciària, es consideren necessaris.

2. Quan conste a l'administració penitenciària que l'intern es troba en qualsevol dels casos previstos en els paràgrafs anteriors, elevarà l'expedient de llibertat condicional, amb la urgència que el cas requereisca, al jutge de vigilància penitenciària, qui, a l'hora de resoldre'l, valorarà junt amb les circumstàncies personals la dificultat per a delinquir i l'escassa perillositat del subjecte.

3. Si el perill per a la vida de l'intern, a causa de la seua malaltia o de la seua avançada edat, fóra palés, per estar així acreditat pel dictamen del metge forense i dels servicis mèdics de l'establiment penitenciari, el jutge o tribunal podrà, sense necessitat que s'acredite el compliment de cap altre requisit i valorada la falta de perillositat rellevant del penat, acordar la suspensió de l'execució de la resta de la pena i concedir-li la llibertat condicional sense més tràmit que requerir al centre penitenciari l'informe de pronòstic final a fi de poder fer la valoració a què es referix l'apartat anterior.

En este cas, el penat estarà obligat a facilitar al servici mèdic penitenciari, al metge forense, o a aquell altre que el jutge o tribunal determine, la informació necessària per a poder valorar l'evolució de la seua malaltia.

L'incompliment d'esta obligació podrà donar lloc a la revocació de la suspensió de l'execució i de la llibertat condicional.

4. Són aplicables al supòsit regulat en este article, les disposicions que contenen els apartats 4, 5 i 6 de l'article anterior.»

Cinquanta-u. Es modifica l'article 92, que queda redactat com següix:

«1. El tribunal acordarà la suspensió de l'execució de la pena de presó permanent revisable quan es complisquen els requisits següents:

a) Que el penat haja complit vint-i-cinc anys de la seua condemna, sense perjuí del que disposa l'article 78 bis per als casos que s'hi regulen.

b) Que es trobe classificat en tercer grau.

c) Que el tribunal, a la vista de la personalitat del penat, els seus antecedents, les circumstàncies del delictes comés, la rellevància dels béns jurídics que es podrien veure afectats per una reiteració en el delictes, la seua conducta durant el compliment de la pena, les seues circumstàncies familiars i socials, i els efectes que s'haja d'esperar de la mateixa suspensió de l'execució i del compliment de les mesures que siguen imposades, puga fundar, amb la valoració prèvia dels informes d'evolució remesos pel centre penitenciari i per aquells especialistes que el mateix tribunal determine, l'existència d'un pronòstic favorable de reinserció social.

En cas que el penat ho haja sigut per diversos delictes, l'examen dels requisits a què es referix la lletra c) es farà valorant en el seu conjunt tots els delictes comesos.

El tribunal resoldrà sobre la suspensió de la pena de presó permanent revisable després d'un procediment oral contradictori en el qual intervindran el Ministeri Fiscal i el penat, assistit pel seu advocat.

2. Si es tracta de delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II d'este codi, serà a més necessari que el penat mostre signes inequívocs d'haver abandonat els fins i els mitjans de l'activitat terrorista i haja col·laborat activament amb les autoritats, bé per a impedir la producció d'altres delictes per part de l'organització o grup terrorista, bé per a atenuar els efectes del seu delictes, bé per a la identificació, captura i processament de responsables de delictes terroristes, per a obtindre proves o per a impedir l'actuació o el desenrotllament de les organitzacions o associacions a què haja pertangut o amb les quals haja col·laborat, la qual cosa es podrà acreditar per mitjà d'una declaració expressa de repudi de les seues activitats delictives i d'abandonament de la violència i una petició expressa de perdó a les víctimes del seu delictes, així com pels informes tècnics que acrediten que el pres està realment desvinculat de l'organització terrorista i de l'entorn i activitats d'associacions i col·lectius il·legals que la rodegem i la seua col·laboració amb les autoritats.

3. La suspensió de l'execució tindrà una duració de cinc a deu anys. El termini de suspensió i llibertat condicional es computarà des de la data de posada en llibertat del penat. Hi són aplicables les normes contingudes en el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 80 i en els articles 83, 86, 87 i 91.

El jutge o tribunal, a la vista de la possible modificació de les circumstàncies valorades, podrà modificar la decisió que anteriorment haja adoptat conforme a l'article 83, i acordar la imposició de noves prohibicions, deures o prestacions, la modificació de les que ja hagen sigut acordades, o l'alçament d'estes.

Així mateix, el jutge de vigilància penitenciària revocarà la suspensió de l'execució de la resta de la pena i la llibertat condicional concedida quan es pose de manifest un canvi de les circumstàncies que hagen donat lloc a la suspensió que no permeta mantindre ja el pronòstic de falta de perillositat en què es fundava la decisió adoptada.

4. Extingida la part de la condemna a què es referix la lletra a) de l'apartat 1 d'este article o, si és el cas, l'article 78 bis, el tribunal haurà de verificar, almenys cada dos anys, el compliment de la resta de requisits de la llibertat condicional. El tribunal resoldrà també les peticions de concessió de la llibertat condicional del penat, però podrà fixar un termini de fins a un any dins del qual, després d'haver sigut rebutjada una petició, no es donarà curs a les seues noves sol·licituds.»

Cinquanta-dos. Se suprimeix l'article 93.

Cinquanta-tres. S'afeg un nou article 94 bis, amb la redacció següent:

Als efectes previstos en este capítol, les condemnes fermes de jutges o tribunals imposades en altres estats de la Unió Europea tindran el mateix valor que les imposades pels jutges o tribunals espanyols, llevat que els seus antecedents hagen sigut cancel·lats, o puguen ser-ho d'acord amb el dret espanyol. »

Cinquanta-quatre. Es modifica la rúbrica del títol V del llibre I, que passa a denominar-se:

«TÍTOL V. De la responsabilitat civil derivada dels delictes i de les costes processals.»

Cinquanta-cinc. Es modifica l'apartat 1 de l'article 109, que queda redactat com següent:

«1. L'execució d'un fet descrit per la llei com a delicte obliga a reparar, en els termes que preveuen les lleis, els danys i perjuís que este haja causat.»

Cinquanta-sis. Es modifica l'apartat 1 de l'article 111, que queda redactat com següent:

«1. S'haurà de restituir, sempre que siga possible, el mateix bé, amb abonament dels deterioraments i menyscabaments que el jutge o tribunal determinen. La restitució tindrà lloc, encara que el bé es trobe en poder de tercer i este l'haja adquirit legalment i de bona fe, deixant fora de perill el seu dret de repetició contra qui corresponga i, si és el cas, el de ser indemnitzat pel responsable civil del delicte.»

Cinquanta-set. Es modifica l'apartat 1 de l'article 116, que queda redactat com següent:

«1. Tota persona criminalment responsable d'un delicte ho és també civilment si del fet es deriven danys o perjuís. Si són dos o més els responsables d'un delicte, els jutges o tribunals indicaran la quota a què haja de respondre cada u.»

Cinquanta-huit. Es modifica l'article 120, que queda redactat de la manera següent:

«Són també responsables civilment, en defecte que ho siguen criminalment:

1r. Els pares o tutors, pels danys i perjuís causats pels delictes comesos pels majors de díhuit anys subjectes a la seua pàtria potestat o tutela i que visquen en la seua companyia, sempre que hi haja per la seua banda culpa o negligència.

2n. Les persones naturals o jurídiques titulars d'editorials, periòdics, revistes, estacions de ràdio o televisió o de qualsevol altre mitjà de difusió escrita, parlada o visual, pels delictes comesos utilitzant els mitjans de què siguen titulars, deixant fora de perill el que disposa l'article 212.

3r. Les persones naturals o jurídiques, en els casos de delictes comesos en els establiments de què siguen titulars, quan per part dels que els dirigisquen o administren, o dels seus dependents o empleats, s'hagen infringit els reglaments de policia o les disposicions de l'autoritat que estiguen relacionats amb el fet punible comés, de manera que este no s'haja produït sense l'esmentada infracció.

4t. Les persones naturals o jurídiques dedicades a qualsevol gènere d'indústria o comerç, pels delictes que hagen comés els seus empleats o dependents, representants o gestors en l'exercici de les seues obligacions o servicis.

5t. Les persones naturals o jurídiques titulars de vehicles susceptibles de crear riscos per a tercers, pels delictes comesos en la utilització d'aquells pels seus dependents o representants o persones autoritzades.»

Cinquanta-nou. Es modifica l'article 122, que queda redactat com seguix:

«El que per títol lucratiu haja participat dels efectes d'un delicte, està obligat a la restitució de la cosa o al rescabament del dany fins a la quantia de la seua participació.»

Seixanta. Es modifica l'article 123, que queda redactat com seguix:

«Les costes processals es consideren imposades per la llei als criminalment responsables de tot delicte.»

Seixanta-u. Es modifica l'article 127, que queda redactat de la manera següent:

«1. Tota pena que s'impose per un delicte dolós portarà amb si la pèrdua dels efectes que en provinguen i dels béns, mitjans o instruments amb què s'haja preparat o executat, així com dels guanys provinents del delicte, siguen quines siguen les transformacions que hagen pogut experimentar.

2. En els casos en què la llei preveja la imposició d'una pena privativa de llibertat superior a un any per la comissió d'un delicte imprudent, el jutge o tribunal podrà acordar la pèrdua dels efectes que en provinguen i dels béns, mitjans o instruments amb què s'haja preparat o executat, així com dels guanys provinents del delicte, siguen quines siguen les transformacions que hagen pogut experimentar.

3. Si per qualsevol circumstància no és possible el decomís dels béns indicats en els apartats anteriors d'este article, s'acordarà el decomís d'altres béns per una quantitat que corresponga al valor econòmic d'estos, i als dels guanys que se n'hagen obtingut. De la mateixa manera es procedirà quan s'acorde el decomís de béns, efectes o guanys determinats, sempre que el seu valor siga inferior al que tenien en el moment de la seua adquisició.»

Seixanta-dos. S'introduïx un article 127 bis, que passa a tindre el contingut següent:

«1. El jutge o tribunal ordenarà també el decomís dels béns, efectes i guanys pertanyents a una persona condemnada per algun dels delictes següents quan

resolga, a partir d'indicis objectius fonamentats, que els béns o efectes provenen d'una activitat delictiva, i no se n'acredite l'origen lícit:

- a) Delictes de tràfic de sers humans.
- b) Delictes relatius a la prostitució i a l'explotació sexual i corrupció de menors, i delictes d'abusos i agressions sexuals a menors de setze anys.
- c) Delictes informàtics dels apartats 2 i 3 de l'article 197 i article 264.
- d) Delictes contra el patrimoni i contra l'orde socioeconòmic en els supòsits de continuïtat delictiva i reincidència.
- e) Delictes relatius a les insolvències punibles.
- f) Delictes contra la propietat intel·lectual o industrial.
- g) Delictes de corrupció en els negocis.
- h) Delictes de receptació de l'apartat 2 de l'article 298.
- i) Delictes de blanqueig de capitals.
- j) Delictes contra la hisenda pública i la Seguretat Social.
- k) Delictes contra els drets dels treballadors dels articles 311 a 313.
- l) Delictes contra els drets dels ciutadans estrangers.
- m) Delictes contra la salut pública dels articles 368 a 373.
- n) Delictes de falsificació de moneda.
- o) Delictes de suborn.
- p) Delictes de malversació.
- q) Delictes de terrorisme.
- r) Delictes comesos en el si d'una organització o grup criminal.

2. Als efectes del que preveu l'apartat 1 d'este article, es valoraran, especialment, entre altres, els indicis següents:

1r. La desproporció entre el valor dels béns i efectes de què es tracte i els ingressos d'origen lícit de la persona condemnada.

2n. L'ocultació de la titularitat o de qualsevol poder de disposició sobre els béns o efectes per mitjà de la utilització de persones físiques o jurídiques o ens sense personalitat jurídica interposats, o paradisos fiscals o territoris de nul·la tributació que oculten o dificulten la determinació de la verdadera titularitat dels béns.

3r. La transferència dels béns o efectes per mitjà d'operacions que dificulten o impedisquen la seua localització o destinació i que no tinguen una justificació legal o econòmica vàlida.

3. En estos supòsits serà també aplicable el que disposa l'apartat 3 de l'article anterior.

4. Si posteriorment el condemnat ho és per fets delictius semblants comesos amb anterioritat, el jutge o tribunal valorarà l'abast del decomís anterior acordat al resoldre sobre el decomís en el nou procediment.

5. El decomís a què es referix este article no serà acordat quan les activitats delictives de què provenen els béns o efectes hagen prescrit o hagen sigut ja objecte d'un procés penal resolt per sentència absolutòria o resolució de sobreseïment amb efectes de cosa jutjada.»

Seixanta-tres. S'afeg un article 127 ter, que queda redactat com seguix:

«1. El jutge o tribunal podrà acordar el decomís previst en els articles anteriors, encara que no hi haja sentència de condemna, quan la situació patrimonial il·lícita quede acreditada en un procés contradictori i es tracte d'algun dels supòsits següents:

- a) Que el subjecte haja mort o patisca una malaltia crònica que impedisca el seu enjudiciament i existisca el risc que puguen prescriure els fets,

b) es trobe en rebel·lia i això impedisca que els fets puguen ser enjudiciats dins d'un termini raonable, o

c) no se li impose pena per estar exempt de responsabilitat criminal o perquè esta s'haja extingit.

2. El decomís al qual es referix este article només es podrà dirigir contra qui haja sigut formalment acusat o contra l'imputat amb relació el qual hi haja indicis racionals de criminalitat quan les situacions a què es referix l'apartat anterior hagen impedit la continuació del procediment penal.»

Seixanta-quatre. S'afig un article 127 quater, amb la redacció següent:

«1. Els jutges i tribunals podran acordar també el decomís dels béns, efectes i guanys a què es referixen els articles anteriors que hagen sigut transferits a terceres persones, o d'un valor equivalent a estos, en els casos següents:

a) En el cas dels efectes i guanys, quan els hagen adquirit sabent que procedixen d'una activitat il·lícita o quan una persona diligent hauria tingut motius per a sospitar, en les circumstàncies del cas, del seu origen il·lícit.

b) En el cas d'altres béns, quan els hagen adquirit sabent que d'esta manera se'n dificultava el decomís o quan una persona diligent hauria tingut motius per a sospitar, en les circumstàncies del cas, que d'esta manera es dificultava el seu decomís.

2. Es presumirà, excepte prova en contra, que el tercer ha conegut o ha tingut motius per a sospitar que es tractava de béns procedents d'una activitat il·lícita o que eren transferits per a evitar el seu decomís, quan els béns o efectes li hagen sigut transferits a títol gratuït o per un preu inferior al real de mercat.»

Seixanta-cinc. S'afig un article 127 quinquies, amb la redacció següent:

«1. Els jutges i tribunals podran acordar també el decomís de béns, efectes i guanys provinents de l'activitat delictiva prèvia del condemnat, quan es complisquen, acumulativament, els requisits següents:

a) Que l'individu siga o haja sigut condemnat per algun dels delictes a què es referix l'article 127 bis.1 del Codi Penal.

b) Que el delicte s'haja comés en el context d'una activitat delictiva prèvia continuada.

c) Que hi haja indicis fundats que una part rellevant del patrimoni del penat procedix d'una activitat delictiva prèvia.

Són indicis rellevants:

1r. La desproporció entre el valor dels béns i efectes de què es tracte i els ingressos d'origen lícit de la persona condemnada.

2n. L'ocultació de la titularitat o de qualsevol poder de disposició sobre els béns o efectes per mitjà de la utilització de persones físiques o jurídiques o ens sense personalitat jurídica interposats, o paradisos fiscals o territoris de nul·la tributació que oculten o dificulten la determinació de la verdadera titularitat dels béns.

3r. La transferència dels béns o efectes per mitjà d'operacions que dificulten o impedisquen la seua localització o destinació i que no tinguen una justificació legal o econòmica vàlida.

El que disposa el paràgraf anterior només serà aplicable quan consten indicis fundats que l'individu ha obtingut, a partir de la seua activitat delictiva, un benefici superior a 6.000 euros.

2. Als efectes de l'apartat anterior, s'entendrà que el delicte s'ha comés en el context d'una activitat delictiva continuada sempre que:

a) L'individu siga condemnat o haja sigut condemnat en el mateix procediment per tres o més delictes dels quals s'haja derivat l'obtenció d'un benefici econòmic directe o indirecte, o per un delicte continuat que incloga, almenys, tres infraccions penals de les quals haja derivat un benefici econòmic directe o indirecte.

b) O en el període de sis anys anterior al moment en què es va iniciar el procediment en què ha sigut condemnat per algun dels delictes a què es referix l'article 127 bis del Codi Penal, haja sigut condemnat per dos o més delictes dels quals haja derivat l'obtenció d'un benefici econòmic, o per un delicte continuat que incloga, almenys, dos infraccions penals de les quals ha derivat l'obtenció d'un benefici econòmic.»

Seixanta-sis. S'introduïx un article 127 sexies, que tindrà la redacció següent:

Als efectes del que preveu l'article anterior seran aplicables les presumpcions següents:

1r. Es presumirà que tots els béns adquirits pel condemnat dins del període de temps que s'inicia sis anys abans de la data d'obertura del procediment penal, procedixen de la seua activitat delictiva.

A estos efectes, s'entén que els béns han sigut adquirits en la data més primerenca en la qual conste que l'individu ha disposat d'estos.

2n. Es presumirà que tots els gastos, realitzats pel penat durant el període de temps a què es referix el paràgraf primer del número anterior, es van pagar amb fons procedents de la seua activitat delictiva.

3r. Es presumirà que tots els béns als quals es referix el número 1 van ser adquirits lliures de càrregues.

El jutge o tribunal podrà acordar que les anteriors presumpcions no siguen aplicades en relació amb determinats béns, efectes o guanys, quan, en les circumstàncies concretes del cas, es revelen incorrectes o desproporcionades.»

Seixanta-set. S'afig un article 127 septies, amb la redacció següent:

«Si l'execució del decomís no s'ha pogut dur a terme, en tot o en part, a causa de la naturalesa o situació dels béns, efectes o guanys de què es tracte, o per qualsevol altra circumstància, el jutge o tribunal podrà, per mitjà d'interlocutòria, acordar el decomís d'altres béns, inclús d'origen lícit, que pertanguen als criminalment responsables del fet per un valor equivalent al de la part no executada del decomís inicialment acordat.

De la mateixa manera es procedirà quan s'acorde el decomís de béns, efectes o guanys determinats, sempre que el seu valor siga inferior al que tenien en el moment de la seua adquisició.»

Seixanta-huit. S'afig un article 127 octies, que tindrà la redacció següent:

«1. A fi de garantir l'efectivitat del decomís, els béns, mitjans, instruments i guanys podran ser agarrats o embargats i posats en depòsit per l'autoritat judicial des del moment de les primeres diligències.

2. Correspondrà al jutge o tribunal resoldre, d'acord amb el que disposa la Llei d'Enjudiciament Criminal, sobre la realització anticipada o utilització provisional dels béns i efectes intervinguts.

3. Els béns, instruments i guanys decomissats per resolució ferma, llevat que hagen de ser destinats al pagament d'indemnitzacions a les víctimes, seran adjudicats a l'Estat, que els donarà la destinació que es dispose legalment o reglamentàriament.»

Seixanta-nou. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 129, que queden redactats de la manera següent:

«1. En cas de delictes comesos en el si, amb la col·laboració, a través o per mitjà d'empreses, organitzacions, grups o qualsevol altra classe d'entitats o agrupacions de persones que, per no tindre personalitat jurídica, no estiguen compreses en l'article 31 bis, el jutge o tribunal podrà imposar motivadament a les esmentades empreses, organitzacions, grups, entitats o agrupacions una o diverses conseqüències accessòries a la pena que corresponga a l'autor del delicte, amb el contingut previst en les lletres c) a g) de l'apartat 7 de l'article 33. Podrà també acordar la prohibició definitiva de dur a terme qualsevol activitat, encara que siga lícita.

2. Les conseqüències accessòries a què es referix l'apartat anterior només es podran aplicar a les empreses, organitzacions, grups o entitats o agrupacions que menciona quan este codi ho preveja expressament, o quan es tracte d'algun dels delictes pels quals este permet exigir responsabilitat penal a les persones jurídiques.»

Setanta. S'afig un nou article 129 bis amb la redacció següent:

«Si es tracta de condemnats per la comissió d'un delicte greu contra la vida, la integritat de les persones, la llibertat, la llibertat o indemnitat sexual, de terrorisme, o qualsevol altre delicte greu que comporte un risc greu per a la vida, la salut o la integritat física de les persones, quan de les circumstàncies del fet, antecedents, valoració de la seua personalitat, o d'una altra informació disponible es puga valorar que hi ha un perill rellevant de reiteració delictiva, el jutge o tribunal podrà acordar la presa de mostres biològiques de la seua persona i la realització d'anàlisi per a l'obtenció d'identificadors d'ADN i inscripció d'estos en la base de dades policials. Únicament es podran dur a terme les anàlisis necessàries per a obtindre els identificadors que proporcionen, exclusivament, informació genètica reveladora de la identitat de la persona i del seu sexe.

Si l'afectat s'oposa al recull de les mostres, podrà imposar-se la seua execució forçosa per mitjà del recurs a les mesures coactives mínimes indispensables per a executar-les, que hauran de ser en tot cas proporcionades a les circumstàncies del cas i respectuoses amb la seua dignitat.»

Setanta-u. Es modifiquen els numerals 3r i 5t de l'apartat 1 de l'article 130, que queden redactats com seguix:

«3r. Per la remissió definitiva de la pena, d'acord amb el que disposen els apartats 1 i 2 de l'article 87.»

«5t. Pel perdó de l'ofés, quan es tracte de delictes lleus perseguibles a instància de l'agregat o la llei així ho preveja. El perdó haurà de ser atorgat de forma expressa abans que s'haja dictat sentència, a l'efecte del qual el jutge o tribunal sentenciador haurà d'oïr l'ofés pel delicte abans de dictar-la.

En els delictes contra menors o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció, els jutges o tribunals, oït el Ministeri Fiscal, podran rebutjar l'eficàcia del perdó atorgat pels representants d'aquells i ordenar la continuació del procediment, amb intervenció del Ministeri Fiscal, o el compliment de la condemna.

Per a rebutjar el perdó a què es referix el paràgraf anterior, el jutge o tribunal haurà d'oïr novament el representant del menor o persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció.»

Setanta-dos. Es modifica l'article 131, que queda redactat com seguix:

«1. Els delictes prescriuen:

Als vint anys, quan la pena màxima assenyalada al delicte siga presó de quinze o més anys.

Als quinze, quan la pena màxima assenyalada per la llei siga inhabilitació per més de deu anys, o presó per més de deu i menys de quinze anys.

Als deu, quan la pena màxima assenyalada per la llei siga presó o inhabilitació per més de cinc anys i que no excedisca els deu.

Als cinc, els altres delictes, excepte els delictes lleus i els delictes d'injúries i calúmnies, que prescriuen a l'any.

2. Quan la pena assenyalada per la llei siga composta, es prendrà, per a l'aplicació de les regles compreses en este article, la que exigisca major temps per a la prescripció.

3. Els delictes de lesa humanitat i de genocidi i els delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat, excepte els castigats en l'article 614, no prescriuran en cap cas.

Tampoc prescriuran els delictes de terrorisme, si han causat la mort d'una persona.

4. En els supòsits de concurs d'infraccions o d'infraccions connexes, el termini de prescripció serà el que corresponga al delictes més greu.»

Setanta-tres. Es modifica l'article 132, que queda redactat com seguix:

«1. Els termes previstos en l'article precedent es computaran des del dia en què s'haja comés la infracció punible. En els casos de delictes continuats, delictes permanents, així com en les infraccions que exigisquen habitualitat, els dits termes es computaran, respectivament, des del dia en què es va realitzar l'última infracció, des que es va eliminar la situació il·lícita o des que va cessar la conducta.

En la temptativa d'homicidi i en els delictes d'avortament no consentit, lesions, tràfic de sers humans, contra la llibertat, de tortures i contra la integritat moral, la llibertat i indemnitat sexuals, la intimitat, el dret a la pròpia imatge i la inviolabilitat del domicili, quan la víctima siga menor d'edat, els termes es computaran des del dia en què esta haja aconseguit la majoria d'edat, i si mor abans d'aconseguir-la, a partir de la data de la defunció.

2. La prescripció s'interromprà, quedant sense efecte el temps transcorregut, quan el procediment es dirigisca contra la persona indiciàriament responsable del delictes, començant a córrer novament des que es paralitze el procediment o acabe sense condemna d'acord amb les regles següents:

1a. Es considerarà dirigit el procediment contra una persona determinada des del moment que, a l'incoar la causa o amb posterioritat, es dicte una resolució judicial motivada en la qual se li atribuïska la seua presumpta participació en un fet que puga ser constitutiu de delictes.

2a. No obstant això, la presentació de querella o la denúncia formulada davant d'un òrgan judicial, en la qual s'atribuïska a una persona determinada la seua presumpta participació en un fet que puga ser constitutiu de delictes, suspendrà el còmput de la prescripció per un termini màxim de sis mesos, a comptar de la mateixa data de presentació de la querella o de formulació de la denúncia.

Si dins del dit termini es dicta contra el querellat o denunciat, o contra qualsevol altra persona implicada en els fets, alguna de les resolucions judicials mencionades en la regla 1a, la interrupció de la prescripció es considerarà retroactivament produïda, a tots els efectes, en la data de presentació de la querella o denúncia.

En canvi, el còmput del termini de prescripció continuarà des de la data de presentació de la querella o denúncia si, dins del termini de sis mesos, recau una resolució judicial ferma d'inadmissió a tràmit de la querella o denúncia o per la qual s'acorde no dirigir el procediment contra la persona querellada o denunciada. La continuació del còmput es produirà també si, dins del dit termini, el jutge d'instrucció no adopta cap de les resolucions previstes en este article.

3. Als efectes d'este article, la persona contra la qual es dirigeix el procediment haurà de quedar prou determinada en la resolució judicial, ja siga per mitjà de la seua identificació directa o per mitjà de dades que permeten concretar posteriorment l'esmentada identificació en el si de l'organització o grup de persones a les quals s'atribuisca el fet.»

Setanta-quatre. Es numera l'actual contingut de l'article 134 com a apartat 1 i s'hi afig un apartat 2, amb la redacció següent:

«2. El termini de prescripció de la pena quedarà en suspens:

- a) Durant el període de suspensió de l'execució de la pena.
- b) Durant el compliment d'altres penes, quan hi siga aplicable el que disposa l'article 75.»

Setanta-cinc. Es modifica l'article 136, amb la redacció següent:

«1. Els condemnats que hagen extingit la seua responsabilitat penal tenen dret a obtindre del Ministeri de Justícia, d'ofici o a instància de part, la cancel·lació dels seus antecedents penals, quan hagen transcorregut, sense haver tornat a delinquir, els terminis següents:

- a) Sis mesos per a les penes lleus.
- b) Dos anys per a les penes que no excedisquen els dotze mesos i les imposades per delictes imprudents.
- c) Tres anys per a les restants penes menys greus inferiors a tres anys.
- d) Cinc anys per a les restants penes menys greus iguals o superiors a tres anys.
- e) Deu anys per a les penes greus.

2. Els terminis a què es referix l'apartat anterior es comptaran des de l'endemà del dia en què quede extingida la pena, però si això ocorre per mitjà de la remissió condicional, el termini, una vegada obtinguda la remissió definitiva, es computarà retrotraient-lo l'endemà d'aquell en què haja quedat complida la pena si no s'ha disfrutat d'este benefici. En este cas, es prendrà com a data inicial per al còmput de la duració de la pena l'endemà de l'atorgament de la suspensió.

3. Les penes imposades a les persones jurídiques i les conseqüències accessòries de l'article 129 es cancel·laran en el termini que corresponga, d'acord amb la regla prevista en l'apartat 1 d'este article, llevat que s'haja acordat la dissolució o la prohibició definitiva d'activitats. En estos casos, es cancel·laran les anotacions transcorreguts cinquanta anys computats des de l'endemà de la fermesa de la sentència.

4. Les inscripcions d'antecedents penals en les diferents seccions del Registre Central de Penats i Rebels no seran públiques. Durant la seua vigència només s'emetraran certificacions amb les limitacions i garanties previstes en les seues normes específiques i en els casos establits per la llei. En tot cas, s'alliberaran les que sol·liciten els jutges o tribunals, es referisquen o no a inscripcions cancel·lades, fent-hi constar expressament esta última circumstància.

5. En els casos en què, a pesar de complir-se els requisits establits en este article per a la cancel·lació, esta no s'haja produït, el jutge o tribunal, acreditades estes circumstàncies, no tindrà en compte els mencionats antecedents.»

Setanta-sis. Es modifica l'article 138, que queda redactat de la manera següent:

«1. El que mate un altre serà castigat, com a reu d'homicidi, amb la pena de presó de deu a quinze anys.

2. Els fets seran castigats amb la pena superior en grau en els casos següents:

- a) quan concórrega en la seua comissió alguna de les circumstàncies de l'apartat 1 de l'article 140, o
- b) quan els fets siguen, a més, constitutius d'un delictes d'atemptat de l'article 550.»

Setanta-set. Es modifica l'article 139, que queda redactat de la manera següent:

«1. Serà castigat amb la pena de presó de quinze a vint-i-cinc anys, com a reu d'assassinat, el que mate un altre concorrent alguna de les circumstàncies següents:

- 1a. Amb traïdoria.
- 2a. Per preu, recompensa o promesa.
- 3a. Amb encrueliment, augmentant deliberadament i inhumanament el dolor de l'ofés.
- 4a. Per a facilitar la comissió d'un altre delictes o per a evitar que es descobrisca.

2. Quan en un assassinat concórreguen més d'una de les circumstàncies previstes en l'apartat anterior, s'imposarà la pena en la seua mitat superior.»

Setanta-huit. Es modifica l'article 140, que tindrà la redacció següent:

«1. L'assassinat serà castigat amb pena de presó permanent revisable quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

- 1a. Que la víctima siga menor de setze anys d'edat, o es tracte d'una persona especialment vulnerable per raó de la seua edat, malaltia o discapacitat.
- 2a. Que el fet siga subsegüent a un delictes contra la llibertat sexual que l'autor haja comés sobre la víctima.
- 3a. Que el delictes s'haja comés per qui pertanga a un grup o organització criminal.

2. Al reu d'assassinat que haja sigut condemnat per la mort de més de dos persones se li imposarà una pena de presó permanent revisable. En este cas, serà aplicable el que disposa la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 78 bis i la lletra b) de l'apartat 2 del mateix article.»

Setanta-nou. S'introdueix un nou article 140 bis, amb la redacció següent:

Als condemnats per la comissió d'un o més delictes compresos en este títol se'ls podrà imposar, a més, una mesura de llibertat vigilada.»

Huitanta. Es modifica l'article 142, que queda redactat com seguix:

«1. El que per imprudència greu cause la mort d'un altre, serà castigat, com a reu d'homicidi imprudent, amb la pena de presó d'un a quatre anys.

Si l'homicidi imprudent s'ha comés utilitzant un vehicle de motor o un ciclomotor, s'imposarà, així mateix, la pena de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors d'un a sis anys.

Si l'homicidi imprudent s'ha comés utilitzant una arma de foc, s'imposarà també la pena de privació del dret a portar o tindre armes per un temps d'un a sis anys.

Si l'homicidi s'ha comés per imprudència professional, s'imposarà a més la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici de la professió, ofici o càrrec per un període de tres a sis anys.

2. El que per imprudència menys greu cause la mort d'un altre, serà castigat amb la pena de multa de tres mesos a dèu mesos.

Si l'homicidi s'ha comés utilitzant un vehicle de motor o un ciclomotor, es podrà imposar també la pena de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors de tres a dèu mesos.

Si l'homicidi s'ha comés utilitzant una arma de foc, es podrà imposar també la pena de privació del dret a portar o tindre armes per un temps de tres a dèu mesos.

El delictes previst en este apartat només serà perseguible per mitjà de denúncia de la persona agreujada o del seu representant legal.»

Huitanta-u. Es modifica l'article 147, que queda redactat com següent:

«1. El que, per qualsevol mitjà o procediment, cause a un altre una lesió que menyscabe la seua integritat corporal o la seua salut física o mental, serà castigat, com a reu del delictes de lesions amb la pena de presó de tres mesos a tres anys o multa de sis a dotze mesos, sempre que la lesió requerisca objectivament per a sanar, a més d'una primera assistència facultativa, tractament mèdic o quirúrgic. La simple vigilància o seguiment facultatiu del curs de la lesió no es considerarà tractament mèdic.

2. El que, per qualsevol mitjà o procediment, cause a un altre una lesió no inclosa en l'apartat anterior, serà castigat amb la pena de multa d'un a tres mesos.

3. El que colpege o maltracte d'obra un altre sense causar-li lesió, serà castigat amb la pena de multa d'un a dos mesos.

4. Els delictes previstos en els dos apartats anteriors només seran perseguibles per mitjà de denúncia de la persona agreujada o del seu representant legal.»

Huitanta-dos. Es modifica l'article 152, que queda redactat com següent:

«1. El que per imprudència greu cause alguna de les lesions previstes en els articles anteriors serà castigat, en atenció al risc creat i el resultat produït:

1r. Amb la pena de presó de tres a sis mesos o multa de sis a dèu mesos, si es tracta de les lesions de l'apartat 1 de l'article 147.

2n. Amb la pena de presó d'un a tres anys, si es tracta de les lesions de l'article 149.

3r. Amb la pena de presó de sis mesos a dos anys, si es tracta de les lesions de l'article 150.

Si els fets s'han comés utilitzant un vehicle de motor o un ciclomotor, s'imposarà, així mateix, la pena de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors d'un a quatre anys.

Si les lesions s'han causat utilitzant una arma de foc, s'imposarà també la pena de privació del dret a portar o tindre armes per un temps d'un a quatre anys.

Si les lesions han sigut comeses per imprudència professional, s'imposarà a més la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici de la professió, ofici o càrrec per un període de sis mesos a quatre anys.

2. El que per imprudència menys greu cause alguna de les lesions a què es referixen els articles 149 i 150 serà castigat amb una pena de multa de tres mesos a dotze mesos.

Si els fets s'han comés utilitzant un vehicle de motor o un ciclomotor, es podrà imposar també la pena de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors de tres mesos a un any.

Si les lesions s'han causat utilitzant una arma de foc, es podrà imposar també la pena de privació del dret a portar o tindre armes per un temps de tres mesos a un any.

El delictes previst en este apartat només serà perseguible per mitjà de denúncia de la persona agreujada o del seu representant legal.»

Huitanta-tres. Es modifica l'apartat 1 de l'article 153, amb la redacció següent:

«1. El que, per qualsevol mitjà o procediment, cause a un altre menyscabament psíquic o una lesió de menor gravetat de les previstes en l'apartat 2 de l'article 147, o colpege o maltracte d'obra un altre sense causar-li lesió, quan l'ofesa siga o haja sigut esposa, o dona que estiga o haja estat lligada a ell per una relació d'afectivitat anàloga inclús sense convivència, o persona especialment vulnerable que convisca amb l'autor, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a un any o de treballs en beneficis de la comunitat de trenta-un a huitanta dies i, en tot cas, privació del dret a la tinença i portament d'armes d'un any i un dia a tres anys, així com, quan el jutge o tribunal ho considere adequat per a l'interés del menor o persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció, inhabilitació per a l'exercici de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment fins a cinc anys.»

Huitanta-quatre. Es modifica l'article 156, que tindrà la redacció següent:

«No obstant el que disposa l'article anterior, el consentiment vàlid, lliure, conscient i expressament emés eximix de responsabilitat penal en els supòsits de trasplantament d'òrgans efectuat d'acord amb el que disposa la llei, esterilitzacions i cirurgia transsexual realitzades per facultatiu, llevat que el consentiment s'haja obtingut viciadament, o per mitjà de preu o recompensa, o l'atorgant siga menor d'edat o manque absolutament d'aptitud per a prestar-lo, i en este cas, no serà vàlid el prestat per estos ni pels seus representants legals.

No serà punible l'esterilització acordada per òrgan judicial en el cas de persones que de forma permanent no puguen prestar de cap manera el consentiment a què es referix el paràgraf anterior, sempre que es tracte de supòsits excepcionals en què es produïska greu conflicte de béns jurídics protegits, a fi de salvaguardar el major interès de l'afectat, tot això d'acord amb el que estableix la legislació civil.»

Huitanta-cinc. S'afeg un nou article 156 ter, amb la redacció següent:

Als condemnats per la comissió d'un o més delictes compresos en este títol, quan la víctima siga alguna de les persones a què es referix l'apartat 2 de l'article 173, se'ls podrà imposar a més una mesura de llibertat vigilada.»

Huitanta-sis. Es modifica l'article 166, que queda redactat com seguix:

«1. El reu de detenció il·legal o segrest que no done raó del parador de la persona detinguda serà castigat amb una pena de presó de deu a quinze anys, en el cas de la detenció il·legal, i de quinze a vint anys en el de segrest.

2. El fet serà castigat amb una pena de quinze a vint anys de presó, en el cas de detenció il·legal, i de vint a vint-i-cinc anys de presó, en el de segrest, quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Que la víctima siga menor d'edat o persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció.

b) Que l'autor haja dut a terme la detenció il·legal o segrest amb la intenció d'atemptar contra la llibertat o la indemnitat sexual de la víctima, o haja actuat posteriorment amb eixa finalitat.»

Huitanta-set. Es modifica l'article 167, que queda redactat com seguix:

«1. L'autoritat o funcionari públic que, fora dels casos permesos per la llei i sense que hi haja causa per delictes, cometa algun dels fets descrits en este capítol, serà castigat amb les penes respectivament previstes en estos, en la seua mitat superior, que poden arribar fins a la superior en grau.

2. Amb les mateixes penes seran castigats:

a) El funcionari públic o autoritat que, havent-hi o no causa per delicte, acorde, practique o prolongue la privació de llibertat de qualsevol i que no reconega l'esmentada privació de llibertat o, de qualsevol altra forma, oculte la situació o parador d'eixa persona privant-la dels seus drets constitucionals o legals.

b) El particular que haja dut a terme els fets amb l'autorització, el suport o l'aquiescència de l'Estat o de les seues autoritats.

3. En tots els casos en què els fets a què es referix este article hagen sigut comesos per autoritat o funcionari públic, se'ls imposarà, a més, la pena d'inhabilitació absoluta per un temps de huit a dotze anys.»

Huitanta-huit. S'afig un apartat 7 a l'article 171, amb el contingut següent:

«7. Fora dels casos anteriors, el que de manera lleu amenace un altre serà castigat amb la pena de multa d'un a tres mesos. Este fet només serà perseguible per mitjà de denúncia de la persona agreujada o del seu representant legal.

Quan l'ofés siga alguna de les persones a qui es referix l'apartat 2 de l'article 173, la pena serà la de localització permanent de cinc a trenta dies, sempre en domicili diferent i allunyat del de la víctima, o treballs en benefici de la comunitat de cinc a trenta dies, o multa d'un a quatre mesos, esta última únicament en els supòsits en què concórreguen les circumstàncies expressades en l'apartat 2 de l'article 84. En estos casos no serà exigible la denúncia a què es referix el paràgraf anterior.»

Huitanta-nou. S'afig un apartat 3 a l'article 172, amb el contingut següent:

«3. Fora dels casos anteriors, el que cause a un altre una coacció de caràcter lleu, serà castigat amb la pena de multa d'un a tres mesos. Este fet només serà perseguible per mitjà de denúncia de la persona agreujada o del seu representant legal.

Quan l'ofés siga alguna de les persones a qui es referix l'apartat 2 de l'article 173, la pena serà la de localització permanent de cinc a trenta dies, sempre en domicili diferent i allunyat del de la víctima, o treballs en benefici de la comunitat de cinc a trenta dies, o multa d'un a quatre mesos, esta última únicament en els supòsits en què concórreguen les circumstàncies expressades en l'apartat 2 de l'article 84. En estos casos no serà exigible la denúncia a què es referix el paràgraf anterior.»

Noranta. S'afig un article 172 bis, amb el contingut següent:

«1. El que amb intimidació greu o violència compel·lix una altra persona a contraure matrimoni serà castigat amb una pena de presó de sis mesos a tres anys i sis mesos o amb multa de dotze a vint-i-quatre mesos, segons la gravetat de la coacció o dels mitjans empleats.

2. La mateixa pena s'imposarà a qui, amb la finalitat de cometre els fets a què es referix l'apartat anterior, utilitze violència, intimidació greu o engany per a forçar un altre a abandonar el territori espanyol o a no tornar-hi.

3. Les penes s'imposaran en la seua mitat superior quan la víctima siga menor d'edat.»

Noranta-u. S'introdueix un nou article 172 ter, amb el contingut següent:

«1. Serà castigat amb la pena de presó de tres mesos a dos anys o multa de sis a vint-i-quatre mesos el que assetge una persona duent a terme de forma insistent i reiterada, i sense estar legítimament autoritzat, alguna de les conductes

següents i, d'esta manera, altere greument el desenrotllament de la seua vida quotidiana:

- 1a. La vigile, la perseguisca o busque la seua proximitat física.
- 2a. Establisca o intente establir contacte amb ella a través de qualsevol mitjà de comunicació, o per mitjà de terceres persones.
- 3a. Per mitjà de l'ús indegut de les seues dades personals, adquirisca productes o mercaderies, o contracte servicis, o faça que terceres persones es posen en contacte amb ella.
- 4a. Atempte contra la seua llibertat o contra el seu patrimoni, o contra la llibertat o patrimoni d'una altra persona pròxima a ella.

Si es tracta d'una persona especialment vulnerable per raó de la seua edat, malaltia o situació, s'imposarà la pena de presó de sis mesos a dos anys.

2. Quan l'ofés siga alguna de les persones a qui es referix l'apartat 2 de l'article 173, s'imposarà una pena de presó d'un a dos anys, o treballs en benefici de la comunitat de seixanta a cent vint dies. En este cas no serà necessària la denúncia a què es referix l'apartat 4 d'este article.

3. Les penes previstes en este article s'imposaran sense perjuí que puguen correspondre als delictes en què s'hagen concretat els actes d'assetjament.

4. Els fets descrits en este article només seran perseguibles per mitjà de denúncia de la persona agreujada o del seu representant legal.»

Noranta-dos. Es modifica l'apartat 2 i s'introduïx un nou apartat 4 en l'article 173, amb la redacció següent:

«2. El que habitualment exercisca violència física o psíquica sobre qui siga o haja sigut el seu cònjuge o sobre persona que estiga o haja estat lligada a ell per una relació d'afectivitat anàloga inclús sense convivència, o sobre els descendents, ascendents o germans per naturalesa, adopció o afinitat, propis o del cònjuge o convivent, o sobre els menors o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció que amb ell convisquen o que es troben subjectes a la potestat, tutela, curatela, acolliment o guarda de fet del cònjuge o convivent, o sobre persona emparada en qualsevol altra relació per la qual es trobe integrada en el nucli de la seua convivència familiar, així com sobre les persones que per la seua especial vulnerabilitat es troben sotmeses a custòdia o guarda en centres públics o privats, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a tres anys, privació del dret a la tinença i portament d'armes de tres a cinc anys i, si és el cas, quan el jutge o tribunal ho considere adequat, l'interés del menor o persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció, inhabilitació especial per a l'exercici de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment per un temps d'un a cinc anys, sense perjuí de les penes que puguen correspondre als delictes en què s'hagen concretat els actes de violència física o psíquica.

S'imposaran les penes en la seua mitat superior quan algun o alguns dels actes de violència es perpetren en presència de menors, o utilitzant armes, o tinguen lloc en el domicili comú o en el domicili de la víctima, o es duguen a terme trencant una pena de les previstes en l'article 48 o una mesura cautelar o de seguretat o prohibició de la mateixa naturalesa.

En els supòsits a què es referix este apartat, es podrà imposar, a més, una mesura de llibertat vigilada.»

«4. Qui cause injúria o vexació injusta de caràcter lleu, quan l'ofés siga una de les persones a qui es referix l'apartat 2 de l'article 173, serà castigat amb la pena de localització permanent de cinc a trenta dies, sempre en domicili diferent i allunyat del de la víctima, o treballs en benefici de la comunitat de cinc a trenta dies, o multa d'un a quatre mesos, esta última únicament en els supòsits en què concórreguen les circumstàncies expressades en l'apartat 2 de l'article 84.

Les injúries només seran perseguibles per mitjà de denúncia de la persona agreujada o del seu representant legal.»

Noranta-tres. Es modifica l'article 177, que queda redactat com seguix:

«Si en els delictes descrits en els articles precedents, a més de l'atemptat a la integritat moral, es produïx lesió o dany a la vida, integritat física, salut, llibertat sexual o béns de la víctima o d'un tercer, es castigaran els fets separadament amb la pena que els corresponga pels delictes comesos, excepte quan aquell ja es trobe especialment castigat per la llei.»

Noranta-quatre. Es modifiquen els apartats 1 i 4 de l'article 177 bis, que queden redactats com seguix:

«1. Serà castigat amb la pena de cinc a huit anys de presó com a reu de tracta de sers humans el qui, siga en territori espanyol, siga des d'Espanya, en trànsit o amb destinació a esta, emprant violència, intimidació o engany, o abusant d'una situació de superioritat o de necessitat o de vulnerabilitat de la víctima nacional o estrangera, o per mitjà de l'entrega o recepció de pagaments o beneficis per a aconseguir el consentiment de la persona que posseïska el control sobre la víctima, la capte, transporte, trasllade, acollisca, o reba, incloent-hi l'intercanvi o transferència de control sobre eixes persones, amb qualsevol de les finalitats següents:

- a) La imposició de treball o de servicis forçats, l'esclavitud o pràctiques semblants a l'esclavitud, a la servitud o a la mendicitat.
- b) L'explotació sexual, incloent-hi la pornografia.
- c) L'explotació per a realitzar activitats delictives.
- d) L'extracció dels seus òrgans corporals.
- e) La celebració de matrimonis forçats.

Hi ha una situació de necessitat o vulnerabilitat quan la persona en qüestió no té una altra alternativa, real o acceptable, que sotmetre's a l'abús.»

«4. S'imposarà la pena superior en grau a la prevista en l'apartat primer d'este article quan:

- a) s'haja posat en perill la vida o la integritat física o psíquica de les persones objecte del delicte;
- b) la víctima siga especialment vulnerable per raó de malaltia, estat gestacional, discapacitat o situació personal, o siga menor d'edat.

Si concorren més d'una circumstància, s'imposarà la pena en la seua mitat superior.»

Noranta-cinc. Es modifica l'apartat 1 de l'article 182, que queda redactat com seguix:

«1. El qui, havent-hi engany o abusant d'una posició reconeguda de confiança, autoritat o influència sobre la víctima, realitze actes de caràcter sexual amb persona major de setze anys i menor de díhuit, serà castigat amb la pena de presó d'un a tres anys.»

Noranta-sis. Es modifica la rúbrica del capítol II bis del títol VIII del llibre II, que tindrà la redacció següent:

«Capítol II bis. Dels abusos i agressions sexuals a menors de setze anys.»

Noranta-set. Es modifica l'article 183, que tindrà la redacció següent:

«1. El qui realitze actes de caràcter sexual amb un menor de setze anys, serà castigat com a responsable d'abús sexual a un menor amb la pena de presó de dos a sis anys.

2. Quan els fets es cometen emprant violència o intimidació, el responsable serà castigat pel delictes d'agressió sexual a un menor amb la pena de cinc a deu anys de presó. Les mateixes penes s'imposaran quan per mitjà de violència o intimidació compel·lisca un menor de setze anys a participar en actes de naturalesa sexual amb un tercer o a realitzar-los sobre si mateix.

3. Quan l'atac consistisca en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dos primeres vies, el responsable serà castigat amb la pena de presó de huit a dotze anys, en el cas de l'apartat 1, i amb la pena de dotze a quinze anys, en el cas de l'apartat 2.

4. Les conductes previstes en els tres apartats anteriors seran castigades amb la pena de presó corresponent en la seua mitat superior quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Quan l'escàs desenrotllament intel·lectual o físic de la víctima, o el fet de tindre un trastorn mental, l'haja col·locat en una situació de total indefensió i, en tot cas, quan siga menor de quatre anys.

b) Quan els fets es cometen per l'actuació conjunta de dos o més persones.

c) Quan la violència o intimidació exercides revisten un caràcter particularment degradant o vexatori.

d) Quan, per a l'execució del delictes, el responsable s'haja prevalgut d'una relació de superioritat o parentiu, per ser ascendent o germà, per naturalesa o adopció, o afins, amb la víctima.

e) Quan el culpable haja posat en perill, de manera dolosa o per imprudència greu, la vida o salut de la víctima.

f) Quan la infracció s'haja comés en el si d'una organització o d'un grup criminal que es dedique a la realització d'estes activitats.

5. En tots els casos previstos en este article, quan el culpable s'haja prevalgut de la seua condició d'autoritat, agent d'esta o funcionari públic, s'imposarà, a més, la pena d'inhabilitació absoluta de sis a dotze anys.»

Noranta-huit. Es modifica l'article 183 bis, que tindrà la redacció següent:

«El qui, amb fins sexuals, determine a un menor de setze anys a participar en un comportament de naturalesa sexual, o li faça presenciar actes de caràcter sexual, encara que l'autor no hi participe, serà castigat amb una pena de presó de sis mesos a dos anys.

Si li ha fet presenciar abusos sexuals, encara que l'autor no hi haja participat, s'imposarà una pena de presó d'un a tres anys.»

Noranta-nou. S'afeg un article 183 ter, amb el contingut següent:

«1. El qui a través d'Internet, del telèfon o de qualsevol altra tecnologia de la informació i la comunicació contacte amb un menor de setze anys i propose concertar una trobada amb este a fi de cometre qualsevol dels delictes descrits en els articles 183 i 189, sempre que esta proposta s'acompanye d'actes materials encaminats a l'acostament, serà castigat amb la pena d'un a tres anys de presó o multa de dotze a vint-i-quatre mesos, sense perjuí de les penes corresponents als delictes, si és el cas, comesos. Les penes s'imposaran en la seua mitat superior quan l'acostament s'obtinga per mitjà de coacció, intimidació o engany.

2. El qui a través d'Internet, del telèfon o de qualsevol altra tecnologia de la informació i la comunicació contacte amb un menor de setze anys i realitze actes dirigits a entabanar-lo perquè li facilite material pornogràfic o li mostre imatges pornogràfiques en què es represente o aparega un menor, serà castigat amb una pena de presó de sis mesos a dos anys.»

Cent. S'afeg un nou article 183 quater, amb el contingut següent:

«El consentiment lliure del menor de setze anys exclourà la responsabilitat penal pels delictes previstos en este capítol quan l'autor siga una persona pròxima al menor per edat i grau de desenrotllament o maduresa.»

Cent u. Es modifica la rúbrica del capítol V del títol VIII del llibre II, amb la redacció següent:

«Capítol V.

Dels delictes relatius a la prostitució i a l'explotació sexual i corrupció de menors. »

Cent dos. Es modifica l'article 187, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui, emprant violència, intimidació o engany, o abusant d'una situació de superioritat o de necessitat o vulnerabilitat de la víctima, determine una persona major d'edat a exercir o a mantindre's en la prostitució, serà castigat amb les penes de presó de dos a cinc anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

S'imposarà la pena de presó de dos a quatre anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos a qui es lucre explotant la prostitució d'una altra persona, inclús amb el consentiment d'esta. En tot cas, es considerarà que hi ha explotació quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

- a) Que la víctima es trobe en una situació de vulnerabilitat personal o econòmica.
- b) Que se li imposen per al seu exercici condicions oneroses, desproporcionades o abusives.

2. S'imposaran les penes previstes en els apartats anteriors en la seua mitat superior, en els seus respectius casos, quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

- a) Quan el culpable s'haja prevalgut de la seua condició d'autoritat, agent d'esta o funcionari públic. En este cas s'aplicarà, a més, la pena d'inhabilitació absoluta de sis a dotze anys.
- b) Quan el culpable pertanga a una organització o grup criminal que es dedique a la realització d'estes activitats.
- c) Quan el culpable haja posat en perill, de manera dolosa o per imprudència greu, la vida o salut de la víctima.

3. Les penes indicades s'imposaran en els seus respectius casos sense perjudi de les que corresponguen per les agressions o abusos sexuals comesos sobre la persona prostituïda.»

Cent tres. Es modifica l'article 188, que tindrà la redacció següent:

«1. El qui induísca, promoga, afavorisca o facilite la prostitució d'un menor d'edat o una persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció, o es lucre amb això, o explote d'alguna altra manera un menor o una persona amb discapacitat per a estos fins, serà castigat amb les penes de presó de dos a cinc anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

Si la víctima és menor de setze anys, s'imposarà la pena de presó de quatre a huit anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

2. Si els fets descrits en l'apartat anterior es cometen amb violència o intimidació, a més de les penes de multa previstes, s'imposarà la pena de presó de cinc a deu anys si la víctima és menor de setze anys, i la pena de presó de quatre a sis anys en els altres casos.

3. S'imposaran les penes superiors en grau a les previstes en els apartats anteriors, en els seus respectius casos, quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Quan la víctima siga especialment vulnerable, per raó de la seua edat, malaltia, discapacitat o situació.

b) Quan, per a l'execució del delictes, el responsable s'haja prevalgut d'una relació de superioritat o parentiu, per ser ascendent, descendent o germà, per naturalesa o adopció, o afins, amb la víctima.

c) Quan, per a l'execució del delictes, el responsable s'haja prevalgut de la seua condició d'autoritat, agent d'esta o funcionari públic. En este cas s'imposarà, a més, una pena d'inhabilitació absoluta de sis a dotze anys.

d) Quan el culpable haja posat en perill, de manera dolosa o per imprudència greu, la vida o salut de la víctima.

e) Quan els fets s'hagen comés per l'actuació conjunta de dos o més persones.

f) Quan el culpable pertanga a una organització o associació, inclús de caràcter transitori, que es dedique a la realització d'estes activitats.

4. El qui sol·licite, accepte o obtinga, a canvi d'una remuneració o promesa, una relació sexual amb una persona menor d'edat o una persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció, serà castigat amb una pena d'un a quatre anys de presó. Si el menor no ha complit setze anys d'edat, s'imposarà una pena de dos a sis anys de presó.

5. Les penes indicades s'imposaran en els seus respectius casos sense perjudici de les que corresponguen per les infraccions contra la llibertat o indemnitat sexuals comeses sobre els menors i persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció.»

Cent quatre. Es modifica l'article 189, amb el contingut literal següent:

«1. Serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys:

a) El qui capte o utilitze menors d'edat o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció amb fins o en espectacles exhibicionistes o pornogràfics, tant públics com privats, o per a elaborar qualsevol classe de material pornogràfic, siga quin siga el seu suport, o finance qualsevol d'estes activitats o es lucre amb estes.

b) El qui produïska, venga, distribuïska, exhibisca, oferisca o facilite la producció, venda, difusió o exhibició per qualsevol mitjà de pornografia infantil o en l'elaboració de la qual hagen sigut utilitzades persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció, o en posseïska per a estos fins, encara que el material tinga el seu origen en l'estranger o siga desconegut.

Als efectes d'este títol, es considera pornografia infantil o en l'elaboració de la qual hagen sigut utilitzades persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció:

a) Tot material que represente de manera visual un menor o una persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció participant en una conducta sexualment explícita, real o simulada.

b) Tota representació dels òrgans sexuals d'un menor o persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció amb fins principalment sexuals.

c) Tot material que represente de manera visual una persona que parega ser un menor participant en una conducta sexualment explícita, real o simulada, o qualsevol representació dels òrgans sexuals d'una persona que parega ser un menor, amb fins principalment sexuals, llevat que la persona que parega ser un menor tinga en realitat díhuit anys o més en el moment d'obtindre's les imatges.

d) Imatges realistes d'un menor participant en una conducta sexualment explícita o imatges realistes dels òrgans sexuals d'un menor, amb fins principalment sexuals.

2. Seran castigats amb la pena de presó de cinc a nou anys els qui realitzen els actes previstos en l'apartat 1 d'este article quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Quan s'utilitzen menors de setze anys.

b) Quan els fets revisten un caràcter particularment degradant o vexatori.

c) Quan el material pornogràfic represente menors o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció que siguen víctimes de violència física o sexual.

d) Quan el culpable haja posat en perill, de manera dolosa o per imprudència greu, la vida o salut de la víctima.

e) Quan el material pornogràfic siga de notòria importància.

f) Quan el culpable pertanga a una organització o associació, inclús de caràcter transitori, que es dedique a la realització d'estes activitats.

g) Quan el responsable siga ascendent, tutor, curador, guardador, mestre o qualsevol altra persona encarregada, de fet encara que siga provisionalment, o es tracte de qualsevol altre membre de la seua família que convisca amb ell o d'una altra persona que haja actuat abusant de la seua posició reconeguda de confiança o autoritat.

h) Quan concórrega l'agreujant de reincidència.

3. Si els fets a què es referix la lletra a) del paràgraf primer de l'apartat 1 s'han comés amb violència o intimidació, s'imposarà la pena superior en grau a les previstes en els apartats anteriors.

4. El qui assistisca sabent-ho a espectacles exhibicionistes o pornogràfics en els quals participen menors d'edat o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció, serà castigat amb la pena de sis mesos a dos anys de presó.

5. El qui per al seu propi ús adquireisca o posseisca pornografia infantil o en l'elaboració de la qual s'hagen utilitzat persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció, serà castigat amb la pena de tres mesos a un any de presó o amb multa de sis mesos a dos anys.

La mateixa pena s'imposarà a qui accedisca sabent-ho a pornografia infantil o en l'elaboració de la qual s'hagen utilitzat persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció, per mitjà de les tecnologies de la informació i la comunicació.

6. El qui tinga sota la seua potestat, tutela, guarda o acolliment un menor d'edat o una persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció i que, amb coneixement del seu estat de prostitució o corrupció, no faça el que siga possible per a impedir la seua continuació en tal estat, o no acudisca a l'autoritat competent per al mateix fi si no té mitjans per a la custòdia del menor o persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció, serà castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o multa de sis a dotze mesos.

7. El Ministeri Fiscal promourà les accions pertinents a fi de privar de la pàtria potestat, tutela, guarda o acolliment familiar, si és el cas, la persona que incórrega en alguna de les conductes descrites en l'apartat anterior.

8. Els jutges i tribunals ordenaran l'adopció de les mesures necessàries per a la retirada de les pàgines web o aplicacions d'Internet que continguen o difonguen pornografia infantil o en l'elaboració de la qual s'hagen utilitzat persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció o, si és el cas, per a bloquejar-hi l'accés als usuaris d'Internet que es troben en territori espanyol.

Estes mesures podran ser acordades amb caràcter cautelar a petició del Ministeri Fiscal.»

Cent cinc. Es modifiquen els apartats 1 i 3 de l'article 192, que tindran la redacció següent:

«1. Als condemnats a pena de presó per un o més delictes compresos en este títol se'ls imposarà, a més, la mesura de llibertat vigilada, que s'executarà després de la pena privativa de llibertat. La duració d'esta mesura serà de cinc a deu anys si algun dels delictes és greu, i d'un a cinc anys si es tracta d'un o més delictes menys greus. En este últim cas, quan es tracte d'un sol delicte comés per un delinqüent primari, el tribunal podrà imposar o no la mesura de llibertat vigilada en atenció a la menor perillositat de l'autor.»

«3. El jutge o tribunal podrà imposar raonadament, a més, la pena de privació de la pàtria potestat o la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici dels drets de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment, pel temps de sis mesos a sis anys, i la pena d'inhabilitació per a ocupació o càrrec públic o exercici de la professió o ofici, pel temps de sis mesos a sis anys. Als responsables de la comissió d'algun dels delictes dels capítols II bis o V se'ls imposarà, en tot cas, i sense perjudici de les penes que corresponguen d'acord amb els articles precedents, una pena d'inhabilitació especial per a qualsevol professió o ofici, siga o no retribuït, que comporte contacte regular i directe amb menors d'edat per un temps superior entre tres i cinc anys al de la duració de la pena de privació de llibertat imposada, si és el cas, en la sentència, o per un temps de dos a deu anys quan no s'haja imposat una pena de presó atenent proporcionalment la gravetat del delicte, el nombre dels delictes comesos i a les circumstàncies que concórreguen en el condemnat.»

Cent sis. Es modifica l'article 197, que queda redactat com següent:

«1. El qui, per a descobrir els secrets o vulnerar la intimitat d'un altre, sense el seu consentiment, s'apodere dels seus papers, cartes, missatges de correu electrònic o qualsevol altres documents o efectes personals, intercepte les seues telecomunicacions o utilitze artificis tècnics d'escolta, transmissió, gravació o reproducció del so o de la imatge, o de qualsevol altre senyal de comunicació, serà castigat amb les penes de presó d'un a quatre anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

2. Les mateixes penes s'imposaran a qui, sense estar autoritzat, s'apodere, utilitze o modifique, en perjudici de tercer, dades reservades de caràcter personal o familiar d'un altre que es troben registrades en fitxers o suports informàtics, electrònics o telemàtics, o en qualsevol altre tipus d'arxiu o registre públic o privat. Les mateixes penes s'imposaran a qui, sense estar autoritzat, hi accedisca per qualsevol mitjà i a qui els altere o utilitze en perjudici del titular de les dades o d'un tercer.

3. S'imposarà la pena de presó de dos a cinc anys si es difonen, revelen o cedixen a tercers les dades o fets descoberts o les imatges captades que s'indiquen en els números anteriors.

Serà castigat amb les penes de presó d'un a tres anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos el qui, amb coneixement del seu origen il·lícit i sense haver pres part en el seu descobriment, realitze la conducta descrita en el paràgraf anterior.

4. Els fets descrits en els apartats 1 i 2 d'este article seran castigats amb una pena de presó de tres a cinc anys quan:

- a) Siguen comesos per les persones encarregades o responsables dels fitxers, suports informàtics, electrònics o telemàtics, arxius o registres; o
- b) es duguen a terme per mitjà de la utilització no autoritzada de dades personals de la víctima.

Si les dades reservades s'han difós, cedit o revelat a tercers, s'imposaran les penes en la seua mitat superior.

5. Igualment, quan els fets descrits en els apartats anteriors afecten dades de caràcter personal que revelen la ideologia, religió, creences, salut, origen racial o vida sexual, o la víctima siga un menor d'edat o una persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció, s'imposaran les penes previstes en la seua mitat superior.

6. Si els fets es realitzen amb fins lucratiu, s'imposaran les penes previstes respectivament en els apartats 1 al 4 d'este article en la seua mitat superior. Si, a més, afecten dades de les mencionades en l'apartat anterior, la pena a imposar serà la de presó de quatre a set anys.

7. Serà castigat amb una pena de presó de tres mesos a un any o multa de sis a dotze mesos el qui, sense autorització de la persona afectada, difonga, revele o cedisca a tercers imatges o gravacions audiovisuals d'aquella que haja obtingut amb la seua anuència en un domicili o en qualsevol altre lloc fora de l'abast de la mirada de tercers quan la divulgació menyscabe greument la intimitat personal d'eixa persona.

La pena s'imposarà en la seua mitat superior quan els fets hagen sigut comesos pel cònjuge o per persona que estiga o haja estat unida a ell per una relació d'afectivitat anàloga, inclús sense convivència, la víctima siga menor d'edat o una persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció, o els fets s'hagen comés amb una finalitat lucrativa.»

Cent set. S'afig un nou article 197 bis, amb la redacció següent:

«1. El qui per qualsevol mitjà o procediment, vulnerant les mesures de seguretat establides per a impedir-ho, i sense estar degudament autoritzat, accedisca o facilite a un altre l'accés al conjunt o una part d'un sistema d'informació o s'hi mantinga en contra de la voluntat de qui tinga el legítim dret a excloure'l, serà castigat amb pena de presó de sis mesos a dos anys.

2. El qui per mitjà de la utilització d'artificis o instruments tècnics, i sense estar degudament autoritzat, intercepte transmissions no públiques de dades informàtiques que es produïsquen des de, cap a o dins d'un sistema d'informació, incloent-hi les emissions electromagnètiques d'estos, serà castigat amb una pena de presó de tres mesos a dos anys o multa de tres a dotze mesos.»

Cent huit. S'afig un nou article 197 ter, amb la redacció següent:

«Serà castigat amb una pena de presó de sis mesos a dos anys o multa de tres a dèu mesos el qui, sense estar degudament autoritzat, produïska, adquirisca per al seu ús, importe o, siga com siga, facilite a tercers, amb la intenció de facilitar la comissió d'algun dels delictes a què es referixen els apartats 1 i 2 de l'article 197 o l'article 197 bis:

- a) un programa informàtic concebut o adaptat principalment per a cometre els mencionats delictes; o
- b) una contrasenya d'ordinador, un codi d'accés o dades semblants que permeten accedir a la totalitat o a una part d'un sistema d'informació.»

Cent nou. S'afeg un nou article 197 quater, amb la redacció següent:

«Si els fets descrits en este capítol s'han comés en el si d'una organització o grup criminal, s'aplicaran respectivament les penes superiors en grau.»

Cent deu. S'afeg un nou article 197 quinquies, amb la redacció següent:

«Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en els articles 197, 197 bis i 197 ter, se li imposarà la pena de multa de sis mesos a dos anys. Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent onze. L'apartat 2 de l'article 203 passa a ser el seu apartat 3, i s'hi introdueix un nou apartat 2 amb la redacció següent:

«2. Serà castigat amb la pena de multa d'un a tres mesos el qui es mantinga contra la voluntat del seu titular, fora de les hores d'obertura, en el domicili d'una persona jurídica pública o privada, despatx professional o oficina, o en establiment mercantil o local obert al públic.»

Cent dotze. Es modifica el paràgraf segon de l'article 208, que queda redactat de la manera següent:

«Només seran constitutives de delictes les injúries que, per la seua naturalesa, efectes i circumstàncies, siguen considerades en el concepte públic com a greus, sense perjudi del que disposa l'apartat 4 de l'article 173.»

Cent tretze. Es modifica l'article 210, que queda redactat de la manera següent:

«L'acusat d'injúria quedarà exempt de responsabilitat provant la veritat de les imputacions quan estes es dirigisquen contra funcionaris públics sobre fets concernents a l'exercici dels seus càrrecs o referits a la comissió d'infraccions administratives.»

Cent catorze. Es modifica la rúbrica de la secció 3a del capítol III del títol XII del llibre II, que passa a dir-se «De l'abandó de família, menors o persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció».

Cent quinze. Es modifica l'article 234, que queda redactat com següent:

«1. El qui, amb ànim de lucre, prenga les coses mobles alienes sense la voluntat del seu propietari serà castigat, com a reu de furt, amb la pena de presó de sis a díhuit mesos si la quantia del que s'ha sostret excedix els 400 euros.

2. S'imposarà una pena de multa d'un a tres mesos si la quantia del que s'ha sostret no excedix els 400 euros, excepte si concorre alguna de les circumstàncies de l'article 235.

3. Les penes establides en els apartats anteriors s'imposaran en la seua mitat superior quan en la comissió del fet s'hagen neutralitzat, eliminat o inutilitzat, per qualsevol mitjà, els dispositius d'alarma o seguretat instal·lats en les coses sostretes.»

Cent setze. Es modifica l'article 235, que tindrà la redacció següent:

«1. El furt serà castigat amb la pena de presó d'un a tres anys:

1r. Quan se sostraguen coses de valor artístic, històric, cultural o científic.

2n. Quan es tracte de coses de primera necessitat i es cause una situació de desabastiment.

3r. Quan es tracte de conduccions, cablejat, equips o components d'infraestructures de subministrament elèctric, d'hidrocarburs o dels serveis de telecomunicacions, o d'altres coses destinades a la prestació de serveis d'interés general, i es cause un crebant greu a estos.

4t. Quan es tracte de productes agraris o ramaders, o dels instruments o mitjans que s'utilitzen per a la seua obtenció, sempre que el delictes es cometa en explotacions agrícoles o ramaderes i es cause un perjudi greu a estes.

5t. Quan revista especial gravetat atenent el valor dels efectes sostrets, o es produïsquen perjudis d'especial consideració.

6t. Quan pose la víctima o la seua família en greu situació econòmica o s'haja realitzat abusant de les seues circumstàncies personals o de la seua situació de desemparament, o aprofitant la producció d'un accident o l'existència d'un risc o perill general per a la comunitat que haja debilitat la defensa de l'ofés o facilitat la comissió impune del delictes.

7m. Quan en delinquir el culpable haja sigut condemnat executòriament almenys per tres delictes compresos en este títol, sempre que siguen de la mateixa naturalesa. No es tindran en compte antecedents cancel·lats o que hagen de ser-ho.

8u. Quan s'utilitzen menors de setze anys per a la comissió del delictes.

9é. Quan el culpable o culpables participen en els fets com a membres d'una organització o grup criminal que es dedique a la comissió de delictes compresos en este títol, sempre que siguen de la mateixa naturalesa.

2. La pena indicada en l'apartat anterior s'imposarà en la seua mitat superior quan concorreguen dos o més de les circumstàncies previstes en este.»

Cent dèsset. Es modifica l'article 236, que queda redactat com següix:

«1. Serà castigat amb multa de tres a dotze mesos el qui, sent propietari d'una cosa moble o actuant amb el consentiment d'este, la sostraga de qui la tinga legítimament en el seu poder, amb perjudi d'este o d'un tercer.

2. Si el valor de la cosa sostreta no excedix els 400 euros, s'imposarà la pena de multa d'un a tres mesos.»

Cent díhuit. Es modifica l'article 237, que queda redactat com següix:

«Són reus del delictes de robatori els qui, amb ànim de lucre, s'apoderen de les coses mobles alienes emprant força en les coses per a accedir o abandonar el lloc on estes es troben o violència o intimidació en les persones, siga al cometre el delictes, per a protegir la fugida, o sobre els qui acudisquen en auxili de la víctima o els qui la perseguisquen»

Cent dènou. Es modifica l'article 240, que queda redactat com següix:

«1. El culpable de robatori amb força en les coses serà castigat amb la pena de presó d'un a tres anys.

2. S'imposarà la pena de presó de dos a cinc anys quan concórrega alguna de les circumstàncies previstes en l'article 235.»

Cent vint. Es modifica l'article 241, que queda redactat com següix:

«1. El robatori comés en casa habitada, edifici o local oberts al públic, o en qualsevol de les seues dependències, es castigarà amb una pena de presó de dos a cinc anys.

Si els fets s'han comés en un establiment obert al públic, o en qualsevol de les seues dependències, fora de les hores d'obertura, s'imposarà una pena de presó d'un a cinc anys.

2. Es considera casa habitada tot alberg que constituïska domicili d'una o més persones, encara que accidentalment es troben absents d'esta quan el robatori tinga lloc.

3. Es consideren dependències de casa habitada o d'edifici o local oberts al públic els seus patis, garatges i la resta de departaments o llocs assetjats i contigus a l'edifici i en comunicació interior amb ell, i amb el qual formen una unitat física.

4. S'imposarà una pena de dos a sis anys de presó quan els fets a què es referixen els apartats anteriors revisten especial gravetat, atenent la forma de comissió del delictes o els perjudis ocasionats i, en tot cas, quan concórrega alguna de les circumstàncies expressades en l'article 235.»

Cent vint-i-u. Es modifica l'apartat 2 de l'article 242, que tindrà el contingut següent:

«2. Quan el robatori es cometa en casa habitada, edifici o local oberts al públic o en qualsevol de les seues dependències, s'imposarà la pena de presó de tres anys i sis mesos a cinc anys.»

Cent vint-i-dos. Es modifica l'apartat 1 de l'article 244, que queda amb la redacció següent:

«1. El qui sostraga o utilitze sense la deguda autorització un vehicle de motor o ciclomotor aliens sense ànim d'apropiar-se'l, serà castigat amb la pena de treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a noranta dies o multa de dos a dotze mesos si el restitueix, directament o indirectament, en un termini no superior a quaranta-huit hores, sense que, en cap cas, la pena imposada pugua ser igual o superior a la que correspondria si s'apropia definitivament del vehicle.»

Cent vint-i-tres. Es modifica l'article 246, que queda redactat com següent:

«1. El qui altere termes o llindars de pobles o heretats o qualsevol classe de senyals o mollons destinats a fixar els límits de propietats o demarcacions de predis contigus, tant de domini públic com privat, serà castigat amb la pena de multa de tres a díhuit mesos.

2. Si la utilitat reportada no excedix els 400 euros, s'imposarà la pena de multa d'un a tres mesos.»

Cent vint-i-quatre. Es modifica l'article 247, que queda redactat com següent:

«1. El qui, sense trobar-se autoritzat, distraiga les aigües d'ús públic o privatiu del seu curs, o del seu embassament natural o artificial, serà castigat amb la pena de multa de tres a sis mesos.

2. Si la utilitat reportada no excedix els 400 euros, s'imposarà la pena de multa d'un a tres mesos.»

Cent vint-i-cinc. Es modifica l'article 249, que queda redactat com següent:

«Els reus d'estafa seran castigats amb la pena de presó de sis mesos a tres anys. Per a la fixació de la pena es tindrà en compte l'import del que s'ha defraudat, el crebant econòmic causat al perjudicat, les relacions entre este i el defraudador, els mitjans emprats per este i totes les altres circumstàncies que servisquen per a valorar la gravetat de la infracció.

Si la quantia del que s'ha defraudat no excedix els 400 euros, s'imposarà la pena de multa d'un a tres mesos.»

Cent vint-i-sis. Es modifica l'article 250, que queda redactat de la manera següent:

«1. El delictes d'estafa serà castigat amb les penes de presó d'un a sis anys i multa de sis a dotze mesos quan:

1r. Reaiga sobre coses de primera necessitat, vivendes o altres béns de reconeguda utilitat social.

2n. Es perpetre abusant de firma d'un altre, o sostraint, ocultant o inutilitzant, en tot o en part, algun procés, expedient, protocol o document públic o oficial de qualsevol classe.

3r. Recaiga sobre béns que integren el patrimoni artístic, històric, cultural o científic.

4t. Revista especial gravetat, atenent l'entitat del perjudic i la situació econòmica en què deixi la víctima o la seua família.

5t. El valor de la defraudació supere els 50.000 euros, o afecte un elevat nombre de persones.

6t. Es cometa amb abús de les relacions personals existents entre víctima i defraudador, o aprofite este la seua credibilitat empresarial o professional.

7m. Es cometa estafa processal. Incorren en esta els qui, en un procediment judicial de qualsevol classe, manipulen les proves en què pretenguen fundar les seues alegacions o empenen un altre frau processal anàleg, de manera que es provoque error en el jutge o tribunal i el porte a dictar una resolució que perjudique els interessos econòmics de l'altra part o d'un tercer.

8u. En delinquir el culpable haja sigut condemnat executòriament almenys per tres delictes compresos en este capítol. No es tindran en compte antecedents cancel·lats o que hagen de ser-ho.

2. Si concorren les circumstàncies incloses en els numerals 4t, 5t, 6t o 7m amb la del numeral 1r de l'apartat anterior, s'imposaran les penes de presó de quatre a huit anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos. La mateixa pena s'imposarà quan el valor de la defraudació supere els 250.000 euros.»

Cent vint-i-set. Es modifica la rúbrica de la secció 2a del capítol VI del títol XIII del llibre II, que passa a denominar-se «De l'administració deslleial» i que comprendrà l'article 252.

Cent vint-i-huit. Es modifica l'article 252, que tindrà la redacció següent:

«1. Seran punibles amb les penes de l'article 249 o, si és el cas, amb les de l'article 250, els qui tenint facultats per a administrar un patrimoni alié emanades de la llei, encomanades per l'autoritat o assumides per mitjà d'un negoci jurídic, les infringisquen excedint-se'n en l'exercici i, d'eixa manera, causen un perjudic al patrimoni administrat.

2. Si la quantia del perjudic patrimonial no excedix els 400 euros, s'imposarà una pena de multa d'un a tres mesos.»

Cent vint-i-nou. S'afeg una secció 2a bis al capítol VI del títol XIII del llibre II, amb la rúbrica «De l'apropiació indeguda», que comprendrà els articles 253 i 254.

Cent trenta. Es modifica l'article 253, que queda redactat de la manera següent:

«1. Seran castigats amb les penes de l'article 249 o, si és el cas, de l'article 250, llevat que ja estiguen castigats amb una pena més greu en un altre precepte d'este codi, els qui, en perjudic d'un altre, s'apropien per a si o per a un tercer de diners, efectes, valors o qualsevol altra cosa moble que hagen rebut en depòsit, comissió, o custòdia, o que els hagen sigut confiats en virtut de qualsevol altre títol que produïska l'obligació d'entregar-los o tornar-los, o neguen haver-los rebut.

2. Si la quantia del que s'ha apropiat no excedix els 400 euros, s'imposarà una pena de multa d'un a tres mesos.»

Cent trenta-u. Es modifica l'article 254, que queda redactat com següent:

«1. Qui, fora dels supòsits de l'article anterior, s'aproprie d'una cosa moble aliena, serà castigat amb una pena de multa de tres a sis mesos. Si es tracta de

coses de valor artístic, històric, cultural o científic, la pena serà de presó de sis mesos a dos anys.

2. Si la quantia del que s'ha apropiat no excedix els 400 euros, s'imposarà una pena de multa d'un a dos mesos.»

Cent trenta-dos. Es modifica l'article 255, que queda redactat com seguix:

«1. Serà castigat amb la pena de multa de tres a dotze mesos el qui cometa defraudació utilitzant energia elèctrica, gas, aigua, telecomunicacions o un altre element, energia o fluid aliens, per algun dels mitjans següents:

- 1r. Valent-se de mecanismes instal·lats per a realitzar la defraudació.
- 2n. Alterant maliciosament les indicacions o aparells comptadors.
- 3r. Emprant qualssevol altres mitjans clandestins.

2. Si la quantia del que s'ha defraudat no excedix els 400 euros, s'imposarà una pena de multa d'un a tres mesos.»

Cent trenta-tres. Es modifica l'article 256, que queda redactat com seguix:

«1. El qui faça ús de qualsevol equip terminal de telecomunicació, sense consentiment del seu titular, i cause a este un perjudicament econòmic, serà castigat amb la pena de multa de tres a dotze mesos.

2. Si la quantia del perjudicament causat no excedix els 400 euros, s'imposarà una pena de multa d'un a tres mesos.»

Cent trenta-quatre. Es modifica la rúbrica del capítol VII del títol XIII del llibre II, que tindrà la redacció següent:

«Frustració de l'execució»

Cent trenta-cinc. Es modifica l'article 257, que queda redactat de la manera següent:

«1. Serà castigat amb les penes de presó d'un a quatre anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos:

- 1r. El qui s'alce amb els seus béns en perjudicament dels seus creditors.
- 2n. Qui amb el mateix fi realitze qualsevol acte de disposició patrimonial o generador d'obligacions que dilate, dificulte o impedisca l'eficàcia d'un embargament o d'un procediment executiu o de constreyniment, judicial, extrajudicial o administratiu, iniciat o de previsible iniciació.

2. Amb la mateixa pena serà castigat qui realitze actes de disposició, contraria a les obligacions que disminuïsquen el seu patrimoni o oculte per qualsevol mitjà elements del seu patrimoni sobre els quals l'execució es podria fer efectiva, amb la finalitat d'eludir el pagament de responsabilitats civils derivades d'un delictes que haja comés o del qual haja de respondre.

3. El que disposa el present article serà aplicable siga quina siga la naturalesa o origen de l'obligació o deute la satisfacció o pagament del qual s'intente eludir, incloent-hi els drets econòmics dels treballadors, i amb independència que el creditor siga un particular o qualsevol persona jurídica, pública o privada.

No obstant això, en cas que el deute o obligació que es tracte d'eludir siga de dret públic i la creditora siga una persona jurídica pública, o es tracte d'obligacions pecuniàries derivades de la comissió d'un delictes contra la Hisenda Pública o la Seguretat Social, la pena a imposar serà de presó d'un a sis anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

4. Les penes previstes en el present article s'imposaran en la seua mitat superior en els supòsits previstos en els numerals 5t o 6t de l'apartat 1 de l'article 250.

5. Este delictes serà perseguit encara que després de la seua comissió s'inicie un procediment concursal.»

Cent trenta-sis. Es modifica l'article 258, que queda redactat de la manera següent:

«1. Serà castigat amb una pena de presó de tres mesos a un any o multa de sis a díhuit mesos qui, en un procediment d'execució judicial o administratiu, presente a l'autoritat o funcionari encarregats de l'execució una relació de béns o patrimoni incompleta o mentidera, i amb això dilate, dificulte o impedisca la satisfacció del creditor.

La relació de béns o patrimoni es considerarà incompleta quan el deutor executat utilitze o gaudisca de béns de titularitat de tercers i no aporte justificació suficient del dret que empara el mencionat gaudi i de les condicions a què està subjecte.

2. La mateixa pena s'imposarà quan el deutor, instat a això, deixe de facilitar la relació de béns o patrimoni a què es referix l'apartat anterior.

3. Els delictes a què es referix este article no seran perseguibles si l'autor, abans que l'autoritat o funcionari hagen descobert el caràcter mentider o incomplet de la declaració presentada, compareix davant d'ells i presenta una declaració de béns o patrimoni veraç i completa.»

Cent trenta-set. S'afig un article 258 bis, amb la redacció següent:

«Seran castigats amb una pena de presó de tres a sis mesos o multa de sis a vint-i-quatre mesos, llevat que ja estiguen castigats amb una pena més greu en un altre precepte d'este codi, els qui facen ús de béns embargats per autoritat pública que hagen sigut constituïts en depòsit sense estar autoritzats per a això.»

Cent trenta-huit. S'afig un article 258 ter, amb la redacció següent:

«Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en este capítol, se li imposaran les penes següents:

a) Multa de dos a cinc anys, si el delictes comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa d'un a tres anys, si el delictes comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys no inclosa en l'incís anterior.

c) Multa de sis mesos a dos anys, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b a g de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent trenta-nou. S'afig un capítol VII bis al títol XIII del llibre II, que comprendrà els articles 259 a 261 bis, amb la rúbrica següent:

«De les insolvències punibles».

Cent quaranta. Es modifica l'article 259, que tindrà la redacció següent:

«1. Serà castigat amb una pena de presó d'un a quatre anys i multa de huit a vint-i-quatre mesos qui, trobant-se en una situació d'insolvència actual o imminent, realitze alguna de les conductes següents:

1a. Oculte, cause danys o destruísca els béns o elements patrimonials que estiguen inclosos, o que haurien estat inclosos, en la massa del concurs en el moment de la seua obertura.

2a. Realitze actes de disposició per mitjà de l'entrega o transferència de diners o altres actius patrimonials, o per mitjà de l'assumpció de deutes, que no

guarden proporció amb la situació patrimonial del deutor ni amb els seus ingressos, i que no tinguen justificació econòmica o empresarial.

3a. Realitze operacions de venda o prestacions de servici per preu inferior al seu cost d'adquisició o producció, i que en les circumstàncies del cas no tinguen justificació econòmica.

4a. Simule crèdits de tercers o reconega crèdits ficticis.

5a. Participe en negocis especulatius quan això no tinga justificació econòmica, i siga contrari, en les circumstàncies del cas i a la vista de l'activitat econòmica desenrotllada, al deure de diligència en la gestió d'assumptes econòmics.

6a. Incomplisca el deure legal de portar comptabilitat, porte doble comptabilitat o cometa en la seua administració irregularitats que siguen rellevants per a la comprensió de la seua situació patrimonial o financera. També serà punible la destrucció o alteració dels llibres comptables quan d'esta manera es dificulte o impedisca de manera rellevant la comprensió de la seua situació patrimonial o financera.

7a. Oculte, destruisca o altere la documentació que l'empresari està obligat a conservar abans del transcurs del termini a què s'estén este deure legal quan d'esta manera es dificulte o impossibilita l'examen o la valoració de la situació econòmica real del deutor.

8a. Formule els comptes anuals o els llibres comptables d'una manera contrària a la normativa reguladora de la comptabilitat mercantil, de manera que es dificulte o impossibilita l'examen o la valoració de la situació econòmica real del deutor, o incomplisca el deure de formular el balanç o l'inventari dins de termini.

9a. Realitze qualsevol altra conducta activa o omissiva que constituísca una infracció greu del deure de diligència en la gestió d'assumptes econòmics i a la qual siga imputable una disminució del patrimoni del deutor o per mitjà de la qual s'oculte la situació econòmica real del deutor o la seua activitat empresarial.

2. La mateixa pena s'imposarà a qui, per mitjà d'alguna de les conductes a què es referix l'apartat anterior, cause la seua situació d'insolvència.

3. Quan els fets s'hagen comés per imprudència, s'imposarà una pena de presó de sis mesos a dos anys o multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

4. Este delictes només serà perseguible quan el deutor haja deixat de complir regularment les seues obligacions exigibles o haja sigut declarat el seu concurs.

5. Este delictes i els delictes singulars relacionats amb ell, comesos pel deutor o persona que haja actuat en nom seu, es podran perseguir sense esperar a la conclusió del concurs i sense perjudici de la continuació d'este. L'import de la responsabilitat civil derivada dels mencionats delictes s'haurà d'incorporar, si és el cas, a la massa.

6. La qualificació de la insolvència en el procés concursal no vincularà en cap cas la jurisdicció penal.»

Cent quaranta-u. S'afig un article 259 bis, amb el contingut següent:

«Els fets a què es referix l'article anterior seran castigats amb una pena de presó de dos a sis anys i multa de huit a vint-i-quatre mesos quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

1a. Quan es produísca o es puga produir perjudici patrimonial en una generalitat de persones o puga posar-les en una greu situació econòmica.

2a. Quan es cause a algun dels creditors un perjudici econòmic superior a 600.000 euros.

3a. Quan almenys la mitat de l'import dels crèdits concursals tinga com a titulars la Hisenda Pública, siga esta estatal, autonòmica, local o foral, i a la Seguretat Social.»

Cent quaranta-dos. Es modifica l'article 260, que queda redactat com seguix:

«1. Serà castigat amb la pena de sis mesos a tres anys de presó o multa de huit a vint-i-quatre mesos el deutor que, trobant-se en una situació d'insolvència actual o imminent, afavorisca algun dels creditors realitzant un acte de disposició patrimonial o generador d'obligacions destinat a pagar un crèdit no exigible o a facilitar-li una garantia a què no tenia dret, quan es tracte d'una operació que no tinga justificació econòmica o empresarial.

2. Serà castigat amb la pena d'un a quatre anys de presó i multa de dotze a vint-i-quatre mesos el deutor que, una vegada admesa a tràmit la sol·licitud de concurs, sense estar autoritzat per a això ni judicialment ni pels administradors concursals, i fora dels casos permesos per la llei, realitze qualsevol acte de disposició patrimonial o generador d'obligacions destinat a pagar a un o més creditors, privilegiats o no, amb posposició de la resta.»

Cent quaranta-tres. Es modifica l'apartat 1 i s'afeg un nou numeral 6t en l'apartat 2 de l'article 263, amb la redacció següent:

«1. El qui cause danys en propietat aliena no compresos en altres títols d'este codi serà castigat amb multa de sis a vint-i-quatre mesos, ateses la condició econòmica de la víctima i la quantia del dany.

Si la quantia del dany causat no excedix els 400 euros, s'imposarà una pena de multa d'un a tres mesos.»

«6t. S'hagen ocasionat danys d'especial gravetat o afectat els interessos generals.»

Cent quaranta-quatre. Es modifica l'article 264, que queda redactat com seguix:

«1. El qui per qualsevol mitjà, sense autorització i de manera greu, esborre, danye, deteriore, altere, suprimisca o faça inaccessibles dades informàtiques, programes informàtics o documents electrònics aliens, quan el resultat produït siga greu, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a tres anys.

2. S'imposarà una pena de presó de dos a cinc anys i multa del tant al dècuple del perjudic ocasionat quan en les conductes descrites concórrega alguna de les circumstàncies següents:

1a. S'haja comés en el marc d'una organització criminal.

2a. Haja ocasionat danys d'especial gravetat o afectat un nombre elevat de sistemes informàtics.

3a. El fet haja perjudicat greument el funcionament de servicis públics essencials o la provisió de béns de primera necessitat.

4a. Els fets hagen afectat el sistema informàtic d'una infraestructura crítica o s'haja creat una situació de perill greu per a la seguretat de l'Estat, de la Unió Europea o d'un estat membre de la Unió Europea. A este efecte, es considerarà infraestructura crítica un element, sistema o part d'este que siga essencial per al manteniment de funcions vitals de la societat, la salut, la seguretat, la protecció i el benestar econòmic i social de la població la pertorbació o destrucció del qual tindria un impacte significatiu per no poder mantindre les seues funcions.

5a. El delicte s'haja comés utilitzant algun dels mitjans a què es referix l'article 264 ter.

Si els fets han sigut d'extrema gravetat, es podrà imposar la pena superior en grau.

3. Les penes previstes en els apartats anteriors s'imposaran, en els seus respectius casos, en la seua mitat superior quan els fets s'hagen comés per mitjà de la utilització il·lícita de dades personals d'una altra persona per a facilitar-se l'accés al sistema informàtic o per a guanyar-se la confiança d'un tercer.»

Cent quaranta-cinc. S'afig un nou article 264 bis, amb la redacció següent:

«1. Serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a tres anys el qui, sense estar autoritzat i de manera greu, obstaculitze o interrompa el funcionament d'un sistema informàtic alié:

- a) realitzant alguna de les conductes a què es referix l'article anterior;
- b) introduint o transmetent dades; o
- c) destruint, danyant, inutilitzant, eliminant o substituint un sistema informàtic, telemàtic o d'emmagatzematge d'informació electrònica.

Si els fets han perjudicat de manera rellevant l'activitat normal d'una empresa, negoci o d'una administració pública, s'imposarà la pena en la seua mitat superior, podent-se arribar a la pena superior en grau.

2. S'imposarà una pena de presó de tres a huit anys i multa del triple al dècuple del perjudic ocasionat quan en els fets a què es referix l'apartat anterior haja concorregut alguna de les circumstàncies de l'apartat 2 de l'article anterior.

3. Les penes previstes en els apartats anteriors s'imposaran, en els seus respectius casos, en la seua mitat superior quan els fets s'hagen comés per mitjà de la utilització il·lícita de dades personals d'una altra persona per a facilitar-se l'accés al sistema informàtic o per a guanyar-se la confiança d'un tercer.»

Cent quaranta-sis. S'afig un nou article 264 ter, amb la redacció següent:

«Serà castigat amb una pena de presó de sis mesos a dos anys o multa de tres a diu mesos el qui, sense estar degudament autoritzat, produïska, adquirisca per al seu ús, importe o, siga com siga, facilite a tercers, amb la intenció de facilitar la comissió d'algun dels delictes a què es referixen els dos articles anteriors:

- a) un programa informàtic, concebut o adaptat principalment per a cometre algun dels delictes a què es referixen els dos articles anteriors; o
- b) una contrasenya d'ordinador, un codi d'accés o dades semblants que permeten accedir a la totalitat o a una part d'un sistema d'informació.»

Cent quaranta-set. S'afig un nou article 264 quater, amb la redacció següent:

«Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en els tres articles anteriors, se li imposaran les penes següents:

- a) Multa de dos a cinc anys, o del quintuple a dotze vegades el valor del perjudic causat si en resulta una quantitat superior, quan es tracte de delictes castigats amb una pena de presó de més de tres anys.
- b) Multa d'un a tres anys, o del triple a huit vegades el valor del perjudic causat si en resulta una quantitat superior, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent quaranta-huit. Es modifica l'article 265, que queda redactat com seguix:

«El qui destruisca, danye de manera greu, o inutilitze per al servici, inclús de manera temporal, obres, establiments o instal·lacions militars, barcos de guerra, aeronaus militars, mitjans de transport o transmissió militar, material de guerra, aprovisionament o altres mitjans o recursos afectats el servici de les Forces Armades o de les forces i cossos de seguretat, serà castigat amb la pena de presó de dos a quatre anys si el dany causat excedix els mil euros.»

Cent quaranta-nou. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 266, que queden redactats com segueix:

«1. Serà castigat amb la pena de presó d'un a tres anys el qui cometa els danys previstos en l'apartat 1 de l'article 263 per mitjà d'incendi, o provocant explosions, o utilitzant qualsevol altre mitjà de potència destructiva semblant o que genere un risc rellevant d'explosió o de causació d'altres danys d'especial gravetat, o posant en perill la vida o la integritat de les persones.

2. Serà castigat amb la pena de presó de tres a cinc anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos el qui cometa els danys previstos en l'apartat 2 de l'article 263, en qualsevol de les circumstàncies mencionades en l'apartat anterior.»

Cent cinquanta. Es modifica l'article 268, que queda redactat com segueix:

«1. Estan exempts de responsabilitat criminal i subjectes únicament a la civil els cònjuges que no estiguen separats legalment o de fet o en procés judicial de separació, divorci o nul·litat del seu matrimoni i els ascendents, descendents i germans per naturalesa o per adopció, així com els afins en primer grau si viuen junts, pels delictes patrimonials que es causen entre si, sempre que no concórrega violència o intimidació, o abús de la vulnerabilitat de la víctima, ja siga per raó d'edat, o per tractar-se d'una persona amb discapacitat.

2. Esta disposició no és aplicable als estranys que participen en el delictes.»

Cent cinquanta-u. Es modifica l'article 270, que queda redactat com segueix:

«1. Serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a quatre anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos el qui, amb ànim d'obtindre un benefici econòmic directe o indirecte i en perjudi de tercer, reproduïska, plagie, distribuïska, comuniqui públicament o de qualsevol altra manera explote econòmicament, en tot o en part, una obra o prestació literària, artística o científica, o la seua transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada a través de qualsevol mitjà, sense l'autorització dels titulars dels corresponents drets de propietat intel·lectual o dels seus cessionaris.

2. La mateixa pena s'imposarà a qui, en la prestació de servicis de la societat de la informació, amb ànim d'obtindre un benefici econòmic directe o indirecte, i en perjudi de tercer, facilite de manera activa i no neutral i sense limitar-se a un tractament merament tècnic l'accés o la localització en Internet d'obres o prestacions objecte de propietat intel·lectual sense l'autorització dels titulars dels corresponents drets o dels seus cessionaris, en particular oferint llistats ordenats i classificats d'enllaços a les obres i continguts indicats anteriorment, encara que els mencionats enllaços hagen sigut facilitats inicialment pels destinataris dels seus servicis.

3. En estos casos, el jutge o tribunal ordenarà la retirada de les obres o prestacions objecte de la infracció. Quan a través d'un portal d'accés a Internet o servici de la societat de la informació, es difonguen exclusivament o preponderantment els continguts objecte de la propietat intel·lectual a què es referixen els apartats anteriors, s'ordenarà la interrupció de la prestació d'aquell, i el jutge podrà acordar qualsevol mesura cautelar que tinga com a objecte la protecció dels drets de propietat intel·lectual.

Excepcionalment, quan hi haja reiteració de les conductes i quan siga una mesura proporcionada, eficient i eficaç, es podrà ordenar el bloqueig de l'accés corresponent.

4. En els supòsits a què es referix l'apartat 1, la distribució o comercialització ambulant o merament ocasional es castigarà amb una pena de presó de sis mesos a dos anys.

No obstant això, ateses les característiques del culpable i la reduïda quantia del benefici econòmic obtingut o que s'haja pogut obtindre, sempre que no concórrega

cap de les circumstàncies de l'article 271, el jutge podrà imposar la pena de multa d'un a sis mesos o treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a seixanta dies.

5. Seran castigats amb les penes previstes en els apartats anteriors, en els seus respectius casos, els qui:

a) Exporten o emmagatzemen intencionadament exemplars de les obres, produccions o execucions a què es referixen els dos primers apartats d'este article, incloent-n'hi còpies digitals, sense la mencionada autorització quan estiguen destinades a ser reproduïdes, distribuïdes o comunicades públicament.

b) Importen intencionadament estos productes sense l'esmentada autorització quan estiguen destinats a ser reproduïts, distribuïts o comunicats públicament, tant si estos tenen un origen lícit com il·lícit en el seu país de procedència; no obstant això, la importació dels mencionats productes d'un estat pertanyent a la Unió Europea no serà punible quan aquells s'hagen adquirit directament del titular dels drets en el mencionat estat, o amb el seu consentiment.

c) Afavorisquen o faciliten la realització de les conductes a què es referixen els apartats 1 i 2 d'este article eliminant o modificant, sense autorització dels titulars dels drets de propietat intel·lectual o dels seus cessionaris, les mesures tecnològiques eficaces incorporades per estos amb la finalitat d'impedir o restringir la seua realització.

d) Amb ànim d'obtindre un benefici econòmic directe o indirecte, amb la finalitat de facilitar a tercers l'accés a un exemplar d'una obra literària, artística o científica, o a la seua transformació, interpretació o execució artística, fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada a través de qualsevol mitjà, i sense autorització dels titulars dels drets de propietat intel·lectual o dels seus cessionaris, eludisca o facilite l'elusió de les mesures tecnològiques eficaces disposades per a evitar-ho.

6. Serà castigat també amb una pena de presó de sis mesos a tres anys qui fabrique, importe, pose en circulació o posseïska amb una finalitat comercial qualsevol mitjà principalment concebut, produït, adaptat o realitzat per a facilitar la supressió no autoritzada o la neutralització de qualsevol dispositiu tècnic que s'haja utilitzat per a protegir programes d'ordinador o qualsevol de les altres obres, interpretacions o execucions en els termes que preveuen els dos primers apartats d'este article.»

Cent cinquanta-dos. Es modifica l'article 271, que queda redactat com seguix:

«S'imposarà la pena de presó de dos a sis anys, multa de díhuit a trenta-sis mesos i inhabilitació especial per a l'exercici de la professió relacionada amb el delicte comés, per un període de dos a cinc anys, quan es cometa el delicte de l'article anterior concorrent alguna de les circumstàncies següents:

a) Que el benefici obtingut o que s'haja pogut obtindre tinga especial transcendència econòmica.

b) Que els fets revisten especial gravetat, atenent el valor dels objectes produïts il·lícitament, el nombre d'obres, o de la transformació, execució o interpretació d'estes, il·lícitament reproduïdes, distribuïdes, comunicades al públic o posades a la seua disposició, o a l'especial importància dels perjuís ocasionats.

c) Que el culpable pertanga a una organització o associació, inclús de caràcter transitori, que tinga com a finalitat la realització d'activitats infractores de drets de propietat intel·lectual.

d) Que s'utilitzen menors de 18 anys per a cometre estos delictes.»

Cent cinquanta-tres. Es modifica l'article 274, que queda redactat de la manera següent:

«1. Serà castigat amb les penes d'un a quatre anys de presó i multa de dotze a vint-i-quatre mesos el qui, amb fins industrials o comercials, sense consentiment del titular d'un dret de propietat industrial registrat d'acord amb la legislació de marques i amb coneixement del registre,

a) fabrique, produïska o importe productes que incorporen un signe distintiu idèntic o confusible amb aquell, o

b) oferisca, distribuïska, o comercialitze a l'engròs productes que incorporen un signe distintiu idèntic o confusible amb aquell, o els emmagatzeme amb eixa finalitat, quan es tracte dels mateixos o semblants productes, servicis o activitats per als quals el dret de propietat industrial es trobe registrat.

2. Serà castigat amb les penes de sis mesos a tres anys de presó el qui, amb fins industrials o comercials, sense consentiment del titular d'un dret de propietat industrial registrat d'acord amb la legislació de marques i amb coneixement del registre, oferisca, distribuïska o comercialitze al detall, o preste servicis o exercisca activitats, que incorporen un signe distintiu idèntic o confusible amb aquell, quan es tracte dels mateixos o semblants productes, servicis o activitats per als quals el dret de propietat industrial es trobe registrat.

La mateixa pena s'imposarà a qui reproduïska o imite un signe distintiu idèntic o confusible amb aquell per a la seua utilització per a la comissió de les conductes sancionades en este article.

3. La venda ambulat o ocasional dels productes a què es referixen els apartats anteriors serà castigada amb la pena de presó de sis mesos a dos anys.

No obstant això, ateses les característiques del culpable i la reduïda quantia del benefici econòmic obtingut o que s'haja pogut obtindre, sempre que no concórrega cap de les circumstàncies de l'article 276, el jutge podrà imposar la pena de multa d'un a sis mesos o treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a seixanta dies.

4. Serà castigat amb les penes d'un a tres anys de presó el qui, amb fins agraris o comercials, sense consentiment del titular d'un títol d'obtenció vegetal i amb coneixement del seu registre, produïska o reproduïska, condicione amb vista a la producció o reproducció, oferisca en venda, venga o comercialitze d'una altra manera, exporte o importe, o posseïska per a qualsevol dels fins mencionats, material vegetal de reproducció o multiplicació d'una varietat vegetal protegida d'acord amb la legislació nacional o de la Unió Europea sobre protecció d'obtencions vegetals.

Serà castigat amb la mateixa pena qui realitze qualssevol dels actes descrits en el paràgraf anterior utilitzant, sota la denominació d'una varietat vegetal protegida, material vegetal de reproducció o multiplicació que no pertanga a l'esmentada varietat.»

Cent cinquanta-quatre. Es modifica l'article 276, que queda redactat de la manera següent:

«S'imposarà la pena de presó de dos a sis anys, multa de díhuit a trenta-sis mesos i inhabilitació especial per a l'exercici de la professió relacionada amb el delicte comés, per un període de dos a cinc anys, quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Que el benefici obtingut o que s'haja pogut obtindre tinga especial transcendència econòmica.

b) Que els fets revisten especial gravetat, atenent el valor dels objectes produïts il·lícitament, distribuïts, comercialitzats o oferits, o l'especial importància dels perjudis ocasionats.

c) Que el culpable pertanga a una organització o associació, inclús de caràcter transitori, que tinga com a finalitat la realització d'activitats infractores de drets de propietat industrial.

d) Que s'utilitzen menors de 18 anys per a cometre estos delictes.»

Cent cinquanta-cinc. Es modifica la rúbrica de la secció 4a del capítol XI del títol XIII del llibre II, que passa a denominar-se «Delictes de corrupció en els negocis» i que comprendrà els articles 286 bis a 286 quater.

Cent cinquanta-sis. S'introduïx un nou article 286 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. El directiu, administrador, empleat o col·laborador d'una empresa mercantil o d'una societat que, per si o per persona interposada, reba, sol·licite o accepte un benefici o avantatge no justificats de qualsevol naturalesa, per a si o per a un tercer, com a contraprestació per a afavorir-ne indegudament un altre en l'adquisició o venda de mercaderies, o en la contractació de servicis o en les relacions comercials, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a quatre anys, inhabilitació especial per a l'exercici d'indústria o comerç per temps d'un a sis anys i multa del tant al triple del valor del benefici o avantatge.

2. Amb les mateixes penes serà castigat qui, per si o per persona interposada, prometa, oferisca o concedisca a directius, administradors, empleats o col·laboradors d'una empresa mercantil o d'una societat, un benefici o avantatge no justificats, de qualsevol naturalesa, per a ells o per a tercers, com a contraprestació perquè l'afavorisca indegudament a ell o a un tercer davant d'altres en l'adquisició o venda de mercaderies, contractació de servicis o en les relacions comercials.

3. Els jutges i tribunals, en atenció a la quantia del benefici o al valor de l'avantatge, i a la transcendència de les funcions del culpable, podran imposar la pena inferior en grau i reduir la de multa al seu prudent arbitri.

4. El que disposa este article serà aplicable, en els seus respectius casos, als directius, administradors, empleats o col·laboradors d'una entitat esportiva, siga quina en siga la forma jurídica, així com als esportistes, àrbitres o jutges, respecte d'aquelles conductes que tinguen com a finalitat predeterminar o alterar de manera deliberada i fraudulenta el resultat d'una prova, trobada o competició esportiva d'especial rellevància econòmica o esportiva.

A este efecte, es considerarà competició esportiva d'especial rellevància econòmica aquella en què la major part dels que hi participen perceben qualsevol tipus de retribució, compensació o ingrés econòmic per la seua participació en l'activitat; i competició esportiva d'especial rellevància esportiva, la que siga qualificada en el calendari esportiu anual aprovat per la federació esportiva corresponent com a competició oficial de la màxima categoria de la modalitat, especialitat, o disciplina de què es tracte.

5. Als efectes d'este article és aplicable el que disposa l'article 297.»

Cent cinquanta-set. S'introduïx un nou article 286 ter, amb el contingut següent:

«1. Els qui per mitjà de l'oferiment, promesa o concessió de qualsevol benefici o avantatge indegut, pecuniaris o d'una altra classe, corrompen o intenten corrompre, per si o per persona interposada, una autoritat o funcionari públic en benefici d'estos o d'un tercer, o atenguen les seues sol·licituds respecte d'això, a fi que actuen o s'abstinguen d'actuar en relació amb l'exercici de funcions públiques per a aconseguir o conservar un contracte, negoci o qualsevol altre avantatge competitiu en la realització d'activitats econòmiques internacionals, seran castigats, llevat que ja ho estiguen amb una pena més greu en un altre precepte d'este codi, amb les penes de presó de tres a sis anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos,

llevat que el benefici obtingut siga superior a la quantitat resultant, i en este cas la multa serà del tant al triple de l'import del mencionat benefici.

A més de les penes indicades, s'imposarà en tot cas al responsable la pena de prohibició de contractar amb el sector públic, així com la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social, i la prohibició d'intervindre en transaccions comercials de transcendència pública per un període de set a dotze anys.

2. Als efectes d'este article, es consideraran com a funcionaris públics els determinats pels articles 24 i 427.»

Cent cinquanta-huit. S'introdueix un nou article 286 quater, amb la redacció següent:

«Si els fets a què es referixen els articles d'esta secció són d'especial gravetat, s'imposarà la pena en la seua mitat superior, podent-se arribar fins a la superior en grau.

Els fets es consideraran, en tot cas, d'especial gravetat quan:

- a) el benefici o avantatge tinga un valor especialment elevat,
- b) l'acció de l'autor no siga merament ocasional,
- c) es tracte d'actes comesos en el si d'una organització o grup criminal, o
- d) l'objecte del negoci verse sobre béns o servicis humanitaris o qualssevol altres de primera necessitat.

En el cas de l'apartat 4 de l'article 286 bis, els fets es consideraran també d'especial gravetat quan:

- a) tinguen com a finalitat influir en el desenrotllament de jocs d'atzar o apostes; o
- b) siguen comesos en una competició esportiva oficial d'àmbit estatal qualificada com a professional o en una competició esportiva internacional.»

Cent cinquanta-nou. Es modifica l'article 288, que queda redactat de la manera següent:

«En els supòsits previstos en els articles anteriors es disposarà la publicació de la sentència en els periòdics oficials i, si ho sol·licita el perjudicat, el jutge o tribunal podrà ordenar-ne la reproducció total o parcial en qualsevol altre mitjà informatiu, a costa del condemnat.

Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes arreplegats en este capítol, se li imposaran les penes següents:

1r. En el cas dels delictes previstos en els articles 270, 271, 273, 274, 275, 276, 283, 285 i 286:

- a) Multa del doble al quàdruple del benefici obtingut, o que s'haja pogut obtindre, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys.
- b) Multa del doble al triple del benefici obtingut, afavorit, o que s'haja pogut obtindre, en la resta dels casos.

En el cas dels delictes previstos en els articles 277, 278, 279, 280, 281, 282, 282 bis, 284 i 286 bis al 286 quinquies:

- a) Multa de dos a cinc anys, o del triple al quíntuple del benefici obtingut o que s'haja pogut obtindre si la quantitat resultant és més elevada, quan el delicte comés per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat.

b) Multa de sis mesos a dos anys, o del tant al doble del benefici obtingut o que s'haja pogut obtindre si la quantitat resultant és més elevada, en la resta dels casos.

2n. Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent seixanta. Se suprimeix l'article 295.

Cent seixanta-u. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 298, que queden redactats de la manera següent:

«1. El qui, amb ànim de lucre i amb coneixement de la comissió d'un delicte contra el patrimoni o l'orde socioeconòmic en el qual no haja intervingut ni com a autor ni com a còmplice, ajude als responsables a aprofitar-se dels efectes d'este, o reba, adquireisca o oculte estos efectes, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys.

S'imposarà una pena d'un a tres anys de presó en els supòsits següents:

- a) Quan es tracte de coses de valor artístic, històric, cultural o científic.
- b) Quan es tracte de coses de primera necessitat, conduccions, cablejat, equips o components d'infraestructures de subministrament elèctric o de servicis de telecomunicacions, o d'altres coses destinades a la prestació de servicis d'interés general, productes agraris o ramaders o dels instruments o mitjans que s'utilitzen per a la seua obtenció.
- c) Quan els fets revisten especial gravetat, atenent el valor dels efectes ocultats o els perjudis que previsiblement haja causat la seua sostracció.

2. Estes penes s'imposaran en la seua mitat superior a qui reba, adquireisca o oculte els efectes del delicte per a traficar amb estos. Si el tràfic es fa utilitzant un establiment o local comercial o industrial, s'imposarà, a més, la pena de multa de dotze a vint-i-quatre mesos. En estos casos, els jutges o tribunals, atenent la gravetat del fet i les circumstàncies personals del delinqüent, podran imposar-li també també la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici de la seua professió o indústria per temps de dos a cinc anys, i acordar la mesura de clausura temporal o definitiva de l'establiment o local. Si la clausura és temporal, la seua duració no podrà excedir els cinc anys.»

Cent seixanta-dos. Se suprimeix l'article 299.

Cent seixanta-tres. Es crea un nou títol XIII bis en el llibre II, que estarà integrat pels nous articles 304 bis i 304 ter, amb la rúbrica següent:

«Dels delictes de finançament il·legal dels partits polítics.»

Cent seixanta-quatre. S'introdueix un nou article 304 bis, amb la redacció següent:

«1. Serà castigat amb una pena de multa del triple al quintuple del seu valor el qui reba donacions o aportacions destinades a un partit polític, federació, coalició o agrupació d'electors amb infracció del que disposa l'article 5.U de la Llei Orgànica 8/2007, de 4 de juliol, sobre finançament dels partits polítics.

2. Els fets anteriors seran castigats amb una pena de presó de sis mesos a quatre anys i multa del triple al quintuple del seu valor o de l'excés quan:

- a) Es tracte de donacions recollides en l'article 5.U, lletres a) o c), de la Llei Orgànica 8/2007, de 4 de juliol, sobre finançament dels partits polítics, d'import superior a 500.000 euros, o que superen en esta xifra el límit fixat en la lletra b) d'aquell precepte, quan siga este l'infringit.

b) Es tracte de donacions recollides en l'article 7.Dos de la Llei Orgànica 8/2007, de 4 de juliol, sobre finançament dels partits polítics, que superen l'import de 100.000 euros.

3. Si els fets a què es referix l'apartat anterior són d'especial gravetat, s'imposarà la pena en la seua mitat superior, podent-se arribar fins a la superior en grau.

4. Les mateixes penes s'imposaran, en els seus respectius casos, a qui entregue donacions o aportacions destinades a un partit polític, federació, coalició o agrupació d'electors, per si o per persona interposada, en algun dels supòsits dels números anteriors.

5. Les mateixes penes s'imposaran quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'este codi, una persona jurídica siga responsable dels fets. Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent seixanta-cinc. S'introdueix un nou article 304 ter, amb la redacció següent:

«1. Serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys el qui participe en estructures o organitzacions, siga quina siga la seua naturalesa, la finalitat de les quals siga el finançament de partits polítics, federacions, coalicions o agrupacions d'electors, al marge del que estableix la llei.

2. S'imposarà la pena en la seua mitat superior a les persones que dirigisquen les esmentades estructures o organitzacions.

3. Si els fets a què es referixen els apartats anteriors són d'especial gravetat, s'imposarà la pena en la seua mitat superior, podent-se arribar fins a la superior en grau.»

Cent seixanta-sis. Es modifica el paràgraf primer de l'article 306, que queda redactat com següent:

«El qui per acció o omissió defraude els pressupostos generals de la Unió Europea o altres en quantia superior a cinquanta mil euros, eludint, fora dels casos previstos en l'apartat 3 de l'article 305, el pagament de quantitats que s'hagen d'ingressar, donant als fons obtinguts una aplicació diferent d'aquella a què estiguen destinats o obtenint indegudament fons falsejant les condicions requerides per a la seua concessió o ocultant les que l'haurien impedida, serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sextuple de l'esmentada quantia i la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys.»

Cent seixanta-set. S'introdueix un nou article 308 bis, amb la redacció següent:

«1. La suspensió de l'execució de les penes imposades per algun dels delictes regulats en este títol es regirà per les disposicions contingudes en el capítol III del títol III del llibre I d'este codi, completades per les regles següents:

1a. La suspensió de l'execució de la pena de presó imposada requerirà, a més del compliment dels requisits regulats en l'article 80, que el penat haja abonat el deute tributari o amb la Seguretat Social, o que haja reintegrat les subvencions o ajudes indegudament rebudes o utilitzades.

Este requisit es considerarà complit quan el penat assumisca el compromís de satisfer el deute tributari, el deute davant de la Seguretat Social o de reintegrar les subvencions o ajudes indegudament rebudes o utilitzades i les responsabilitats civils d'acord amb la seua capacitat econòmica i de facilitar el decomís acordat, i siga raonable esperar que este serà complit. La suspensió no es concedirà quan

conste que el penat ha facilitat informació inexacta o insuficient sobre el seu patrimoni.

La resolució per la qual el jutge o tribunal concedisquen la suspensió de l'execució de la pena serà comunicada a la representació processal de la Hisenda Pública estatal, autonòmica, local o foral, de la Seguretat Social o de l'administració que haja concedit la subvenció o ajuda.

2a. El jutge o tribunal revocaran la suspensió i ordenaran l'execució de la pena, a més d'en els supòsits de l'article 86, a més, quan el penat no complisca el compromís de pagament del deute tributari o amb la Seguretat Social, el de reintegrament de les subvencions i ajudes indegudament rebudes o utilitzades, o el de pagament de les responsabilitats civils, sempre que tinga capacitat econòmica per a això, o facilite informació inexacta o insuficient sobre el seu patrimoni. En estos casos, el jutge de vigilància penitenciària podrà denegar la concessió de la llibertat condicional.

2. En el supòsit de l'article 125, el jutge o tribunal oïran prèviament la representació processal de la Hisenda Pública estatal, autonòmica, local o foral, de la Seguretat Social o de l'administració que haja concedit la subvenció o ajuda, a fi que aporte informe patrimonial dels responsables del delictes, en el qual s'analitzarà la capacitat econòmica i patrimonial real dels responsables i es podrà incloure una proposta de fraccionament d'acord amb l'esmentada capacitat i amb la normativa tributària, de la Seguretat Social o de subvencions.»

Cent seixanta-huit. S'afeg un nou article 311 bis, amb el contingut següent:

«Serà castigat amb la pena de presó de tres a díhuit mesos o multa de dotze a trenta mesos, llevat que els fets estiguen castigats amb una pena més greu en un altre precepte d'este codi, qui:

- a) De manera reiterada, empre o done ocupació a ciutadans estrangers que no tinguen permís de treball, o
- b) empre o done ocupació a un menor d'edat que no tinga permís de treball.»

Cent seixanta-nou. Es modifica l'article 315, amb el contingut següent:

«1. Seran castigats amb les penes de presó de sis mesos a dos anys o multa de sis a dotze mesos els qui, per mitjà d'engany o abús de situació de necessitat, impedisquen o limiten l'exercici de la llibertat sindical o el dret de vaga.

2. Si les conductes indicades en l'apartat anterior es duen a terme amb coaccions seran castigades amb la pena de presó d'un any i nou mesos fins a tres anys o amb la pena de multa de díhuit mesos a vint-i-quatre mesos.

3. Els qui, actuant en grup o individualment, però d'acord amb altres, coaccionen altres persones a iniciar o continuar una vaga, seran castigats amb la pena de presó d'un any i nou mesos fins a tres anys o amb la pena de multa de díhuit mesos a vint-i-quatre mesos.»

Cent setanta. Es modifica l'article 318 bis, que queda redactat com seguix:

«1. El qui intencionadament ajude una persona que no siga nacional d'un estat membre de la Unió Europea a entrar en territori espanyol o a transitar a través d'este d'una manera que vulnere la legislació sobre entrada o trànsit d'estrangers, serà castigat amb una pena de multa de tres a dotze mesos o presó de tres mesos a un any.

Els fets no seran punibles quan l'objectiu perseguit per l'autor siga únicament prestar ajuda humanitària a la persona de qui es tracte.

Si els fets s'han comés amb ànim de lucre, s'imposarà la pena en la seua mitat superior.

2. El qui intencionadament ajude, amb ànim de lucre, una persona que no siga nacional d'un estat membre de la Unió Europea a romandre a Espanya, vulnerant la legislació sobre estada d'estrangers serà castigat amb una pena de multa de tres a dotze mesos o presó de tres mesos a un any.

3. Els fets a què es referix l'apartat 1 d'este article seran castigats amb la pena de presó de quatre a huit anys quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Quan els fets s'hagen comés en el si d'una organització que es dedique a la realització d'estes activitats. Quan es tracte dels caps, administradors o encarregats de les esmentades organitzacions o associacions, se'ls aplicarà la pena en la seua mitat superior, que es podrà elevar a la immediatament superior en grau.

b) Quan s'haja posat en perill la vida de les persones objecte de la infracció, o s'haja creat el perill de causació de lesions greus.

4. En les mateixes penes del paràgraf anterior i a més en la d'inhabilitació absoluta de sis a dotze anys, hi incorreran els qui realitzen els fets prevalent-se de la seua condició d'autoritat, agent d'esta o funcionari públic.

5. Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes arrellegats en este títol, se li imposarà la pena de multa de dos a cinc anys, o la del triple al quintuple del benefici obtingut si la quantitat resultant és més elevada.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

6. Els tribunals, tenint en compte la gravetat del fet i les seues circumstàncies, les condicions del culpable i la finalitat perseguida per este, podran imposar la pena inferior en un grau a la respectivament indicada.»

Cent setanta-u. Es modifica l'apartat 3 de l'article 319, que queda redactat com següix:

«3. En tot cas, els jutges o tribunals, motivadament, podran ordenar, a càrrec de l'autor del fet, la demolició de l'obra i la reposició al seu estat originari de la realitat física alterada, sense perjudi de les indemnitzacions degudes a tercers de bona fe, i valorant les circumstàncies, i oïda l'administració competent, condicionaran temporalment la demolició a la constitució de garanties que asseguren el pagament d'aquelles. En tot cas, es disposarà el decomís dels guanys provinents del delictes si guen quines guen les transformacions que hagen pogut experimentar.»

Cent setanta-dos. Es modifica l'article 323, que queda redactat com següix:

«1. Serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a tres anys o multa de dotze a vint-i-quatre mesos el qui cause danys en béns de valor històric, artístic, científic, cultural o monumental, o en jaciments arqueològics, terrestres o subaquàtics. Amb la mateixa pena es castigaran els actes d'espoli en estos últims.

2. Si s'han causat danys d'especial gravetat o que hagen afectat béns el valor històric, artístic, científic, cultural o monumental dels quals siga especialment rellevant, es podrà imposar la pena superior en grau a l'indicada en l'apartat anterior.

3. En tots estos casos, els jutges o tribunals podran ordenar, a càrrec de l'autor del dany, l'adopció de mesures encaminades a restaurar, en la mesura que es puga, el bé danyat.»

Cent setanta-tres. Es modifica l'article 325, que queda redactat com seguix:

«1. Serà castigat amb les penes de presó de sis mesos a dos anys, multa de deu a catorze mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici per temps d'un a dos anys el qui, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general protectores del medi ambient, provoque o realitze directament o indirectament emissions, abocaments, radiacions, extraccions o excavacions, aterraments, sorolls, vibracions, injeccions o depòsits, en l'atmosfera, el sòl, el subsòl o les aigües terrestres, subterrànies o marítimes, incloent-hi l'alta mar, amb incidència inclús en els espais transfronterers, així com les captacions d'aigües que, per si mateixos o conjuntament amb altres, cause o puga causar danys substancials a la qualitat de l'aire, del sòl o de les aigües, o a animals o plantes.

2. Si les anteriors conductes, per si mateixes o conjuntament amb altres, poden perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals, s'imposarà una pena de presó de dos a cinc anys, multa de huit a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici per temps d'un a tres anys.

Si s'ha creat un risc de greu perjudi per a la salut de les persones, s'imposarà la pena de presó en la seua mitat superior, podent-se arribar fins a la superior en grau.»

Cent setanta-quatre. Es modifica l'article 326, que queda redactat com seguix:

«1. Seran castigats amb les penes previstes en l'article anterior, en els seus respectius supòsits, els qui, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general, arpleguen, transporten, valoren, transformen, eliminen o aprofiten residus, o no controlen o vigilen adequadament les esmentades activitats, de manera que causen o puguen causar danys substancials a la qualitat de l'aire, del sòl o de les aigües, o a animals o plantes, mort o lesions greus a persones, o puguen perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals.

2. Qui, fora del supòsit a què es referix l'apartat anterior, trasllade una quantitat no menyspreable de residus, tant en el cas d'un com en el de diversos trasllats que apareguen vinculats, en algun dels supòsits a què es referix el dret de la Unió Europea relatiu als trasllats de residus, serà castigat amb una pena de tres mesos a un any de presó, o multa de sis a divuit mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici per temps de tres mesos a un any.»

Cent setanta-cinc. Es modifica l'article 326 bis, que queda redactat com seguix:

«Seran castigats amb les penes previstes en l'article 325, en els seus respectius supòsits, els qui, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general, duguen a terme l'explotació d'instal·lacions en què es duga a terme una activitat perillosa o en les quals s'emmagatzemen o s'utilitzen substàncies o preparats perillosos de manera que causen o puguen causar danys substancials a la qualitat de l'aire, del sòl o de les aigües, a animals o plantes, mort o lesions greus a les persones, o puguen perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals.»

Cent setanta-sis. Es modifica l'article 327, que queda redactat com seguix:

«Els fets a què es referixen els tres articles anteriors seran castigats amb la pena superior en grau, sense perjudi de les que puguen correspondre d'acord amb altres preceptes d'este codi, quan en la comissió de qualsevol dels fets descrits en l'article anterior concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Que la indústria o activitat funcione clandestinament, sense haver obtingut la preceptiva autorització o aprovació administrativa de les seues instal·lacions.

b) Que s'hagen desobeït les ordres expressives de l'autoritat administrativa de correcció o suspensió de les activitats tipificades en l'article anterior.

- c) Que s'haja falsejat o ocultat informació sobre els aspectes ambientals d'aquella.
- d) Que s'haja obstaculitzat l'activitat inspectora de l'Administració.
- e) Que s'haja produït un risc de deteriorament irreversible o catastròfic.
- f) Que es produïska una extracció il·legal d'aigües en període de restriccions.»

Cent setanta-set. Es modifica l'article 328, que queda redactat com seguix:

«Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes arrellegats en este capítol, se li imposaran les penes següents:

- a) Multa d'un a tres anys, o del doble al quàdruple del perjudic causat quan la quantitat resultant siga més elevada, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat.
- b) Multa de sis mesos a dos anys, o del doble al triple del perjudic causat si la quantitat resultant és més elevada, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent setanta-huit. Es modifica l'article 332, que queda redactat com seguix:

«1. El qui, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general, talle, tale, arranque, recol·lecte, adquireisca, posseïska o destruïska espècies protegides de flora silvestre, o trafique amb estes, les seues parts, derivats d'estes o amb els seus propàguls, llevat que la conducta afecte una quantitat insignificant d'exemplars i no tinga conseqüències rellevants per a l'estat de conservació de l'espècie, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys o multa de huit a vint-i-quatre mesos, i inhabilitació especial per a professió o ofici per temps de sis mesos a dos anys.

La mateixa pena s'imposarà a qui, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general, destruïska o altere greument el seu hàbitat.

2. La pena s'imposarà en la seua mitat superior si es tracta d'espècies o subespècies catalogades en perill d'extinció.

3. Si els fets s'han comés per imprudència greu, s'imposarà una pena de presó de tres mesos a un any o multa de quatre a huit mesos, i inhabilitació especial per a professió o ofici per temps de tres mesos a dos anys.»

Cent setanta-nou. Es modifica l'article 334, que queda redactat com seguix:

«1. Serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys o multa de huit a vint-i-quatre mesos i, en tot cas, inhabilitació especial per a professió o ofici i inhabilitació especial per a l'exercici del dret de caçar o pescar per temps de dos a quatre anys qui, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general:

- a) cace, pesque, adquireisca, posseïska o destruïska espècies protegides de fauna silvestre;
- b) trafique amb estes, les seues parts o derivats d'estes; o,
- c) realitze activitats que impedisquen o dificulten la seua reproducció o migració.

La mateixa pena s'imposarà a qui, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general, destruïska o altere greument el seu hàbitat.

2. La pena s'imposarà en la seua mitat superior si es tracta d'espècies o subespècies catalogades en perill d'extinció.

3. Si els fets s'han comés per imprudència greu, s'imposarà una pena de presó de tres mesos a un any o multa de quatre a huit mesos i, en tot cas,

inhabilitació especial per a professió o ofici i inhabilitació especial per a l'exercici del dret de caçar o pescar per temps de tres mesos a dos anys.»

Cent huitanta. Es modifica l'article 335, que tindrà la redacció següent:

«1. El qui cace o pesque espècies diferents de les indicades en l'article anterior, quan estiga expressament prohibit per les normes específiques sobre la seua caça o pesca, serà castigat amb la pena de multa de huit a dotze mesos i inhabilitació especial per a l'exercici del dret de caçar o pescar per temps de dos a cinc anys.

2. El qui cace o pesque o realitze activitats de marisqueig rellevants sobre espècies diferents de les indicades en l'article anterior en terrenys públics o privats aliens sotmesos a règim cinegètic especial sense el degut permís del seu titular o sotmesos a concessió o autorització marisquera o aqüícola sense el degut títol administratiu habilitador, serà castigat amb la pena de multa de quatre a huit mesos i inhabilitació especial per a l'exercici del dret de caçar, pescar o realitzar activitats de marisqueig per temps d'un a tres anys, a més de les penes que puguen correspondre-li, si és el cas, per la comissió del delicte previst en l'apartat 1 d'este article.

3. Si les conductes anteriors produïxen greus danys al patrimoni cinegètic d'un terreny sotmés a règim cinegètic especial o a la sostenibilitat dels recursos en zones de concessió o autorització marisquera o aqüícola, s'imposarà la pena de presó de sis mesos a dos anys i inhabilitació especial per a l'exercici dels drets de caçar, pescar, i realitzar activitats de marisqueig per temps de dos a cinc anys.

4. S'imposarà la pena en la seua mitat superior quan les conductes tipificades en este article es duguen a terme en grup de tres o més persones o utilitzant arts o mitjans prohibits legalment o reglamentàriament.»

Cent huitanta-u. Es modifica l'article 337, que queda redactat de la manera següent:

«1. Serà castigat amb la pena de tres mesos i un dia a un any de presó i inhabilitació especial d'un any i un dia a tres anys per a l'exercici de professió, ofici o comerç que tinga relació amb els animals i per a la tinença d'animals, el qui per qualsevol mitjà o procediment maltracte injustificadament, causant-li lesions que menyscaben greument la seua salut o sotmetent-lo a explotació sexual,

- a) un animal domèstic o amansat,
- b) un animal dels que habitualment estan domesticats,
- c) un animal que temporalment o permanentment viu sota control humà, o
- d) qualsevol animal que no visca en estat salvatge.

2. Les penes previstes en l'apartat anterior s'imposaran en la seua mitat superior quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

- a) S'hagen utilitzat armes, instruments, objectes, mitjans, mètodes o formes concretament perilloses per a la vida de l'animal.
- b) Hi haja hagut encrueliment.
- c) S'haja causat a l'animal la pèrdua o la inutilitat d'un sentit, òrgan o membre principal.
- d) Els fets s'hagen executat en presència d'un menor d'edat.

3. Si s'ha causat la mort de l'animal, s'imposarà una pena de sis a díhuit mesos de presó i inhabilitació especial de dos a quatre anys per a l'exercici de professió, ofici o comerç que tinga relació amb els animals i per a la tinença d'animals.

4. Els qui, fora dels supòsits a què es referixen els apartats anteriors d'este article, maltracten cruelment els animals domèstics o qualssevol altres en espectacles no autoritzats legalment, seran castigats amb una pena de multa d'un

a sis mesos. Així mateix, el jutge podrà imposar la pena d'inhabilitació especial de tres mesos a un any per a l'exercici de professió, ofici o comerç que tinga relació amb els animals i per a la tinença d'animals.»

Cent huitanta-dos. S'afig un article 337 bis, amb el contingut següent:

«El qui abandone un animal dels mencionats en l'apartat 1 de l'article anterior en condicions en què pugua perillar la seua vida o integritat serà castigat amb una pena de multa d'un a sis mesos. Així mateix, el jutge podrà imposar la pena d'inhabilitació especial de tres mesos a un any per a l'exercici de professió, ofici o comerç que tinga relació amb els animals i per a la tinença d'animals.»

Cent huitanta-tres. S'afig un article 345, amb el contingut següent:

«1. El qui, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general, adquireisca, posseïsca, trafique, facilite, tracte, transforme, utilitze, emmagatzeme, transporte o elimine materials nuclears o altres substàncies radioactives perilloses que causen o puguen causar la mort o lesions greus a persones, o danys substancials a la qualitat de l'aire, la qualitat del sòl o la qualitat de les aigües o a animals o plantes, serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys, multa de sis a díhuit mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici per un temps d'un a tres anys.

2. El qui sense la deguda autorització produïsca eixos materials o substàncies serà castigat amb la pena superior en grau.

3. Si els fets a què es referixen els apartats anteriors s'han comés per imprudència greu, s'imposarà la pena inferior en grau a l'assenyalada en estos.»

Cent huitanta-quatre. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 346, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els qui, provocant explosions o utilitzant qualsevol altre mitjà d'una potència destructiva similar, causen la destrucció d'aeroports, ports, estacions, edificis, locals públics, depòsits que continguen materials inflamables o explosius, vies de comunicació, mitjans de transport col·lectius, o la immersió o l'encallament d'una nau, la inundació, l'explosió d'una mina o instal·lació industrial, l'alçament dels carrils d'una via fèrria, el canvi maliciós dels senyals emprats en el servei d'una via fèrria per a la seguretat dels mitjans de transport, la voladura d'un pont, la destrossa d'una calçada pública, el dany a oleoductes, la pertorbació greu de qualsevol classe o mitjà de comunicació, la pertorbació o la interrupció del subministrament d'aigua, electricitat, hidrocarburs o un altre recurs natural fonamental, incorreran en la pena de presó de deu a vint anys quan els estralls comporten necessàriament un perill per a la vida o la integritat de les persones.

2. Quan no hi concórrega eixe perill, es castigaran amb una pena de quatre a huit anys de presó.»

Cent huitanta-cinc. Es modifica l'article 353, que queda redactat com figura a continuació:

«1. Els fets a què es referix l'article anterior seran castigats amb una pena de presó de tres a sis anys i multa de díhuit a vint-i-quatre mesos quan l'incendi tinga especial gravetat, atesa la concurrència d'alguna de les circumstàncies següents:

1a. Que afecte una superfície d'importància considerable.

2a. Que se'n deriven grans o greus efectes erosius en els sòls.

3a. Que altere significativament les condicions de vida animal o vegetal, o afecte algun espai natural protegit.

4a. Que l'incendi afecte zones pròximes a nuclis de població o a llocs habitats.

5a. Que l'incendi siga provocat en un moment en què les condicions climatològiques o del terreny n'incrementen de forma rellevant el risc de propagació.

6a. En tot cas, quan s'ocasiona un deteriorament o una destrucció greus dels recursos afectats.

2. S'imposarà la mateixa pena quan l'autor actue per a obtindre un benefici econòmic amb els efectes derivats de l'incendi.»

Cent huitanta-sis. Es modifica la rúbrica de la secció 5a del capítol II del títol XVII del llibre II i s'introdueix en esta secció un nou article 358 bis, amb la redacció següent:

«Secció 5. *Disposicions comunes.*»

«Article 358 bis. *El que disposen els articles 338 a 340 serà també aplicable als delictes regulats en este capítol.*»

Cent huitanta-set. Es modifica l'article 361, que queda redactat com figura a continuació:

«El qui fabrique, importe, exporte, subministre, faça d'intermediari, comercialitze, oferisca o pose en el mercat, o emmagatzeme amb estes finalitats, medicaments, incloent-hi els d'ús humà i veterinari, així com els medicaments en investigació, que no tinguen la necessària autorització exigida per la llei, o productes sanitaris que no disposen dels documents de conformitat exigits per les disposicions de caràcter general, o que estiguen deteriorats, caducats o incomplisquen les exigències tècniques relatives a composició, estabilitat i eficàcia, i amb això es genere un risc per a la vida o la salut de les persones, serà castigat amb una pena de presó de sis mesos a tres anys, multa de sis a dotze mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici de sis mesos a tres anys.»

Cent huitanta-huit. Se suprimeix l'article 361 bis.

Cent huitanta-nou. Es modifica l'article 362, que queda redactat com s'indica a continuació:

«1. Serà castigat amb una pena de presó de sis mesos a quatre anys, multa de sis a díhuit mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici d'un a tres anys el qui elabore o produísca:

a) un medicament, incloent-hi els d'ús humà i veterinari, així com els medicaments en investigació; o una substància activa o un excipient del mencionat medicament;

b) un producte sanitari, així com els accessoris, els elements o els materials que siguen essencials per a la seua integritat; de manera que es presente enganyosament: la seua identitat, incloent-hi, si és el cas, l'envàs i etiquetatge, la data de caducitat, el nom o la composició de qualsevol dels components, o, si és el cas, la dosificació d'estos; el seu origen, incloent-hi el fabricant, el país de fabricació, el país d'origen i el titular de l'autorització de comercialització o dels documents de conformitat; les dades relatives al compliment de requisits o exigències legals, llicències, documents de conformitat o autoritzacions; o el seu historial, incloent-hi els registres i els documents relatius als canals de distribució emprats, sempre que estiguen destinats al consum públic o a l'ús per terceres persones, i generen un risc per a la vida o la salut de les persones.

2. Les mateixes penes s'imposaran a qui altere, al fabricar-lo o elaborar-lo o en un moment posterior, la quantitat, la dosi, la caducitat o la composició genuïna, segons el que s'haja autoritzat o declarat, de qualsevol dels medicaments, excipients, productes sanitaris, accessoris, elements o materials mencionats en

l'apartat anterior d'una manera que en reduïska la seguretat, l'eficàcia o la qualitat, generant un risc per a la vida o la salut de les persones.»

Cent noranta. S'afig un nou article 362 bis, que queda redactat de la forma següent:

«Serà castigat amb una pena de presó de sis mesos a quatre anys, multa de sis a díhuit mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici d'un a tres anys el qui, amb coneixement de la falsificació o l'alteració, importe, exporte, anuncie o faça publicitat, oferisca, exhibisca, venga, facilite, expenga, despatxe, envase, subministre, incloent-hi la intermediació, trafique, distribuïska o pose en el mercat qualsevol dels medicaments, substàncies actives, excipients, productes sanitaris, accessoris, elements o materials a què es referix l'article anterior, i amb això genere un risc per a la vida o la salut de les persones.

Les mateixes penes s'imposaran a qui els adquirisca o tinga en depòsit amb la finalitat de destinar-los al consum públic, a l'ús per terceres persones o a qualsevol altre ús que pugua afectar la salut pública.»

Cent noranta-u. S'afig un nou article 362 ter, que queda redactat de la forma següent:

«El qui elabore qualsevol document fals o de contingut fals referit a qualsevol dels medicaments, substàncies actives, excipients, productes sanitaris, accessoris, elements o materials a què es referix l'apartat 1 de l'article 362, incloent-hi l'envàs, l'etiquetatge i les instruccions per a l'ús, per a cometre o facilitar la comissió d'un dels delictes de l'article 362, serà castigat amb la pena de sis mesos a dos anys de presó, multa de sis a dotze mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici de sis mesos a dos anys.»

Cent noranta-dos. S'afig un nou article 362 quater, que queda redactat de la forma següent:

«S'imposaran les penes superiors en grau a les indicades en els articles 361, 362, 362 bis o 362 ter quan el delicte es perpetre en alguna de les circumstàncies següents:

1a. Que el culpable siga autoritat, funcionari públic, facultatiu, professional sanitari, docent, educador, entrenador físic o esportiu, i obre en l'exercici del seu càrrec, professió o ofici.

2a. Que els medicaments, les substàncies actives, els excipients, els productes sanitaris, els accessoris, els elements o els materials indicats en l'article 362:

- a) s'hagen oferit a través de mitjans de difusió a gran escala; o
- b) s'hagen oferit o facilitat a menors d'edat, persones amb discapacitat necessitades de protecció especial o persones especialment vulnerables en relació amb el producte facilitat.

3a. Que el culpable pertanga a una organització o grup criminal que tinga com a finalitat la comissió d'este tipus de delictes.

4a. Que els fets siguen realitzats en establiments oberts al públic pels seus responsables o empleats.»

Cent noranta-tres. S'afig un nou article 362 quinquies, que queda redactat de la forma següent:

«1. Els qui, sense justificació terapèutica, prescriuen, proporcionen, dispensen, subministren, administren, oferisquen o faciliten a esportistes federats no competitiu, esportistes no federats que practiquen l'esport per recreació o esportistes que participen en competicions organitzades a Espanya per entitats

esportives substàncies o grups farmacològics prohibits, així com mètodes no reglamentaris, destinats a augmentar les seues capacitats físiques o a modificar els resultats de les competicions, que, pel contingut, la reiteració de la ingesta o altres circumstàncies concurrents, posen en perill la seua vida o la seua salut, seran castigats amb les penes de presó de sis mesos a dos anys, multa de sis a dèu mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió o ofici de dos a cinc anys.

2. S'imposaran les penes previstes en l'apartat anterior en la seua mitat superior quan el delicte es perpetre amb la concurrència d'alguna de les circumstàncies següents:

- 1a. Que la víctima siga menor d'edat.
- 2a. Que s'haja utilitzat engany o intimidació.
- 3a. Que el responsable s'haja valgut d'una relació de superioritat laboral o professional.»

Cent noranta-quatre. S'afeg un nou article 362 sexies, que queda redactat de la forma següent:

«En els delictes previstos en els articles anteriors d'este capítol seran objecte de decomís les substàncies i els productes a què es referixen els articles 359 i següents, així com els béns, els mitjans, els instruments i els guanys amb subjecció al que disposen els articles 127 a 128.»

Cent noranta-cinc. Es modifica l'article 366, que queda redactat de la forma següent:

«Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes indicats en els articles anteriors d'este capítol, se li imposarà una pena de multa d'un a tres anys, o del doble al quíntuple del valor de les substàncies i dels productes a què es referixen els articles 359 i següents, o del benefici que s'haja obtingut o pogut obtindre, i s'aplicarà la quantitat que resulte més elevada.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i els tribunals podran així mateix imposar les penes incloses en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent noranta-sis. Es modifica l'article 374, que queda redactat de la forma següent:

«En els delictes previstos en el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 301 i en els articles 368 a 372, a més de les penes que corresponga imposar pel delicte comés, seran objecte de decomís les drogues tòxiques, els estupefaents o les substàncies psicotròpiques, els equips, els materials i les substàncies a què es referix l'article 371, així com els béns, els mitjans, els instruments i els guanys conforme al que disposen els articles 127 a 128 i a les normes especials següents:

1a. Una vegada ferma la sentència, es destruiran les mostres que s'hagen apartat, o la totalitat del que s'haja confiscat, en el cas que l'òrgan judicial competent n'haja ordenat la conservació.

2a. Els béns, els mitjans, els instruments i el guanys definitivament decomissats per sentència, que no podran ser aplicats a la satisfacció de les responsabilitats civils derivades del delicte ni de les costes processals, seran adjudicats íntegrament a l'Estat.»

Cent noranta-set. Es modifica l'article 375, que queda redactat de la forma següent:

«Les condemnes de jutges o tribunals estrangers per delictes de la mateixa naturalesa que els previstos en els articles 361 al 372 d'este capítol produiran els efectes de reincidència, llevat que l'antecedent penal haja sigut cancel·lat o puga ser-ho d'acord amb el dret espanyol.»

Cent noranta-huit. Es modifica l'article 376, que queda redactat de la forma següent:

«En els casos previstos en els articles 361 a 372, els jutges o els tribunals, raonant-ho en la sentència, podran imposar la pena inferior en un o dos graus a l'assenyalada per la llei per al delictes de què es tracte sempre que el subjecte haja abandonat voluntàriament les seues activitats delictives i haja col·laborat activament amb les autoritats o els seus agents, siga per a impedir la producció del delictes, siga per a obtenir proves decisives per a la identificació o la captura d'altres responsables o per a impedir l'actuació o el desenrotllament de les organitzacions o associacions a què haja pertangut o amb les quals haja col·laborat.

Igualment, en els casos previstos en els articles 368 a 372, els jutges o els tribunals podran imposar la pena inferior en un o dos graus al reu que, sent drogodependent en el moment de comissió dels fets, acredite suficientment que ha finalitzat amb èxit un tractament de deshabitació, sempre que la quantitat de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques no fóra de notòria importància o d'extrema gravetat.»

Cent noranta-nou. Es modifica l'article 378, que queda redactat de la forma següent:

«Els pagaments que efectue el penat per un o més dels delictes a què es referixen els articles 361 al 372, s'imputaran per l'orde següent:

- 1r. A la reparació del dany causat i la indemnització de perjuís.
- 2n. A la indemnització de l'Estat per l'import dels gastos que s'hagen fet pel seu compte en la causa.
- 3r. A la multa.
- 4t. A les costes de l'acusador particular o privat quan s'impose en la sentència el pagament.
- 5t. A les altres costes processals, inclús les de la defensa del processat, sense preferència entre els interessats.»

Dos-cents. Es modifica l'article 386, que queda redactat de la forma següent:

«1. Serà castigat amb la pena de presó de huit a dotze anys i multa del dècuple del valor aparent de la moneda:

- 1r. El qui altere la moneda o fabrique moneda falsa.
- 2n. El qui introduísca en el país o exporte moneda falsa o alterada.
- 3r. El qui transporte, expenga o distribuísca moneda falsa o alterada amb coneixement de la falsedat.

2. Si la moneda falsa és posada en circulació, s'imposarà la pena en la seua mitat superior.

La tinença, la recepció o l'obtenció de moneda falsa per a l'expedició, distribució o posada en circulació serà castigada amb la pena inferior en un o dos graus, atenent el valor d'aquella i el grau de connivència amb el falsificador, alterador, introductor o exportador.

3. El qui, havent rebut de bona fe moneda falsa, l'expenga o la distribuísca després de constar-li'n la falsedat, serà castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o multa de sis a vint-i-quatre mesos. No obstant això, si el valor aparent de la moneda no excedix els 400 euros, s'imposarà la pena de multa d'un a tres mesos.

4. Si el culpable pertany a una societat, organització o associació, inclús de caràcter transitori, que es dedica a la realització d'estes activitats, el jutge o el tribunal podrà imposar alguna o algunes de les conseqüències previstes en l'article 129 d'este codi.

5. Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica és responsable dels delictes anteriors, se li imposarà la pena de multa del triple al dècuple del valor aparent de la moneda.»

Dos-cents u. Es modifica l'article 387, que queda redactat de la forma següent:

«Als efectes de l'article anterior, es considera moneda la metàl·lica i el paper moneda de curs legal i aquella que previsiblement serà posada en curs legal. S'equipararan a la moneda nacional les d'altres països de la Unió Europea i les estrangeres.

Es considera igualment moneda falsa aquella que, a pesar de fer-se en les instal·lacions i amb els materials legals, es fa incomplint, sabent-ho, les condicions d'emissió que ha posat l'autoritat competent, o quan s'emet sense haver-hi cap orde d'emissió.»

Dos-cents dos. Es modifica el paràgraf segon de l'article 389, que queda redactat de la forma següent:

«L'adquirent de bona fe de segells de correus o efectes timbrats que, coneixent-ne la falsedat, els distribuïska o els utilitze serà castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o multa de sis a vint-i-quatre mesos. No obstant això, si el valor aparent dels segells o els efectes timbrats no excedix els 400 euros, s'imposarà la pena de multa d'un a tres mesos.»

Dos-cents tres. Es modifica l'article 400, que queda amb la redacció següent:

«La fabricació, la recepció, l'obtenció o la tinença d'utensilis, materials, instruments, substàncies, dades i programes informàtics, aparells, elements de seguretat o altres mitjans específicament destinats a la comissió dels delictes descrits en els capítols anteriors, es castigaran amb la pena assenyalada en cada cas per als autors.»

Dos-cents quatre. S'introdueix un nou article 402 bis, amb la redacció següent:

«El qui sense estar autoritzat use de manera pública i indeguda un uniforme, un vestit o una insígnia que li atribuïsqen caràcter oficial serà castigat amb la pena de multa d'un a tres mesos.»

Dos-cents cinc. Es modifica l'article 403, que queda redactat de la forma següent:

«1. El qui exercisca actes propis d'una professió sense posseir el corresponent títol acadèmic expedit o reconegut a Espanya d'acord amb la legislació vigent, incorrerà en la pena de multa de dotze a vint-i-quatre mesos. Si l'activitat professional duta a terme exigix un títol oficial que n'acredite la capacitat necessària i habilite legalment per a exercir-la, i no s'està en possessió del mencionat títol, s'imposarà la pena de multa de sis a dotze mesos.

2. S'imposarà una pena de presó de sis mesos a dos anys si concorre alguna de les circumstàncies següents:

a) Si el culpable, a més, s'atribuïx públicament la qualitat de professional emparada pel mencionat títol.

b) Si el culpable exercix els actes a què es referix l'apartat anterior en un local o establiment obert al públic en què s'anuncie la prestació de servicis propis d'aquella professió.»

Dos-cents sis. Es modifica l'article 404, que queda redactat en els termes següents:

«L'autoritat o el funcionari públic que, sabent que és injust, dicte una resolució arbitrària en un assumpte administratiu, serà castigat amb la pena d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de nou a quinze anys.»

Dos-cents set. Es modifica l'article 405, que queda redactat en els termes següents:

«L'autoritat o el funcionari públic que, en l'exercici de la seua competència i sabent que és il·legal, propose, nomene o done possessió per a l'exercici d'un determinat càrrec públic a qualsevol persona sense que concórreguen els requisits legalment establits, serà castigat amb les penes de multa de tres a huit mesos i suspensió d'ocupació o càrrec públic per un temps d'un a tres anys.»

Dos-cents huit. Es modifica l'article 418, que queda redactat en els termes següents:

«El particular que aprofite per a ell o per a un tercer el secret o la informació privilegiada que obtinga d'un funcionari públic o una autoritat, serà castigat amb una multa del triple del benefici obtingut o facilitat i la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret de gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període d'un a tres anys. Si en resulta un dany greu per a la causa pública o per a un tercer, la pena serà de presó d'un a sis anys i de pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de sis a deu anys.»

Dos-cents nou. Es modifica l'article 419, que queda redactat en els termes següents:

«L'autoritat o el funcionari públic que, en profit propi o d'un tercer, reba o sol·licite, per si mateix o per una persona interposada, un obsequi, un favor o una retribució de qualsevol classe, o accepte un oferiment o una promesa per a dur a terme en l'exercici del seu càrrec un acte contrari als deures inherents a este o per a no realitzar o retardar injustificadament el que hauria de practicar, incorrerà en la pena de presó de tres a sis anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de nou a dotze anys, sense perjudici de la pena corresponent a l'acte realitzat, omès o retardat quant a la retribució o la promesa, si és constitutiu de delictes.»

Dos-cents deu. Es modifica l'article 420, que queda redactat en els termes següents:

«L'autoritat o el funcionari públic que, en profit propi o d'un tercer, reba o sol·licite, per si mateix o per una persona interposada, un obsequi, un favor o una retribució de qualsevol classe, o accepte un oferiment o una promesa per a dur a terme un acte propi del seu càrrec, incorrerà en la pena de presó de dos a quatre anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de cinc a nou anys.»

Dos-cents onze. Es modifica l'article 423, que queda redactat de la forma següent:

«El que disposen els articles precedents serà igualment aplicable als jurats, àrbitres, mediadors, pèrits, administradors o interventors designats judicialment, administradors concursals o qualssevol persones que participen en l'exercici de la funció pública.»

Dos-cents dotze. Es modifica l'article 424, que queda redactat de la forma següent:

«1. El particular que oferisca o entregue un obsequi o una retribució de qualsevol altra classe a una autoritat, un funcionari públic o una persona que participe en l'exercici de la funció pública perquè realitze un acte contrari als deures inherents al seu càrrec o un acte propi del seu càrrec, perquè no realitze o retarde el que hauria de practicar, o en consideració al seu càrrec o funció, serà castigat en els seus respectius casos amb les mateixes penes de presó i multa que l'autoritat, el funcionari o la persona corrompuda.»

2. Quan un particular entregue l'obsequi o la retribució atenent la sol·licitud de l'autoritat, funcionari públic o persona que participe en l'exercici de la funció pública, se li imposaran les mateixes penes de presó i multa que a ells els corresponguen.

3. Si l'actuació aconseguida o pretesa de l'autoritat o funcionari té relació amb un procediment de contractacions, de subvencions o de subhastes convocades per les administracions o pels ens públics, s'imposarà al particular i, si és el cas, a la societat, l'associació o l'organització a què represente la pena d'inhabilitació per a obtenir subvencions i ajudes públiques, per a contractar amb ens, organismes o entitats que formen part del sector públic i per a gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social per un temps de cinc a deu anys.»

Dos-cents tretze. Es modifica l'article 427, que queda redactat de la forma següent:

«El que disposen els articles precedents serà també aplicable quan els fets afecten o siguen imputats a:

a) Qualsevol persona que exercisca un càrrec o una ocupació legislativa, administrativa o judicial d'un país de la Unió Europea o de qualsevol altre país estranger, tant per nomenament com per elecció.

b) Qualsevol persona que exercisca una funció pública per a un país de la Unió Europea o qualsevol altre país estranger, incloent-hi un organisme públic o una empresa pública, per a la Unió Europea o per a una altra organització internacional pública.

c) Qualsevol funcionari o agent de la Unió Europea o d'una organització internacional pública.»

Dos-cents catorze. S'introdueix un nou article 427 bis, amb la redacció següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes indicats en este capítol, se li imposaran les penes següents:

a) Multa de dos a cinc anys, o del triple al quintuple del benefici obtingut quan la quantitat resultant siga més elevada, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa d'un a tres anys, o del doble al quàdruple del benefici obtingut quan la quantitat resultant siga més elevada, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat no inclosa en l'anterior incís.

c) Multa de sis mesos a dos anys, o del doble al triple del benefici obtingut si la quantitat resultant és més elevada, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i els tribunals podran, així mateix, imposar les penes indicades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Dos-cents quinze. Es modifica l'article 428, que queda redactat de la forma següent:

«El funcionari públic o l'autoritat que influísca en un altre funcionari públic o autoritat prevalent-se de l'exercici de les facultats del seu càrrec o de qualsevol altra situació derivada de la relació personal o jeràrquica amb este o amb un altre funcionari o autoritat per a aconseguir una resolució que li pugua generar directament o indirectament un benefici econòmic per a si mateix o per a un tercer, incorrerà en les penes de presó de sis mesos a dos anys, multa del doble del benefici perseguit o obtingut i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de cinc a nou anys. Si obté el benefici perseguit, estes penes s'imposaran en la seua mitat superior.»

Dos-cents setze. Es modifica l'article 429, que queda redactat de la forma següent:

«El particular que influísca en un funcionari públic o una autoritat prevalent-se de qualsevol situació derivada de la relació personal amb este o amb un altre funcionari públic o autoritat per a aconseguir una resolució que li pugua generar directament o indirectament un benefici econòmic per a si mateix o per a un tercer, serà castigat amb les penes de presó de sis mesos a dos anys, multa del doble del benefici perseguit o obtingut i prohibició de contractar amb el sector públic, així com la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social per un temps de sis a deu anys. Si obté el benefici perseguit, estes penes s'imposaran en la seua mitat superior.»

Dos-cents dèsset. Es modifica l'article 430, que queda redactat de la forma següent:

«Els qui, oferint-se a dur a terme les conductes descrites en els dos articles anteriors, sol·liciten de tercers obsequis, presents o qualsevol altra remuneració, o accepten un oferiment o una promesa, seran castigats amb la pena de presó de sis mesos a un any. Si el delicte el comet una autoritat o un funcionari públic, se li imposarà, a més, la pena d'inhabilitació especial per a càrrec o ocupació pública i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps d'un a quatre anys.

Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes indicats en este capítol, se li imposarà la pena de multa de sis mesos a dos anys.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i els tribunals podran imposar, així mateix, les penes indicades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Dos-cents díhuit. Se suprimeix l'article 431.

Dos-cents dènou. Es modifica l'article 432, que queda redactat de la forma següent:

«1. L'autoritat o el funcionari públic que cometa el delicte de l'article 252 sobre el patrimoni públic, serà castigat amb una pena de presó de dos a sis anys i inhabilitació especial per a càrrec o ocupació pública i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de sis a deu anys.

2. S'imposarà la mateixa pena a l'autoritat o al funcionari públic que cometa el delicte de l'article 253 sobre el patrimoni públic.

3. S'imposaran les penes de presó de quatre a huit anys i inhabilitació absoluta per un temps de deu a vint anys si en els fets a què es referixen els dos números anteriors han concorregut alguna de les circumstàncies següents:

- a) que s'haja causat un dany o un entorpiment greus al servei públic, o
- b) que el valor del perjudicament causat o dels béns o efectes apropiats excedisquen els 50.000 euros.

Si el valor del perjudicament causat o dels béns o efectes apropiats excedix els 250.000 euros, s'imposarà la pena en la seua mitat superior i es podrà arribar fins a la superior en grau.»

Dos-cents vint. Es modifica l'article 433, que queda redactat de la forma següent:

«Els fets a què es referix l'article anterior seran castigats amb una pena de presó d'un a dos anys i multa de tres mesos i un dia a dotze mesos, i en tot cas inhabilitació especial per a càrrec o ocupació pública i dret de sufragi passiu per un temps d'un a cinc anys, quan el perjudicament causat o el valor dels béns o valors apropiats siga inferior a 4.000 euros.»

Dos-cents vint-i-u. Es modifica l'article 434, que queda redactat de la manera següent:

«Si el culpable de qualsevol dels fets tipificats en este capítol ha reparat de manera efectiva i íntegra el perjudicament causat al patrimoni públic, o ha col·laborat activament amb les autoritats o els seus agents per a obtenir proves decisives per a la identificació o la captura d'altres responsables o per al complet aclariment dels fets delictius, els jutges i els tribunals imposaran al responsable d'este delictes la pena inferior en un o dos graus.»

Dos-cents vint-i-dos. S'afegirà un numeral 4t a l'article 435, amb la menció següent:

«4t. Als administradors concursals, en relació amb la massa concursal o als interessos econòmics dels creditors. En particular, es consideraran afectats els interessos dels creditors quan de manera dolosa s'altere l'ordre de pagaments dels crèdits establert en la llei.»

Dos-cents vint-i-tres. Es modifica l'article 436, que queda redactat de la forma següent:

«L'autoritat o el funcionari públic que, intervenint per raó del seu càrrec en qualsevol dels actes de les modalitats de contractació pública o en liquidacions d'efectes o havers públics, es concerte amb els interessats o use qualsevol altre artifici per a defraudar qualsevol ens públic, incorrerà en les penes de presó de dos a sis anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de sis a deu anys. Al particular que s'haja concertat amb l'autoritat o el funcionari públic se li imposarà la mateixa pena de presó que a ells, així com la d'inhabilitació per a obtenir subvencions i ajudes públiques, per a contractar amb ens, organismes o entitats que formen part del sector públic i per a gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social per un temps de dos a set anys.»

Dos-cents vint-i-quatre. Es modifica l'article 438, que queda redactat de la forma següent:

«L'autoritat o el funcionari públic que, abusant del seu càrrec, cometa algun delictes d'estafa o de frau de prestacions del Sistema de Seguretat Social de l'article 307 ter, incorrerà en les penes respectivament assenyalades per a estos en la seua mitat superior, que podran arribar fins a la superior en grau, i en inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de tres a nou anys, llevat que els fets estiguen castigats amb una pena més greu en algun altre precepte d'este codi.»

Dos-cents vint-i-cinc. Es modifica l'article 439, que queda redactat de la forma següent:

«L'autoritat o el funcionari públic que, havent d'intervindre per raó del seu càrrec en qualsevol classe de contracte, assumpte, operació o activitat, s'aprofite d'eixa circumstància per a forçar o facilitar-se qualsevol forma de participació, directa o per una persona interposada, en eixos negocis o actuacions, incorrerà en la pena de presó de sis mesos a dos anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de dos a set anys.»

Dos-cents vint-i-sis. Es modifica l'article 440, que queda redactat de la forma següent:

«Els pèrits, els àrbitres i els comptadors partidors que es conduïsquen de la manera prevista en l'article anterior respecte dels béns o de les coses en la taxació, partició o adjudicació dels quals han intervingut, i els tutors, els curadors o els marmessors respecte dels pertanyents als seus pupils o testamentaries, i els

administradors concursals respecte dels béns i drets integrats en la massa del concurs, seran castigats amb la pena de multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió o ofici, guarda, tutela o curatela, segons els casos, per un temps de tres a sis anys, llevat que esta conducta estiga sancionada amb una pena més gran en un altre precepte d'este codi.»

Dos-cents vint-i-set. Es modifica l'article 441, que queda redactat de la forma següent:

«L'autoritat o el funcionari públic que, fora dels casos admesos en les lleis o els reglaments, realitze, per si mateix o per una persona interposada, una activitat professional o d'assessorament permanent o accidental, sota la dependència o al servici d'entitats privades o de particulars, en un assumpte en què haja d'intervindre o haja intervingut per raó del seu càrrec, o en els que es tramiten, siguen objecte d'informe o es resolguen en l'oficina o centre directiu en què estiga destinat o de què depenga, incorrerà en les penes de multa de sis a dotze mesos i suspensió d'ocupació o càrrec públic per un temps de dos a cinc anys.»

Dos-cents vint-i-huit. Es modifica l'article 442, que queda redactat de la forma següent:

«L'autoritat o el funcionari públic que faça ús d'un secret del qual tinga coneixement per raó del seu ofici o càrrec, o d'una informació privilegiada, amb ànim d'obtenir un benefici econòmic per a si mateix o per a un tercer, incorrerà en les penes de multa del triple del benefici perseguit, obtingut o facilitat i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de dos a quatre anys. Si obté el benefici perseguit, s'imposaran les penes de presó d'un a tres anys, multa del sèxtuple del benefici perseguit, obtingut o facilitat i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de quatre a sis anys.

Si en resulta un dany greu per a la causa pública o per a un tercer, la pena serà de presó d'un a sis anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic i per a l'exercici del dret de sufragi passiu per un temps de nou a dotze anys. Als efectes d'este article, es considera informació privilegiada tota informació de caràcter concret que es tinga exclusivament per raó de l'ofici o del càrrec públic i que no haja sigut notificada, publicada o divulgada.»

Dos-cents vint-i-nou. Es modifica la rúbrica del capítol X del títol XIX del llibre II, que tindrà la redacció següent:

Capítol X «Disposició comuna als capítols anteriors»

Dos-cents trenta. Es modifica l'article 445, que tindrà la redacció següent:

«La provocació, la conspiració i la proposició per a cometre els delictes previstos en este títol es castigarà, respectivament, amb la pena inferior en un o dos graus.»

Dos-cents trenta-u. Es modifica l'article 446, que queda redactat de la forma següent:

«El jutge o el magistrat que, sabent-ho, dicte una sentència o una resolució injusta serà castigat:

1r. Amb la pena de presó d'un a quatre anys si es tracta d'una sentència injusta contra el reu en una causa criminal per un delictes greu o menys greu i la sentència no s'ha arribat a executar, i amb la mateixa pena en la seua mitat superior

i multa de dotze a vint-i-quatre mesos si s'ha executat. En els dos casos s'imposarà, a més, la pena d'inhabilitació absoluta per un temps de deu a vint anys.

2n. Amb la pena de multa de sis a dotze mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de sis a deu anys si es tracta d'una sentència injusta contra el reu dictada en un procés per delictes lleus.

3r. Amb la pena de multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de deu a vint anys quan dicte qualsevol altra sentència o resolució injustes.»

Dos-cents trenta-dos. Es modifica l'apartat 1 de l'article 456, que queda redactat de la forma següent:

«1. Els qui, amb coneixement de la seua falsedat o amb temerari menyspreu de la veritat, imputen a alguna persona fets que, si foren certs, constituïrien una infracció penal, quan esta imputació es faça davant d'un funcionari judicial o administratiu que tinga el deure d'aclarir-los, seran sancionats:

1r. Amb la pena de presó de sis mesos a dos anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos si s'imputa un delictes greu.

2n. Amb la pena de multa de dotze a vint-i-quatre mesos si s'imputa un delictes menys greu.

3r. Amb la pena de multa de tres a sis mesos si s'imputa un delictes lleus.»

Dos-cents trenta-tres. S'afeg un apartat 3 a l'article 468, amb el contingut següent:

«3. Els qui inutilitzen o pertorben el funcionament normal dels dispositius tècnics que hagen sigut disposats per a controlar el compliment de penes, mesures de seguretat o mesures cautelars, no els porten amb ells o ometen les mesures exigibles per a mantindre'n un estat de funcionament correcte, seran castigats amb una pena de multa de sis a dotze mesos.»

Dos-cents trenta-quatre. Es modifica l'article 485, que tindrà la redacció següent:

«1. El qui mate el rei o la reina o el príncep o la princesa d'Astúries serà castigat amb la pena de presó permanent revisable.

2. El qui mate qualsevol dels ascendents o descendents del rei o de la reina, la reina consort o el consort de la reina, el regent o algun membre de la regència, serà castigat amb la pena de presó de vint a vint-i-cinc anys, llevat que els fets estiguen castigats amb una pena més greu en algun altre precepte d'este codi.

Si concorren en el delictes dos o més circumstàncies agreujants, s'imposarà la pena de presó de vint-i-cinc a trenta anys.

3. En el cas de temptativa d'estos delictes, es podrà imposar la pena inferior en un grau.»

Dos-cents trenta-cinc. Es modifica l'article 510, que queda redactat de la manera següent:

«1. Seran castigats amb una pena de presó d'un a quatre anys i multa de sis a dotze mesos:

a) Els qui públicament fomenten, promoguen o inciten directament o indirectament a l'odi, l'hostilitat, la discriminació o la violència contra un grup, una part d'un grup o una persona determinada per raó de la pertinença a un grup, per motius racistes, antisemites o altres referents a la ideologia, la religió o les creences, la situació familiar, la pertinença dels membres a una ètnia, raça o nació, l'origen nacional, el sexe, l'orientació o la identitat sexual, o per raons de gènere, malaltia o discapacitat.

b) Els qui produïsquen, elaboren, posseïsquen amb la finalitat de distribuir, faciliten a terceres persones l'accés, distribuïsquen, difonguen o venguen escrits o qualsevol altra classe de material o suport que pel contingut siguen idonis per a fomentar, promoure, o incitar directament o indirectament a l'odi, l'hostilitat, la discriminació o la violència contra un grup, una part d'un grup o una persona determinada per raó de la pertinença a un grup, per motius racistes, antisemites o altres referents a la ideologia, la religió o les creences, la situació familiar, la pertinença dels membres a una ètnia, raça o nació, l'origen nacional, el sexe, l'orientació o la identitat sexual, o per raons de gènere, malaltia o discapacitat.

c) Els qui públicament neguen, trivialitzen greument o enaltisquen els delictes de genocidi, de lesa humanitat o contra les persones i els béns protegits en cas de conflicte armat, o enaltisquen els seus autors, quan s'hagen comés contra un grup o una part d'un grup, o contra una persona determinada per raó de la pertinença a un grup, per motius racistes, antisemites o altres referents a la ideologia, la religió o les creences, la situació familiar o la pertinença dels membres a una ètnia, raça o nació, l'origen nacional, el sexe, l'orientació o la identitat sexual, o per raons de gènere, malaltia o discapacitat, quan d'esta manera es promoga o afavorisca un clima de violència, hostilitat, odi o discriminació contra ells.

2. Seran castigats amb la pena de presó de sis mesos a dos anys i multa de sis a dotze mesos:

a) Els qui lesionen la dignitat de les persones per mitjà d'accions que comporten humiliació, menyspreu o descrèdit d'algun dels grups a què es referix l'apartat anterior, o d'una part dels grups o de qualsevol persona determinada per raó de la pertinença als dits grups, per motius racistes, antisemites o altres referents a la ideologia, la religió o les creences, la situació familiar, la pertinença dels membres a una ètnia, raça o nació, l'origen nacional, el sexe, l'orientació o la identitat sexual, o per raons de gènere, malaltia o discapacitat; o produïsquen, elaboren, posseïsquen amb la finalitat de distribuir, faciliten a terceres persones l'accés, distribuïsquen, difonguen o venguen escrits o qualsevol altra classe de material o suport que pel contingut siguen idonis per a lesionar la dignitat de les persones perquè representen una greu humiliació, menyspreu o descrèdit d'algun dels grups mencionats, d'una part dels grups o de qualsevol persona determinada per raó de la pertinença als dits grups.

b) Els qui enaltisquen o justifiquen per qualsevol mitjà d'expressió pública o de difusió els delictes que hagen sigut comesos contra un grup, una part d'un grup o una persona determinada per raó de la pertinença a un grup, per motius racistes, antisemites o altres referents a la ideologia, la religió o les creences, la situació familiar, la pertinença dels membres a una ètnia, raça o nació, l'origen nacional, el sexe, l'orientació o la identitat sexual, o per raons de gènere, malaltia o discapacitat; o els qui hagen participat en la seua execució.

Els fets seran castigats amb una pena d'un a quatre anys de presó i multa de sis a dotze mesos quan es promoga o s'afavorisca un clima de violència, hostilitat, odi o discriminació contra els grups mencionats.

3. Les penes previstes en els apartats anteriors s'imposaran en la seua mitat superior quan els fets s'hagen dut a terme a través d'un mitjà de comunicació social, per mitjà d'Internet o per mitjà de l'ús de tecnologies de la informació, de manera que es facen accessibles a un elevat nombre de persones.

4. Quan els fets, a la vista de les circumstàncies, són idonis per a alterar la pau pública o crear un greu sentiment d'inseguretat o temor entre els integrants del grup, s'imposarà la pena en la seua mitat superior, que es podrà elevar fins a la superior en grau.

5. En tots els casos, s'imposarà a més la pena d'inhabilitació especial per a professió o ofici educatius en l'àmbit docent, esportiu i de temps lliure per un temps superior entre tres i deu anys al de la duració de la pena de privació de llibertat

imposada, si és el cas, en la sentència, atenent proporcionalment la gravetat del delictes, el nombre dels comesos i les circumstàncies que concórreguen en el delinqüent.

6. El jutge o el tribunal acordarà la destrucció, l'esborrament o la inutilització dels llibres, arxius, documents, articles i qualsevol classe de suport objecte del delictes a què es referixen els apartats anteriors o per mitjà dels quals s'haja comés. Quan el delictes s'haja comés a través de tecnologies de la informació i la comunicació, s'acordarà la retirada dels continguts.

En els casos en què, a través d'un portal d'accés a Internet o servici de la societat de la informació, es difonguen de manera exclusiva o preponderant els continguts a què es referix l'apartat anterior, s'ordenarà el bloqueig de l'accés o la interrupció de la prestació de l'accés.»

Dos-cents trenta-sis. S'introdueix un nou article 510 bis, amb la redacció següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en els dos articles anteriors, se li imposarà la pena de multa de dos a cinc anys. Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i els tribunals podran imposar així mateix les penes indicades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

En este cas serà igualment aplicable el que disposa el número 3 de l'article 510 del Codi Penal.»

Dos-cents trenta-set. Es modifica l'article 511, que queda redactat de la forma següent:

«1. Incorrerà en la pena de presó de sis mesos a dos anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps d'un a tres anys el particular encarregat d'un servici públic que denegue a una persona una prestació a què tinga dret per raó de la seua ideologia, religió o creences, la pertinença a una ètnia o raça, el seu origen nacional, el seu sexe, la seua orientació sexual o situació familiar, o per raons de gènere, malaltia o discapacitat.

2. Les mateixes penes seran aplicables quan els fets es cometen contra una associació, fundació, societat o corporació o contra els seus membres per raó de la seua ideologia, religió o creences, la pertinença dels membres o d'algun d'ells a una ètnia o raça, el seu origen nacional, el seu sexe, la seua orientació sexual o situació familiar, o per raons de gènere, malaltia o discapacitat.

3. Els funcionaris públics que cometen algun dels fets previstos en este article, incorreran en les mateixes penes en la seua mitat superior i en la d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de dos a quatre anys.

4. En tots els casos s'imposarà a més la pena d'inhabilitació especial per a professió o ofici educatius en l'àmbit docent, esportiu i de temps lliure per un temps superior entre un i tres anys al de la duració de la pena de privació de llibertat imposada, si és el cas, en la sentència, atenent proporcionalment la gravetat del delictes i les circumstàncies que concórreguen en el delinqüent.»

Dos-cents trenta-huit. Es modifica l'article 512, que queda redactat de la forma següent:

«Els qui en l'exercici de les seues activitats professionals o empresarials deneguen a una persona una prestació a què tinga dret per raó de la seua ideologia, religió o creences, la pertinença a una ètnia, raça o nació, el seu sexe, la seua orientació sexual o situació familiar, o per raons de gènere, malaltia o discapacitat, incorreran en la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici de professió, ofici, indústria o comerç i inhabilitació especial per a professió o ofici educatius en l'àmbit docent, esportiu i de temps lliure per un període d'un a quatre anys.»

Dos-cents trenta-nou. Es modifica l'article 515, que queda redactat de la forma següent:

«Són punibles les associacions il·lícites, i tenen eixa consideració:

- 1r. Les que tinguen per objecte cometre algun delictes o, després de constituïdes, promoguen cometre'ls.
- 2n. Les que, tot i tindre per objecte un fi lícit, empren mitjans violents o d'alteració o control de la personalitat per a aconseguir-lo.
- 3r. Les organitzacions de caràcter paramilitar.
- 4t. Les que fomenten, promoguen o inciten directament o indirectament a l'odi, l'hostilitat, la discriminació o la violència contra persones, grups o associacions per raó de la seua ideologia, religió o creences, la pertinença dels membres o d'algun d'ells a una ètnia, raça o nació, el seu sexe, la seua orientació sexual, situació familiar, malaltia o discapacitat.»

Dos-cents quaranta. Es modifica l'article 550, que queda redactat de la forma següent:

«1. Són reus d'atemptat els qui agredisquen o, amb intimidació greu o violència, oposen resistència greu a l'autoritat, als seus agents o funcionaris públics, o els escometen quan es troben en l'exercici de les funcions dels seus càrrecs o en ocasió d'estes.

En tot cas, es consideraran actes d'atemptat els comesos contra els funcionaris docents o sanitaris que es troben en l'exercici de les funcions pròpies del seu càrrec o en ocasió d'estes.

2. Els atemptats seran castigats amb les penes de presó d'un a quatre anys i multa de tres a sis mesos si l'atemptat és contra autoritat, i de presó de sis mesos a tres anys en els altres casos.

3. No obstant el que preveu l'apartat anterior, si l'autoritat contra la qual s'atempta és un membre del Govern, dels consells de Govern de les comunitats autònomes, del Congrés dels Diputats, del Senat o de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes, de les corporacions locals o del Consell General del Poder Judicial, magistrat del Tribunal Constitucional, jutge, o magistrat o membre del Ministeri Fiscal, s'imposarà la pena de presó d'un a sis anys i multa de sis a dotze mesos.»

Dos-cents quaranta-u. Es modifica l'article 551, que queda redactat de la forma següent:

«S'imposaran les penes superiors en grau a les respectivament previstes en l'article anterior sempre que l'atemptat es cometa:

- 1r. Fent ús d'armes o altres objectes perillosos.
- 2n. Quan l'acte de violència executat siga potencialment perillós per a la vida de les persones o puga causar lesions greus. En particular, hi estan inclosos els supòsits de llançament d'objectes contundents o líquids inflamables, l'incendi i la utilització d'explosius.
- 3r. Escometent l'autoritat, el seu agent o el funcionari públic fent ús d'un vehicle de motor.
- 4t. Quan els fets es duguen a terme en ocasió d'un motí, una insubordinació o un incident col·lectiu en l'interior d'un centre penitenciari.»

Dos-cents quaranta-dos. Se suprimeix l'article 552.

Dos-cents quaranta-tres. Es modifica l'article 554, que queda redactat de la forma següent:

«1. Els fets descrits en els articles 550 i 551 seran també castigats amb les penes que s'hi assenyalen quan es cometen contra un membre de les Forces Armades que, vestint uniforme, preste un servici que li haja sigut legalment encomanat.

2. Les mateixes penes s'imposaran als que escometen, empren violència o intimiden les persones que acudisquen en auxili de l'autoritat i els seus agents o funcionaris.

3. També s'imposaran les penes dels articles 550 i 551 als qui escometen, empren violència o intimiden greument:

a) Els bombers o els membres del personal sanitari o equips de socors que intervinguen en ocasió d'un sinistre, calamitat pública o situació d'emergència, amb la finalitat d'impedir-los l'exercici de les seues funcions.

b) El personal de seguretat privada, degudament identificat, que exercisca activitats de seguretat privada en cooperació i sota el comandament de les forces i cossos de seguretat.»

Dos-cents quaranta-quatre. Se suprimeix l'article 555.

Dos-cents quaranta-cinc. Es modifica l'article 556, que queda redactat de la forma següent:

«1. Seran castigats amb la pena de presó de tres mesos a un any o multa de sis a díhuit mesos els qui, sense estar compresos en l'article 550, es resistisquen o desobeïsqun greument l'autoritat o els seus agents en l'exercici de les seues funcions, o el personal de seguretat privada, degudament identificat, que exercisca activitats de seguretat privada en cooperació i sota el comandament de les forces i cossos de seguretat.

2. Els qui falten al respecte i a la consideració deguda a l'autoritat en l'exercici de les seues funcions seran castigats amb la pena de multa d'un a tres mesos.»

Dos-cents quaranta-sis. Es modifica l'article 557, que queda redactat de la forma següent:

«1. Els qui, actuant en grup o individualment, però emparats en el grup, alteren la pau pública executant actes de violència sobre les persones o sobre les coses, o amenaçant els altres de portar-los a terme, seran castigats amb una pena de sis mesos a tres anys de presó.

Estes penes seran imposades sense perjudí de les que puguen correspondre als actes concrets de violència o d'amenaques que s'hagen fet.

2. Amb les mateixes penes es castigarà els qui actuen sobre el grup o els seus individus incitant-los a realitzar les accions descrites en l'apartat anterior o reforçant la seua disposició a portar-les a terme.»

Dos-cents quaranta-set. S'introdueix un nou article 557 bis, amb la redacció següent:

«Els fets descrits en l'article anterior seran castigats amb una pena d'un a sis anys de presó quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

1a. Quan algun dels partícpis en el delictes porte una arma o un altre instrument perillós, o exhibisca una arma de foc simulada.

2a. Quan l'acte de violència executat siga potencialment perillós per a la vida de les persones o pugua causar lesions greus. En particular, hi estan inclosos els supòsits de llançament d'objectes contundents o líquids inflamables, l'incendi i la utilització d'explosius.

3a. Quan els fets es duguen a terme en una manifestació o reunió nombrosa, o en ocasió d'alguna d'estes.

4a. Quan es duguen a terme actes de pillatge.

5a. Quan l'autor del fet es prevalga de la seua condició d'autoritat, agent de l'autoritat o funcionari públic.

6a. Quan es duguen a terme amb ocultació del rostre i així es dificulte la identificació dels autors.

Estes penes seran imposades sense perjudi de les que puguen correspondre als actes concrets de violència, amenaces o pillatge que s'hagen dut a terme.»

Dos-cents quaranta-huit. S'introdueix un nou article 557 ter, amb el contingut següent:

«1. Els qui, actuant en grup o individualment però emparats en el grup, invadiscuen o ocupen, contra la voluntat del titular, el domicili d'una persona jurídica pública o privada, un despatx, una oficina, un establiment o un local, encara que es trobe obert el públic, i causen amb això una perturbació rellevant de la pau pública i de la seua activitat normal, seran castigats amb una pena de presó de tres a sis mesos o multa de sis a dotze mesos, llevat que els fets ja estiguen castigats amb una pena més greu en un altre precepte d'este codi.

2. Els fets seran castigats amb la pena superior en grau quan concórreguen les circumstàncies 1a, 3a, 4a o 5a de l'article 557 bis.»

Dos-cents quaranta-nou. Es modifica l'article 559, que queda redactat de la forma següent:

«La distribució o la difusió pública, a través de qualsevol mitjà, de missatges o consignes que inciten a la comissió d'algun dels delictes de perturbació de l'orde públic de l'article 557 bis del Codi Penal, o que servisquen per a reforçar la decisió de portar-los a terme, serà castigada amb una pena de multa de tres a dotze mesos o presó de tres mesos a un any.»

Dos-cents cinquanta. Es modifica l'article 561, que queda redactat de la forma següent:

«Qui afirme falsament o simule una situació de perill per a la comunitat o la producció d'un sinistre a conseqüència del qual siga necessari prestar auxili a un altre, i amb això provoqe la mobilització dels servicis de policia, assistència o salvament, serà castigat amb la pena de presó de tres mesos i un dia a un any o multa de tres a díhuit mesos.»

Dos-cents cinquanta-u. Es modifica l'article 566, que queda redactat de la forma següent:

«1. Els qui fabriquen, comercialitzen o establisquen depòsits d'armes o municions no autoritzats per les lleis o l'autoritat competent seran castigats:

1r. Si es tracta d'armes o municions de guerra o d'armes químiques, biològiques, nuclears o radiològiques o de mines antipersones o municions de raïm, amb la pena de presó de cinc a deu anys els promotors i els organitzadors, i amb la de presó de tres a cinc anys els qui hagen cooperat en la seua formació.

2n. Si es tracta d'armes de foc reglamentades o de municions per a estes, amb la pena de presó de dos a quatre anys els promotors i els organitzadors, i amb la de presó de sis mesos a dos anys els qui hagen cooperat en la seua formació.

3r. Amb les mateixes penes serà castigat, en els seus respectius casos, el tràfic d'armes o municions de guerra o de defensa, o d'armes químiques, biològiques, nuclears o radiològiques o de mines antipersones o municions de raïm.

2. Les penes previstes en el punt 1r de l'apartat anterior s'imposaran als qui desenrotllen o empen armes químiques, biològiques, nuclears o radiològiques o mines antipersones o municions de raïm, o inicien preparatius militars per a usar-les o no les destrüisquen infringint amb això els tractats o convenis internacionals en què Espanya siga part.»

Dos-cents cinquanta-dos. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 567, que queden redactats de la forma següent:

«1. Es considera depòsit d'armes de guerra la fabricació, la comercialització o la tinença de qualsevol de les armes esmentades, amb independència del model o classe, encara que es troben en peces desmuntades. Es considera depòsit d'armes químiques, biològiques, nuclears o radiològiques o de mines antipersones o de municions de raïm la fabricació, la comercialització o la tinença d'estes.

El depòsit d'armes, en el vessant de comercialització, comprén tant l'adquisició com l'alienació.

2. Es consideren armes de guerra les determinades com a tals en les disposicions reguladores de la defensa nacional. Es consideren armes químiques, biològiques, nuclears o radiològiques, mines antipersones o municions de raïm les determinades com a tals en els tractats o convenis internacionals en què Espanya siga part.

Es considera desenrotllament d'armes químiques, biològiques, nuclears o radiològiques, mines antipersones o municions de raïm qualsevol activitat consistent en la investigació o l'estudi de caràcter científic o tècnic encaminada a la creació d'una nova arma química, biològica, nuclear o radiològica, o mina antipersones o munició de raïm o la modificació d'una de preexistent.»

Dos-cents cinquanta-tres. Es modifica l'apartat 1 de l'article 570 bis, que queda redactat de la forma següent:

«1. Els qui promoguen, constituïsquen, organitzen, coordinen o dirigeixen una organització criminal seran castigats amb la pena de presó de quatre a huit anys si té com a finalitat o objecte la comissió de delictes greus, i amb la pena de presó de tres a sis anys en els altres casos; i els qui participen activament en l'organització, en formen part o hi cooperen econòmicament o de qualsevol altra manera seran castigats amb les penes de presó de dos a cinc anys si tenen com a fi la comissió de delictes greus, i amb la pena de presó d'un a tres anys en els altres casos.

Als efectes d'este codi, es considera organització criminal l'agrupació formada amb caràcter estable o per un temps indefinit per més de dos persones que de manera concertada i coordinada es repartisquen diverses tasques o funcions a fi de cometre delictes.»

Dos-cents cinquanta-quatre. Es modifica l'apartat 1 de l'article 570 ter, que queda redactat de la forma següent:

«1. Els qui constituïsquen, financen o integren un grup criminal seran castigats:

a) Si la finalitat del grup és cometre delictes dels mencionats en l'apartat 3 de l'article anterior, amb la pena de dos a quatre anys de presó si es tracta d'un o més delictes greus i amb la d'un a tres anys de presó si es tracta de delictes menys greus.

b) Amb la pena de sis mesos a dos anys de presó si la finalitat del grup és cometre qualsevol altre delictes greu.

c) Amb la pena de tres mesos a un any de presó quan es tracte de cometre un o més delictes menys greus no inclosos en l'apartat a) o de la perpetració reiterada de delictes lleus.»

Als efectes d'este codi, es considera grup criminal la unió de més de dos persones que, sense tindre alguna o algunes de les característiques de l'organització criminal definida en l'article anterior, tinga com a finalitat o per objecte la perpetració concertada de delictes.»

Dos-cents cinquanta-cinc. Es modifica l'apartat 1 de l'article 605, que queda redactat de la forma següent:

«1. El qui mate el cap d'un estat estranger, o una altra persona protegida internacionalment per un tractat, que es trobe a Espanya, serà castigat amb la pena de presó permanent revisable.»

Dos-cents cinquanta-sis. Es modifica l'article 607, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui, amb el propòsit de destruir totalment o parcialment un grup nacional, ètnic, racial, religiós o determinat per la discapacitat dels seus integrants, perpetren algun dels actes següents, seran castigats:

1r. Amb la pena de presó permanent revisable si maten algun dels seus membres.

2n. Amb la pena de presó permanent revisable si agredixen sexualment algun dels seus membres o els produïxen alguna de les lesions previstes en l'article 149.

3r. Amb la pena de presó de huit a quinze anys si sotmeten el grup o qualsevol dels seus individus a condicions d'existència que posen en perill la seua vida o pertorben greument la seua salut, o quan els produïsquen algunes de les lesions previstes en l'article 150.

4t. Amb la mateixa pena si duen a terme desplaçaments forçosos del grup o dels seus membres, adopten qualsevol mesura que tendisca a impedir el seu gènere de vida o reproducció, o traslladen per la força individus d'un grup a un altre.

5t. Amb la de presó de quatre a huit anys si produïxen qualsevol altra lesió diferent de les indicades en els numerals 2n i 3r d'este apartat.

2. En tots els casos s'imposarà a més la pena d'inhabilitació especial per a professió o ofici educatius en l'àmbit docent, esportiu i de temps lliure per un temps superior entre tres i cinc anys al de la duració de la pena de privació de llibertat imposada, si és el cas, en la sentència, atenent proporcionalment la gravetat del delicte i les circumstàncies que concórreguen en el delinqüent.»

Dos-cents cinquanta-set. Es modifiquen els numerals 1r i 6t de l'apartat 2 i s'afig un apartat 3 en l'article 607 bis, que queden redactats de la forma següent:

«1r. Amb la pena de presó permanent revisable si causen la mort d'alguna persona.»

«6t. Amb la pena de presó de dotze a quinze anys, la desaparició forçada de persones. Es considera desaparició forçada la captura, la detenció o el segrest o qualsevol altra forma de privació de llibertat que siguen obra d'agents de l'Estat o de persones o grups de persones que actuen amb l'autorització, el suport o l'aquiescència de l'Estat, seguits de la negativa a reconèixer l'esmentada privació de llibertat o de l'ocultament de la situació o del parador de la persona desapareguda, sostraiant-la a la protecció de la llei.»

«3. En tots els casos previstos en l'apartat anterior s'imposarà a més la pena d'inhabilitació especial per a professió o ofici educatius en l'àmbit docent, esportiu i de temps lliure per un temps superior entre tres i cinc anys al de la duració de la pena de privació de llibertat imposada, si és el cas, en la sentència, atenent proporcionalment la gravetat del delicte i les circumstàncies que concórreguen en el delinqüent.»

Dos-cents cinquanta-huit. Substitució de termes en el Codi Penal.

1. Totes les referències fetes en la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, als termes «incapaç» o «incapaços» se substitueixen pels termes «persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció» o «persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció».

2. Totes les referències fetes en la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, al terme «minusvàlida» se substitueixen pel terme «discapacitat.»

Dos-cents cinquanta-nou. Substitució de termes en el Codi Penal.

1. Totes les referències fetes en la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, al rei se substitueixen pels termes «rei o reina».

2. Totes les referències fetes en la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, al príncep hereu de la corona se substitueixen per «príncep o princesa d'Astúries».

Dos-cents seixanta. Substitució de termes en el Codi Penal.

«Totes les referències fetes en la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, al terme "comís" se substitueixen pel terme "decomís".»

Disposició addicional primera. *Autorització judicial d'esterilització.*

L'esterilització a què es referix el paràgraf segon de l'article 156 del Codi Penal haurà de ser autoritzada per un jutge en el procediment de modificació de la capacitat o en un procediment contradictori posterior, a instàncies del representant legal de la persona sobre l'esterilització de la qual es resol, oït el dictamen de dos especialistes i el Ministeri Fiscal, i amb l'examen previ del jutge de la persona afectada que no tinga capacitat per a prestar el consentiment.

Disposició addicional segona. *Instrucció i enjudiciament dels delictes lleus.*

La instrucció i l'enjudiciament dels delictes lleus comesos després de l'entrada en vigor de la present llei se substanciaran conforme al procediment previst en el llibre VI de la vigent Llei d'Enjudiciament Criminal, els preceptes del qual s'adaptaran a la present reforma en tot allò que siga necessari. Les mencions contingudes en les lleis processals a les faltes es consideraran que es referixen als delictes lleus.

Disposició addicional tercera. *Regles per a l'exercici de la gràcia d'indult.*

El Govern remetrà semestralment al Congrés dels Diputats un informe sobre la concessió i la denegació d'indults. Per a la presentació de les dades contingudes en l'esmentat informe, i abans d'enviar-lo, un alt càrrec del Ministeri de Justícia sol·licitarà la seua compareixença davant de la Comissió de Justícia del Congrés dels Diputats.

Disposició transitòria primera. *Legislació aplicable.*

1. Els delictes i les faltes comesos fins al dia de l'entrada en vigor d'esta llei es jutjaran d'acord amb la legislació penal vigent en el moment de cometre'ls. No obstant això, s'aplicarà esta llei, una vegada que entre en vigor, si les seues disposicions són més favorables per al reu, encara que els fets s'hagen comés amb anterioritat a la seua entrada en vigor.

2. Per a determinar quina és la llei més favorable, es tindrà en compte la pena que correspondria al fet enjudiciat amb l'aplicació de les normes completes del codi en la redacció anterior i amb les del codi resultant de la reforma feta per la present llei, i, si és el cas, la possibilitat d'imposar mesures de seguretat.

3. En tot cas, el reu serà oït.

Disposició transitòria segona. *Revisió de sentències.*

1. El Consell General del Poder Judicial, en l'àmbit de les competències que li atribuïx l'article 98 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, podrà assignar la revisió de les sentències fermes dictades abans de la vigència d'esta llei a un o més dels jutjats penals o seccions de les audiències provincials dedicats en règim d'exclusivitat a l'execució de sentències penals.

Els mencionats jutges o tribunals revisaran les sentències fermes i en què el penat estiga complint efectivament la pena, i els aplicaran la disposició més favorable considerada taxativament i no per l'exercici de l'arbitri judicial. En les penes privatives de llibertat, no es considerarà més favorable esta llei quan la duració de la pena anterior imposada al fet amb les seues circumstàncies siga també imposable d'acord amb esta reforma del codi. Se n'exceptua el supòsit en què esta llei continga per al mateix fet la previsió alternativa d'una pena no privativa de llibertat; en este cas, s'haurà de revisar la sentència.

2. No es revisaran les sentències en què el compliment de la pena estiga suspès, sense perjudi de fer-ho en el cas que es revoque la suspensió i abans de procedir al compliment efectiu de la pena suspesa.

La mateixa regla s'aplicarà si el penat es troba en període de llibertat condicional.

Tampoc es revisaran les sentències en què, d'acord amb la redacció anterior dels articles del codi i amb la present reforma, corresponga exclusivament pena de multa.

3. No seran revisades les sentències en què la pena estiga executada o suspesa, encara que es troben per executar altres pronunciaments del veredict, així com les ja totalment executades, sense perjudi que el jutge o el tribunal que en el futur puga tindre-les en compte a l'efecte de reincidència haja d'examinar prèviament si el fet penat en estes ha deixat de ser delict o li pot correspondre una pena menor de la imposada al seu dia, d'acord amb esta llei.

4. En els supòsits d'indult parcial, no es revisaran les sentències quan la pena resultant que estiga complint el condemnat es trobe compresa en un marc imposable inferior respecte a esta llei.

Disposició transitòria tercera. *Regles d'invocació de la normativa aplicable en matèria de recursos.*

En les sentències dictades d'acord amb la legislació que es deroga i que no siguen fermes perquè estan pendents de recurs, s'observaran, una vegada transcorregut el període de *vacatio*, les regles següents:

a) Si es tracta d'un recurs d'apel·lació, les parts podran invocar i el jutge o el tribunal aplicarà d'ofici els preceptes de la nova llei quan siguen més favorables al reu.

b) Si es tracta d'un recurs de cassació encara no formalitzat, el recurrent podrà assenyalar les infraccions legals basant-se en els preceptes de la nova llei.

c) Si, interposat un recurs de cassació, està substanciant-se, es passarà novament al recurrent, d'ofici o a instància de part, durant un termini de huit dies, perquè adapte, si ho estima procedent, els motius de cassació al·legats als preceptes de la nova llei, i del recurs així modificat s'instruiran les parts interessades, el fiscal i el magistrat ponent, i es continuarà la tramitació d'acord amb el dret.

Disposició transitòria quarta. *Juís de faltes en tramitació.*

1. La tramitació dels processos per falta iniciats abans de l'entrada en vigor d'esta llei per fets que siguen tipificats com a delictes lleus, continuarà substanciant-se conforme al procediment previst per al juí de faltes en el llibre VI de la vigent Llei d'Enjudiciament Criminal.

2. La tramitació dels processos per falta iniciats abans de l'entrada en vigor d'esta llei per fets que hi siguen despenalitzats o sotmesos al règim de denúncia prèvia, i que comporten una possible responsabilitat civil, continuaran fins a la finalització normal, llevat

que el legitimat a este efecte manifeste expressament no voler exercitar les accions civils que l'assistisquen, i en este cas s'arxivaran les actuacions, amb el vistiplau del Ministeri Fiscal.

Si continuara la tramitació, el jutge limitaria el contingut de la sentència al pronunciament sobre responsabilitats civils i costes, ordenant l'execució d'acord amb el que disposa la Llei d'Enjudiciament Criminal.

Disposició derogatòria única.

1. Queda derogat el llibre III de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.
2. Queden derogades totes les disposicions que s'oposen al que preveu esta llei orgànica.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei de 18 de juny de 1870, de Regles per a l'exercici de la Gràcia d'indult.*

S'afeg una disposició addicional a la Llei de 18 de juny de 1870, de Regles per a l'Exercici de la Gràcia d'Indult, amb el contingut següent:

«El Govern remetrà semestralment al Congrés dels Diputats un informe sobre la concessió i la denegació d'indults. Per a la presentació de les dades contingudes en l'esmentat informe, i abans d'enviar-lo, un alt càrrec del Ministeri de Justícia sol·licitarà la seua compareixença davant de la Comissió de Justícia del Congrés dels Diputats.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei d'Enjudiciament Criminal aprovada pel Reial Decret de 14 de setembre de 1882, pel qual s'aprovava la Llei d'Enjudiciament Criminal.*

Es modifica la Llei d'Enjudiciament Criminal aprovada pel Reial Decret de 14 de setembre de 1882 en els termes següents:

U. Es modifiquen el número 1 i la lletra d) del número 5 de l'article 14, que passen a tindre la redacció següent:

«1. Per al coneixement i la resolució dels juís per un delictes lleus, el jutge d'instrucció, llevat que la competència corresponga al jutge de violència sobre la dona de conformitat amb el número 5 d'este article.»

«d) Del coneixement i la resolució dels juís per les infraccions tipificades en el paràgraf segon de l'apartat 7 de l'article 171, en el paràgraf segon de l'apartat 3 de l'article 172 i en l'apartat 4 de l'article 173 de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, quan la víctima siga alguna de les persones indicades com a tals en la lletra a) d'este apartat.»

Dos. Es modifica l'article 105, que passa a tindre la redacció següent:

«1. Els funcionaris del Ministeri Fiscal tindran l'obligació d'exercitar, d'acord amb les disposicions de la llei, totes les accions penals que consideren procedents, hi haja o no acusador particular en les causes, llevat d'aquelles que el Codi Penal reserva exclusivament a la querrela privada.

2. En els delictes perseguibles a instàncies de la persona agreujada, també podrà denunciar el Ministeri Fiscal si aquella és menor d'edat, una persona amb discapacitat necessitada d'especial protecció o desvalguda.

L'absència de denúncia no impedirà la pràctica de diligències a prevenció.»

Tres. Es modifica l'apartat 3 de l'article 367 ter, que queda redactat de la forma següent:

«3. El que disposen els dos apartats anteriors serà també aplicable als efectes intervinguts en relació amb la comissió de delictes contra la propietat intel·lectual i industrial. Podrà procedir-se'n igualment a la destrucció anticipada una vegada que eixos efectes hagen sigut examinats pericialment, assegurant la conservació de les mostres que siguen necessàries per a garantir ulteriors comprovacions o investigacions, llevat que l'autoritat judicial n'acorde, mitjançant una resolució motivada, la conservació íntegra en el termini d'un mes des de la sol·licitud de destrucció.»

Quatre. Es modifiquen els apartats 2 i 3 de l'article 367 quater, que queden redactats de la forma següent:

«2. Quan concórrega algun dels supòsits previstos en l'apartat anterior, el jutge, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal, de les parts o de l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius, i amb l'audiència prèvia de l'interessat, acordarà la realització dels efectes judicials, llevat que concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Que estiga pendent de resolució el recurs interposat per l'interessat contra l'embargament o el decomís dels béns o efectes.

b) Que la mesura puga ser desproporcionada, a la vista dels efectes que puguen suposar per a l'interessat i, especialment, de la major o menor rellevància dels indicis en què s'haja fundat la resolució cautelar de decomís.

3. No obstant el que disposen els apartats anteriors, quan el bé de què es tracte estiga embargat en execució d'un acord adoptat per una autoritat judicial estrangera en aplicació de la Llei de reconeixement mutu de resolucions penals en la Unió Europea, la realització no es podrà dur a terme sense obtindre prèviament l'autorització de l'autoritat judicial estrangera.»

Cinc. Es modifica l'apartat 3 de l'article 367 quinquies, que queda redactat de la manera següent:

«3. La realització dels efectes judicials es durà a terme conforme al procediment que es determine reglamentàriament. No obstant això, abans d'acordar-la es concedirà audiència al Ministeri Fiscal i als interessats.

El producte de la realització dels efectes, béns, instruments i guanys s'aplicarà als gastos que s'hagen causat en la conservació dels béns i en el procediment de realització d'estos, i la part sobrant s'ingressarà en el compte de consignacions del jutjat o tribunal i quedarà afecta al pagament de les responsabilitats civils i costes que es declaren, si és el cas, en el procediment. També es podrà assignar totalment o parcialment de manera definitiva, en els termes i pel procediment que reglamentàriament s'establisquen, a l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius i als òrgans del Ministeri Fiscal encarregats de la repressió de les activitats de les organitzacions criminals. Tot això sense perjudic del que es disposa per al fons de béns decomissats per tràfic il·lícit de drogues i altres delictes relacionats.

En el cas de realització d'un bé embargat o decomissat per orde d'una autoritat judicial estrangera, s'aplicarà el que disposa la Llei de reconeixement mutu de resolucions penals en la Unió Europea.»

Sis. Es modifica l'article 367 sexies, que queda redactat de la manera següent:

«1. Es podrà autoritzar la utilització provisional dels béns o efectes decomissats cautelarment en els casos següents:

a) Quan concórreguen les circumstàncies expressades en les lletres b) a f) de l'apartat 1 de l'article 367 quater, i la utilització dels efectes permeta a l'Administració

un aprofitament més gran del seu valor que amb la realització anticipada, o no se'n considere procedent la realització anticipada.

b) Quan es tracte d'efectes especialment idonis per a la prestació d'un servici públic.

2. Quan concórrega algun dels casos previstos en l'apartat anterior, el jutge, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal o de l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius, i amb audiència prèvia de l'interessat, autoritzarà la utilització provisional dels efectes judicials, llevat que concórrega alguna de les circumstàncies expressades en el paràgraf segon de l'apartat 2 de l'article 367 quater.

3. Correspondrà a l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius resoldre, d'acord amb el que es preveu de manera legal i reglamentària, sobre l'adjudicació de l'ús dels efectes decomissats cautelament i sobre les mesures de conservació que hagen de ser adoptades. L'oficina informará el jutge o el tribunal, i el fiscal, del que haja acordat.»

Set. Es modifica l'article 367 septies, que queda redactat de la manera següent:

«El jutge o el tribunal, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal o de la mateixa Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius, podrà encomanar la localització, la conservació i l'administració dels efectes, béns, instruments i guanys procedents d'activitats delictives comeses en el marc d'una organització criminal a l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius.

L'organització i el funcionament de l'esmentada oficina es regularan reglamentàriament.»

Huit. Es modifica la rúbrica del llibre VI de la Llei d'Enjudiciament Criminal, que queda redactada de la manera següent:

«LLIBRE VI

DEL PROCEDIMENT PER AL JUÍ SOBRE DELICTES LLEUS»

Nou. Es modifica l'apartat 1 de l'article 962, que queda redactat de la forma següent:

«1. Quan la Policia Judicial tinga notícia d'un fet que presente els caràcters de delicte lleu de lesions o maltractament d'obra, de furt flagrant, d'amenaques, de coaccions o d'injúries l'enjudiciament del qual corresponga al jutjat d'instrucció al qual s'haja d'entregar l'atestat o a un altre del mateix partit judicial, procedirà de forma immediata a citar davant del jutjat de guàrdia els ofesos i perjudicats, el denunciante, el denunciat i els testimonis que puguen donar raó dels fets. Quan es faça l'esmentada citació, s'advertirà les persones esmentades de les respectives conseqüències de no comparéixer davant del jutjat de guàrdia. Així mateix, se les advertirà que el juí es podrà fer de forma immediata en el jutjat de guàrdia, inclús encara que no hi compareguen, i que hi hauran de comparéixer amb els mitjans de prova de què intenten valdre's. Al denunciante i a l'ofés o perjudicat se'ls informará dels seus drets en els termes que preveuen els articles 109, 110 i 967.

En el moment de la citació se'ls sol·licitarà que designen, si en tenen, una adreça de correu electrònic i un número de telèfon, als quals seran enviades les comunicacions i notificacions que s'hagen de realitzar. Si no els poden facilitar o ho sol·liciten expressament, les notificacions els seran enviades per correu ordinari al domicili que designen.»

Deu. Es modifica l'article 963, que queda redactat de la forma següent:

«1. Rebut l'atestat d'acord amb el que preveu l'article anterior, si el jutge considera procedent la incoació del juí, adoptarà alguna de les resolucions següents:

1a. Acordarà el sobreseïment del procediment i l'arxivament de les diligències quan ho sol·licite el Ministeri Fiscal a la vista de les circumstàncies següents:

a) que el delictes lleu denunciats siga de molt escassa gravetat a la vista de la naturalesa del fet, les seues circumstàncies i les personals de l'autor, i

b) que no hi haja un interès públic rellevant en la persecució del fet. En els delictes lleus patrimonials, es considerarà que no hi ha interès públic rellevant en la persecució quan s'haja reparat el dany i no hi haja denúncia del perjudicat.

En este cas comunicarà immediatament la suspensió del juí a tots aquells que hagen sigut citats conforme a l'apartat 1 de l'article anterior.

El sobreseïment del procediment serà notificat als ofesos pel delictes.

2a. Acordarà la immediata realització del juí en el cas que compareguen les persones esmentades o que, tot i no haver-ne comparegut alguna, el jutjat considere innecessària la seua presència. Així mateix, per a acordar la immediata realització del juí, el jutjat de guàrdia tindrà en compte si ha de resultar impossible la pràctica d'algun mitjà de prova que es considere imprescindible.

2. Per a acordar la realització immediata del juí, serà necessari que l'assumpte corresponga al jutjat de guàrdia en virtut de les normes de competència i de repartiment.»

Onze. Es modifica l'article 964, que queda redactat de la manera següent:

«1. En els casos no previstos per l'article 962, quan la Policia Judicial tinga notícia d'un fet que presente els caràcters d'alguns delictes lleus, formarà de manera immediata l'atestat corresponent, que remetrà sense dilació al jutjat de guàrdia. El mencionat atestat inclourà les diligències practicades, així com l'oferiment d'accions a l'ofès o perjudicat, practicat d'acord amb els articles 109, 110 i 967, i la designació, si en tenen, d'una adreça de correu electrònic i un número de telèfon, als quals seran enviades les comunicacions i notificacions que s'hagen de dur a terme. Si no els poden facilitar o ho sol·liciten expressament, les notificacions els seran enviades per correu ordinari al domicili que designen.

2. Rebut l'atestat d'acord amb el que preveu el paràgraf anterior, i en tots aquells casos en què el procediment s'haja iniciat en virtut d'una denúncia presentada directament per l'ofès davant de l'òrgan judicial, el jutge podrà adoptar alguna de les resolucions següents:

a) Acordarà el sobreseïment del procediment i l'arxivament de les diligències quan siga procedent d'acord amb el que disposa el numeral 1a de l'apartat 1 de l'article anterior.

La resolució de sobreseïment serà notificada als ofesos pel delictes.

b) Acordarà realitzar de forma immediata el juí si, estant identificat el denunciat, és possible citar totes les persones que hagen de ser convocades perquè hi compareguen mentre dure el servici de guàrdia i concorren la resta de requisits exigits per l'article 963.

3. Les citacions es faran al Ministeri Fiscal, llevat que el delictes lleu siga perseguible només a instància de part; al querellant o denunciat, si n'hi ha, al denunciat i als testimonis i pèrits que puguen donar raó dels fets. Quan es facen les citacions, s'advertirà les persones esmentades de les respectives conseqüències de no comparéixer davant del jutjat de guàrdia, se les informarà que el juí es podrà

fer encara que no hi assistisquen i se'ls indicarà que hi hauran de comparéixer amb els mitjans de prova de què intenten valdre's. Així mateix, es practicaran amb el denunciat les actuacions indicades en l'apartat 2 de l'article 962.»

Dotze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 965, que queda redactat de la forma següent:

«1. Si no és possible fer el juí durant el servici de guàrdia, se seguiran les regles següents:

1a. Si el jutge considera que la competència per a l'enjudiciament correspon al mateix jutjat d'instrucció i que no és procedent el sobreseïment d'acord amb el que disposa el numeral 1a de l'apartat 1 de l'article 963, el secretari judicial procedirà en tot cas a l'assenyalament per a la realització del juí i a les citacions procedents per al dia hàbil més pròxim possible dins dels predeterminats a este fi, i en qualsevol cas en un termini no superior a set dies.

2a. Si el jutge considera que la competència per a l'enjudiciament correspon a un altre jutjat, el secretari judicial li remetrà les actuacions fetes perquè es realitzen l'assenyalament del juí i les citacions d'acord amb el que disposa la regla anterior.»

Tretze. Es modifica l'article 966, que queda redactat de la manera següent:

«Les citacions per a la realització del juí previst en l'article anterior es faran al Ministeri Fiscal, al querellant o denunciante, si n'hi ha, al denunciat i als testimonis i pèrits que puguen donar raó dels fets.

Amb este fi, se sol·licitarà a cada un d'ells en la seua primera compareixença davant de la Policia Judicial o el jutge d'instrucció que designen, si en tenen, una adreça de correu electrònic i un número de telèfon, als quals seran enviades les comunicacions i notificacions que s'hagen de dur a terme. Si no els poden facilitar o ho sol·liciten expressament, les notificacions els seran enviades per correu ordinari al domicili que designen.»

Catorze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 967, que queda redactat de la manera següent:

«1. En les citacions que s'efectuen al denunciante, a l'ofés o perjudicat i a l'imputat per a la realització del juí, se'ls informarà que poden ser assistits per un advocat si volen i que hauran d'acudir al juí amb els mitjans de prova de què intenten valdre's. A la citació de l'imputat s'adjuntarà una còpia de la querella o de la denúncia que s'haja presentat.»

Quinze. Es modifica l'apartat 2 de l'article 969, que queda redactat de la forma següent:

«2. El fiscal assistirà als juís per delictes lleus sempre que hi siga citat. No obstant això, el fiscal general de l'Estat impartirà instruccions sobre els casos en què, atenent l'interés públic, els fiscals podrien deixar d'assistir al juí i d'emetre els informes a què es referixen els articles 963.1 i 964.2 quan la persecució del delictes lleus exigisca la denúncia de l'ofés o perjudicat. En estos casos, la declaració del denunciante en el juí afirmant els fets denunciats tindrà valor d'acusació, encara que no els qualifique ni hi assenyalen pena.»

Setze. Es modifica l'apartat 2 de l'article 973, que queda redactat de la forma següent:

«2. La sentència es notificarà als ofesos i perjudicats pel delictes lleus, encara que no s'hagen mostrat com a part en el procediment. En la notificació es faran constar els recursos procedents contra la resolució comunicada, així com el termini per a la presentació i l'òrgan judicial davant de qual s'haurà d'interposar.»

Dèsset. Es modifica l'apartat 3 de l'article 976, que queda redactat de la forma següent:

«3. La sentència de apel·lació es notificarà als ofesos i perjudicats pel delictes lleu, encara que no s'hagen mostrat com a part en el procediment.»

Díhuit. S'introdueix un nou paràgraf quart en l'article 990, amb la redacció següent, i la resta de l'article queda igual:

«En els casos de delictes contra la Hisenda Pública i la Seguretat Social i de contraban, els òrgans de recaptació de l'Administració tributària o, si és el cas, de la Seguretat Social, tindran competència per a investigar, sota la supervisió de l'autoritat judicial, el patrimoni que pugua arribar a ser afecte al pagament de les responsabilitats civils derivades del delictes, exercir les facultats previstes en la legislació tributària o de la Seguretat Social, remetre informes sobre la situació patrimonial i informar el jutge o tribunal de les possibles modificacions de les circumstàncies de què puguen arribar a tindre coneixement i que siguen rellevants perquè el jutge o tribunal resolguen sobre l'execució de la pena, la suspensió o la revocació.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei Orgànica 5/1995, de 22 de maig, del Tribunal del Jurat.*

Se suprimeix la lletra e) dels apartats 1 i 2 de l'article 1 de la Llei Orgànica 5/1995, de 22 de maig, del Tribunal del Jurat. Les lletres f), g), h), i), j), k) i l) de l'apartat 2 de l'article 1 passen a ser e), f), g), h), i), j) i k).

Disposició final quarta. *Modificació de la Llei 23/2014, de 20 de novembre, de reconeixement mutu de resolucions penals en la Unió Europea.*

S'afeg una disposició addicional quarta a la Llei 23/2014, de 20 de novembre, de reconeixement mutu de resolucions penals en la Unió Europea, amb el contingut següent:

«Disposició addicional quarta. *Execució de resolucions de decomís dictades per autoritats de tercers estats no membres de la Unió Europea.*

Quan, en execució d'una resolució de decomís dictada per l'autoritat competent d'un estat no membre de la Unió Europea, els jutges o els tribunals espanyols acorden el decomís de béns, valors o efectes que es troben a Espanya, el repartiment es durà a terme de la manera següent:

1r. Si el valor dels béns, valors i efectes decomissats, descomptats els gastos fets per a la localització, l'administració i la conservació, és inferior a 10.000 euros, s'adjudicaran íntegrament a l'Estat espanyol, i se'ls donarà la destinació que es determine de manera legal o reglamentària.

2n. En la resta dels casos, descomptats els gastos fets per a la localització, l'administració i la conservació, correspondrà a l'estat d'emissió el 50 per 100 del valor dels béns, valors i efectes decomissats quan la resolució de decomís siga dictada per l'autoritat competent d'un estat que haja garantit reciprocitat a Espanya.

La resta dels béns, valors i efectes decomissats seran adjudicats a l'Estat espanyol, que els donarà la destinació que es determine de manera legal o reglamentària.

3r. El que disposa l'apartat anterior serà únicament aplicable si no hi ha un acord entre el Regne d'Espanya i l'estat requeridor.

4t. Es disposarà dels béns, valors o efectes decomissats de la manera següent:

a) Si es tracta de diners, es transferirà a l'estat requeridor la quantitat que corresponga.

b) Si es tracta de béns, valors o efectes d'una altra naturalesa, es transferiran a l'estat requeridor en la part que corresponga, llevat que la resolució de decomís es referisca a una quantitat de diners i l'estat requeridor no s'hi mostre conforme; es vendran conforme al procediment que es determine reglamentàriament, i es transferirà l'efectiu obtingut, una vegada descomptats els gastos d'execució, a l'estat requeridor en la part que corresponga. Quan cap dels dos procediments anteriors puga ser aplicat, s'actuarà d'acord amb qualsevol altre procediment autoritzat de manera legal o reglamentària.

5t. Quan en l'execució de la resolució de decomís resulten afectats béns integrants del patrimoni històric espanyol, en cap cas s'alienaran o es restituiran a l'estat d'emissió. En eixe cas, el decomís serà immediatament comunicat a les autoritats espanyoles competents i seran aplicables les disposicions de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, i la normativa que la desplega.»

Disposició final quinta. *Desplegament reglamentari.*

S'habilita el Govern perquè aprobe les disposicions reglamentàries necessàries per a regular l'estructura, l'organització, el funcionament i l'activitat de l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius.

Disposició final sexta. *Incorporació de dret de la Unió Europea.*

Per mitjà d'esta llei s'incorporen al dret espanyol:

a) La Decisió marc 2008/913/JAI del Consell, de 28 de novembre de 2008, relativa a la lluita contra determinades formes i manifestacions de racisme i xenofòbia per mitjà del dret penal.

b) La Directiva 2009/52/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 18 de juny de 2009, per la qual s'establixen normes mínimes sobre les sancions i les mesures aplicables als ocupadors de nacionals de tercers països en situació irregular.

c) La Directiva 2011/93/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 13 de desembre de 2011, relativa a la lluita contra els abusos sexuals i l'explotació sexual dels menors i la pornografia infantil.

d) La Directiva 2011/36/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 5 abril de 2011, relativa a la prevenció i lluita contra la tracta de sers humans i a la protecció de les víctimes.

e) La Directiva 2013/40/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 d'agost de 2013, relativa als atacs contra els sistemes d'informació i per la qual se substitueix la Decisió marc 2005/222/JAI del Consell.

f) La Directiva 2014/42/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 3 d'abril de 2014, sobre l'embargament i el decomís dels instruments i del producte del delictes en la Unió Europea.

g) La Directiva 2014/62/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 15 de maig de 2014, relativa a la protecció penal de l'euro i altres monedes davant de la falsificació.

Disposició final setètima. *Disposicions amb caràcter de llei ordinària.*

Tenen caràcter de llei ordinària els apartats del cinquanta-quatre al seixanta-huit de l'article únic, les disposicions addicionals primera, segona i tercera, les disposicions transitòries tercera i quarta i les disposicions finals primera, segona, quarta i quinta de la present llei orgànica, així com l'article 128 de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.

Disposició final octava. *Entrada en vigor.*

La present llei orgànica entrarà en vigor l'1 de juliol de 2015.

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Sevilla, 30 de març de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY